

“கற்றோர்க டாமுகப்பர் கல்விதனி லாழைபுன்னோர்
பெற்றோ மெனவுகந்து பின்புகழ்பர்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாவிதழில் வந்தென்னெஞ் சேயிகழ்நை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

வி வே க சி ந்த ரா ம ணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1892ஆம் ஆண்டு.

இலக்கம். 2.

வித்தியாப்பியாசம்.

எத்ததேசத்திலும் எக்காலத்திலும் எாகரீகத் துக்கு உண்மையான காரணம் வித்தை. எாகரீகமாவது மனிதன் சுகத்துக்குவேண்டியவை களைத்தேடிக்கொள்ளும் சத்தியைக்கொடுக்கும் நிலைமை. மனிதனது சுகம் காலத்துக்குத்தக்க படி வித்தியாசப்படும். அாகரீகமான மனிதர்களுக்குள் சுக உணர்ச்சி அதிக மில்லை. மிலேச்ச ஜாதிகளுக்குத் தேகமறைய வஸ்தி ரம் வேண்டுமென்றுதோன்றாது. கல்லவிடுகளா வது, கல்ல உணவு முதலானவைகளாவது வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி உண்டாவதில்லை. எாகரீகம்பெற்ற தற்கால மனிதஜாதிக்கும் எாகரீகமற்ற பூர்வ மனிதர்களுக்கும் இப்போது அந்நியதேசங்களில் வசிக்கும் மிலேச்ச ஜாதிக ளுக்குமுள்ள வித்தியாச மிவைதான். புத்தித் தேர்ச்சிக்கும் சரீர செனக்கியாபிவீர்த்திக்கும் வேண்டிய வழிபடு சாதகங்களை இக்கால த்து 'மனிதர் ஓயாமல் தேடித் கொள்ளுகிறார்கள், மனம்போனவழியில்வீர்த்தியடைவதே லட்சியமாக உழைப்பது எப்போதும் இயல்பு. எாகரீகத் தேர்ச்சிபெற்ற ஜாதிகளில் பேர்போனவர்கள் ஐரோப்பியர். ஐரோப்பாவில் இக்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜர்மனி, டிடலி இத்த ராஜ்யியங்கள் முக்கியமாகப் பேர்போனவை. இத்தேசங்களின் ஜனங்கள் சுமார் ஐம்பது வருஷங்களுக்குமுன் இருத்த ஸ்திதியில் இப்போது இருக்கவில்லை. மனிதசமூக ஸ்திதிக்கு

வேண்டிய எல்லா வழிகளிலும் வேற்றுமை அடைந்து வருகிறார்கள். துரைத்தனம், கைத் தொழில், வியாபாரம், உணவு, உடை, முதலியவைகளில் முன்னிருத்தது போல் இப்போ தில்லை. ரயில், தந்தி, கைத்தொழில் யந்திரம், கிராவிக்கப்பல், மதம், கொள்கை முதலிய வற் றிலும் வேற்றுமையே உத்தேசமாக உழைக்கிறார்கள். ஊக்கத்தாலும் அறிவுறுடபத்தாலும் புதிது புதிதான காரியங்களையே செய்யவேண் டுமென்ற அவாமேலிட்டு, பல அஞ்சிய தேசத் தாரோடும் துரதேசத்தாரோடும் அச்சம் அருவெறுப்பில்லாமல் பழகித் தங்கள் கன்மையை வீர்த்திபண்ணுகிறார்கள். எாகரீகம் பெற்ற ஜா திகளுக்கு வேறு தேசத்தாரோடு பழகுவதில் சங்கோசமாவது அச்சமாவதில்லை. இவ்வாறு அஞ்சியசகவாசப் பலனாலும் தங்கள் புத்திப் பயிற்சியின் பலனாலும் அவர்கள் சிலை பலவிதத் தில் மாறிக்கொண்டே வரும். இவ்வாறு மாறுதலின் உத்தேசம் தங்கள் ஜாதியார்க்கும் பிர திமனிதனுக்கும் சுகம் வீர்த்தியாக வேண்டுமென்பதே யாம். ஏற்கனவே தனிதாரானவர் இன்னும் தனஞ் சேர்ப்பர். ஏழைகள் ஏழ்மை குன்றிச் சீர்ப்புவர். தனவான்கள் ஏழைகளது துக்கத்தைநீக்க முயலுவர்; ஏழைகள் தங்கள் சொத்த முயற்சியினாலேயே திருத்தும் வழியை அவர்களுக்குப் போதிப்பர்.

இவ்வாறு ஐரோப்பிய தேசங்களில் நடந்து வருகின்றது. நடந்து வருவதற்கு வித்தியா பிவீர்த்தியே காரணம். எாகரீகமற்ற தேசங்

கனில் ஜனங்களுக்குள் அறிவுப்பாவ வேண்டுமென்ற பொறுப்பு ஒருவர்க்கு முண்டாவ தில்லை. ஐரோப்பிய தேசங்களில் தூதுவரு ளங்களுக்கு முன்னால் படிப்புத் தெரிந்தவர் மிகவும் சொற்பம். அரசனைச் சேர்ந்த சிற் றரசர்களும் வந்ததற்களும் கொஞ்சம் படித் திருப்பார்கள். மற்ற சாதாரண ஜனங்கள் அனேகர் அஷாமே தெரியாதவர்களாயிருப் பார்கள். ஏழைகளுக்குப் படிப்பே வேண்டிய தில்லை பென்பது ராஜதந்திரிகளது அபிப்பிராயம். ஏழைகளுக்குப் படிப்புலந்தால் தனவான் கனான மேல்ஜாதிகளை மதிக்க மட்டார்க ளென்பதும் அபிப்பிராயம். ஏழைகள் பணக் காரர்களை மதிக்கவேண்டிய கட்டாயம் இல்லை பென்பதும், எவனுக்கும் தன்மனவலியும் தேக வலியும் தன்னுடைய சுதந்தரம்; அவைகளால் உண்டாகும் நன்மை எவ்வளவோ அவ்வளவுக்கும் அவனுக்குப் பாத்தியமுண்டு; அந்தப் பாத்தியம் அவ்வளவுக்குக்கடவுள் அளித்தது; அதைத் தடுக்க அதிகாரம் எவனுக்குமில்லை; என்ற இத்தத்தாற்பரியம் பழையகாள் ராஜதந்திரிகளுக்கும் சட்ட கிருபகருக்கும் உண்டா ளதில்லை. கம்மவர்களுக்கும் உண்டானதே யில்லை, அங்கிலேய ஜாதியார் இத்தத்தேசத் தில் நிலையூன்றின வகையில் மேஜாதிகளுக்கு அறிவுப்பேறு அளிக்கவேண்டுமென்ற பொறுப் பாவது எண்ணமாவது கம்மரசர்க்கு உண்டா னதேயில்லை, அரசர்களும் அவர்கள் மத்திரிகளும் தங்கள் சகவாச யோக்கியமான உயர்வகுப்பின ருக்குமாத்திரம் ஞானம் உண்டாக்கக் கவலை கொண்டவராய்வி ம்ற்றத் தாழ்வகுப்பினரு க்கு மடமையே இலட்சணம் என்று ராஜ்ஜியபா ரம் பண்ணிவந்தார்கள். அரசர்களுக்கு ஆலோ சனை சொல்விவந்த பிராமணர்களும் இந்த அபி பிப்பிராயத்தை வளர்த்து ஸ்திரப்படுத்தினார்கள். ஹிந்துதேசத்தில் முற்காலத்தில் படிப்புத் தெரிந்தவர்கள் யார்? பிராமணர்களவீத்திரப்பி யிராசப் பிரயத்தனம் செய்வர். சூத்திரர்களி லும் சிலர் செய்வர். சூத்திர அரசர்கள் தலை யெடுத்த காலத்தில் சில சூத்திரர்களுக்கு மத சம்பந்தமான நூல்களைப் படிக்க வழி உண்டு பண்ணினார்கள். இவ்வாறு அங்கங்கே சிற்சிலர் அறிவினராயினரே யன்றி, ஜாதிமுழுவதும்

படிப்புள்ளவர்களாய் கிருத்திபேற வேண்டு மென்ற தாற்பரியம் உதித்ததே கிடையாது. கம்முடைய வழக்கப்படி, ஸ்திரிகளும் சூத்திரர் களும் வைதிகவித்தைக்குப் பாத்தியஸ்தர்களல் லர். இத்தப்பிராதன தாற்பரியத்திலேவே மேஜா தியார்படிப்பற்றவர்களாயிருத்ததும், அவர்களுக் குப் படிப்பு தகாத தென்று கருதப்பட்டதும் விளங்குகிறது. கமது பூர்வீக ராஜாக்கள், வெகு தர்ம சிலர்களாயிருத்தும், கோவில், பசு, பார்ப் பினர் இவர்களுக்குப் பலவித நன்மைகள் செய் துவத்தும், சாதாரண ஜனசமூகமுழுவதும் விற்தை கிடைப்பிக்க முயன்றவர்களேயல்ல. அங்கங்கேகிராமங்களில்பன்னிக்கடங்களிருத்த துண்டு. ஆயினும் இவைகளில் கிடைக்கக்கூடிய அறிவு அந்நமானதாயிருத்ததன்றி, இகபராசாத கத்துக்குத் தக்கதாயு் மிருத்ததில்லை. துரைத்த கத்தாரும் இப்பேர்ப்பட்ட பன்னிக்கடங்களை ஆதரித்ததுமில்லை. இவ்வாறு ஜனங்கள் மடமை யில் அழுத்தியிருத்தபடியால், கமதுதேசம் காக ரிக விர்த்திக்கு அதுகவமான ஸ்திதிக்கு வந்ததில்லை.

இத்தியாதேசம் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் ளல் என்ன ஸ்திதியில் இருத்ததோ இப்போ தும் அதே ஸ்திதியி் கிருக்கின்றது. அங்கி லேய துரைத்தனம் கிலைத்த பிறகு கொஞ் சம் மாறுதல்கள் உண்டாய் வருகின்றன; அதற்கு முன்னால் கமது தேசம் யாதொரு திருத்தமுமின்றி காளுக்குள்ள ஹீன் ஸ்திதி யையே அடைத்து வந்ததென்று சொல்லலாம். ஐரோப்பியர்களைப்போல் காரும் பலதேசங் களைக் கட்டியாண்டும், பல தேசங்களோடு விபாபாரம் செய்தும், கைத்தொழில், துரைத் தனச்சீர், ஐக்கியம் இவைகளால் கீர்த்திபெற் திருக்கலாமோ என் இல்லை? தேசத்தில் படிப்பு விர்த்தியாகாமல், ஜனங்கள் மடமையால் முடப்பெற்று, முடபத்தியும் வீண்பயமும் உண் டானவர்களாய், வரவர ஹீனஸ்திதியையே பின்பொடாத்தார்கள். ஆகையால் காகரிக அபி விர்த்திக்கு வித்தை முக்கியகாரணம்.

இதை யறிந்துதான் ஐரோப்பிய ராஜதந்திரி கள் வித்தையின்பொருட்டு வெகு நிரவியச் செலவுசெய்துவருகிறார்கள். ஐரோப்பியதேசங் கள் ஒவ்வொன்றிலும், அமெரிக்கா தேசங்களி

லும், பிரதிமனிதனும் படித்தே தீரவேண்டுமென்று சட்டஞ் செய்திருக்கிறார்கள். ஏழை யானதும் செல்வவானானதும் ஒவ்வொருவனுடைய பிள்ளையும் இன்ன வயதுமுதல் இன்ன வயது வரையில், பொதுப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கவே வேண்டும், படிப்பிக்கா விட்டால் பெற்றவருக்கு அபராதம் என்ற சட்டத்தை கிருபித் திருக்கிறார்கள். ஆனால் மிகவும் ஏழை யானிருக்கிறவரும் தினவருமானமே யில்லாதிருக்கின்றவரும், பிள்ளையைப் படிப்பிக்க வேண்டிய செலவு முதலான பளுவை யெப் படிப் பொதுப்பாற் என்னில், அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு ஐரோப்பிய துணைத்தனத்தார்கள் சகாயம் செய்திருக்கிறார்கள். சம்பளம் வாங்குகிறதில்லை, புல்தகம் முதலானதும் வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். சிலதேசங்களில் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு உணவு முதலான செலவையும் தகப்பனுக்கு வைக்கிறதில்லை. படிக்கும் கால அளவில் பிள்ளைக்கு தேரிடும் சகல செலவையும் தகப்பனிடத்திலிருந்து கவர்ன்மெண்டார் அல்லது தந்தைதாபனங்கள் வகித்து வருகிறார்கள். இப்படிப் படிப்பதற்கு ஆரும் செலவு பொது ஐவேஜியிலிருந்து கிடைக்க வேண்டுமென்பது விரிதமாகிறது. படிக்கும் பிள்ளைக்கு தேரிடும் செலவைத் தகப்பன் கொடாவிட்டால், குடிகளிடம் வசூல் செய்யும் வரிப் பணத்திலிருந்துதானே கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதாவது, எது ஊர்ப்பறையருக்காவது தொழிலாளிகட்காவது வித்தியாலாயம் கிடைக்கவேண்டுமானால், மற்ற ஜனங்கள் ஆத்தச் செலவை வகிக்கிறதாக ஆகிறது.

இது சரியாயமா? இது அவசியமா? என்பதில் அபிப்பிராய பேதமுண்டு. ஆயினும் பெரும்பான்மையோர் சரியாயமென்றும் அவசியமென்றுமே தீர்மானித்து அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். ஏனென்றால், ஐரோப்பியர் அபிப்பிராயப் பிரகாரம், ஏழைகள் ஏழைகளாயிருக்கிறது ஏழைகளது குற்றமல்ல, செல்வவானுக்கு செல்வமுண்டாவது அவனுக்காக உழைக்கும் ஏழை யினுலேயல்லாமல் அவனுலே உண்டாகவில்லை. சகலஐகவரியத்துக்கும் கிருஷியே காரணம். கிருஷிக்கு ஆதாரம் உழைப்பு; இந்த உழைப்பு உழைக்கிறவன் வேலைக்காரன், பண்ணையானே

யல்லாமல், ஏஜமானென்று சோல்லப்படுகிறவனல்ல. ஆனால் பணச்செலவிலாமல் உழைப்புமாதிரம் பிரயோஜனப் படாது. பூமியும் பணமும் வேண்டும். ஆகையால் கிருஷியினுண்டாகும் பண்ணை பூமிக்குடையவன், பணம் போட்டவன், உழைப்பவன் இம்முவரும் பங்கிட்டுக்கொள்ளவேண்டும். பங்கிடுவதில், அவரவருக்குண்டாகும் பிரமத்துக்கும் ஊட்டத்தாக்கும் தக்கபடி பார்த்தால், உழைப்பவனுக்கே அதிகப்பங்குகிடைக்கவேண்டும். இப்புகிடைக்காமல், உழைப்பவனை ஏமாற்றி, அவனுக்கு ஜீவனத்துக்கு மாதிரம் போதுமானதைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருவது வழக்கமாயிருக்கிறது. இந்த வழக்கம் உழைப்பவனுக்கு அதிக அநீதி செய்வது. இந்த அநீதியை ஒருவரது கிரித்தி செய்யும்பொருட்டு, துணைத்தனத்தார் அநீதியால் லாபம் பெறும். தனவான்களிடம் வரியாகப் பணம் வசூல்செய்து, கீழ் வருப்பினனுக்குச் சகாயம்செய்து வருகிறார்கள். ஆகையால் மேற்குறித்தபடி படிப்பு விஷயமாய்ச் சட்ட மேற்பட்டிருப்பது கிராமமே பொழிய அக்கிரமமல்ல.

மேலும் தேசத்தின் மடமை மேலிட்டிருப்பதினாலேயே, தன்மார்க்கம்மேலிட்டிருக்கிறது. களவு, குரூபு, பொய், வழக்கு, அநுக்கூறு முதலான கீழிருணங்கள் மடைமையாலேயே வழங்கி வருகின்றன. இத்தக் குற்றங்களைச் செய்யும் ஏழைகள் சொற்பவித்தைபெற்றவர்களாய் ஏதேனும் ஒருதொழிலைப் பித்தொடர்வர்களானால், இவைகள் மிகவும் குறைவு பட்டுவரும். களவு, குடிமுதலான தன்மார்க்கங்கள் குறைந்திருக்குமானால் தேசத்தினுள்ள எல்லாருக்குமே கேடும் முண்டாகுமானதால், எல்லாரும் அந்தகேடும் துக்குக் காரணமாயிருக்கிற வித்தியாபிவித்திக்கு ஆரும் செலவைக் கொடுக்கலாம்; கொடுக்கா விட்டால், எல்லாருள்ளைமக்கும் பொதுவாகப் பாத்தியப்பட்டிருக்கும் துரைத்தனத்தார் கட்டாயம் பண்ணிப் பணம் வசூல்செய்து மேற்படி அபிவித்தியைச் செய்து வரவாம். இவ்வாறு குறிக்கப்பட்ட சியாயத்தினாலேயே ஐரோப்பிய தேசங்களில், குடிகள் வரிப்பணத்திலிருந்து செலவிட்டு, ஏழைகளுக்கும் வசிக்

கட்டாயமாகச் செலவின்றி வித்தை ஊட்டவருகிறார்கள்.

இங்கிலாந்து தேசத்துச் சுட்டங்களின் பிரகாரம், எத்தத் தகப்பனுடைய பிள்ளை ஐந்து வயது வயதுக்கும் பதின்மூன்றாவது வயதுக்கும் மத்தியில் குறிப்பிட்ட பரிட்சை யொன்றில் தேறாமலும் ஸ்கூலில் கிராமமாகப் படிக்காமலும் மிருக்கிறதே, அத்தத் தகப்பன் ஐந்து வயதிலிருந்து மேற்படாமல் அபராதத்துக்கு உள்ளாவான். பிள்ளையின் பதின்மூன்றாவது வயதுக்கும் பதினாறாவது வயதுக்கும் மத்தியில் குறிப்பிட்ட பரிட்சையில் தேறாமலும் பள்ளியில் வாசிக்காமலும் இருப்பானானால் அத்தப் பிள்ளையினுடைய தகப்பனும் மேற்கூறிய அபராதத்துக்கு உள்ளாவான். எத்தத் தகப்பன் குடியானும் தன்மார்க்களையும் இருந்து பிள்ளையினுடைய வித்தையை முற்றிலும் அசட்டை செய்து விடுகிறதே, அத்தப் பிள்ளையைக் கட்டாயப்படுத்திக்கொண்டுள்ளதோடு பிள்ளைகளைக் கட்டாயப்படுத்திச் செலவின்றிவிடலாம். தகப்பனுக்கு அடங்காமல் திரிகிற பிள்ளைகளை அப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஏற்பட்டிருக்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் கட்டாயப்படுத்திச் செலவின்றிவிடலாம். திருட்டு, கள்ளுமுதலான தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தகப்பனுடைய பிள்ளை பதினாறு வயதுக் குட்பட்டிருப்பானானால் அல்லது அவனே தன்மார்க்கத் தொழிலில் பிரவேசித்திருப்பானானால் அப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையையும் ஒரு கைத்தொழில் பாடசாலையில் சேர்த்து விடலாம். பதின்மூன்று வயதுக்குக் குறைந்தாவது, அல்லது பதினாறு வயதுக்குக் குறைந்த பரிட்சை தேறாமலாவது இருக்கும் பையனை எத்த முதலாளி தன் கைத்தொழிற் சாலையில் வேலைக்காகச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறதே, அத்த முதலாளி இரண்டு பவுன் முதல் ஐந்து பவுன் வரையில் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கபடி, அபராதத்துக்கு உள்ளாவான். இம்மாதிரி கட்டாயத்தின்மேல் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்படும் பிள்ளைகள் வித்தையோடு உணவையும் பெறுகிறார்கள்; தொழிலொன்றும் கற்பிக்கப்படுகிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சரியாக வாழ் தவறப்போனால் பிள்ளைக்குத் தண்டனையுண்டு; பிள்ளையை பெற்றோர் வராமல் தடுப்பார்களானால் பெற்றோர்க்கும் அபராதமுண்டு. கொஞ்சகான் மூன்றாவது பிரதம வித்தை போதிக்கும் கிழந்தாபாடசாலைகளில் சம்பளமேவாக்குகிறதில்லையென்று ஒருசட்டமும் செய்யப்பட்டது. இப்படி வித்தைக்கு வேண்டிய சாதகங்கள் பலவாகவருமாறு, இருப்பினும், இங்கிலாந்து தேசத்துப் பெரும்பட்டணங்களில், தெருத்தெருவாய் சிறுவாலைகள் சமாராயப் பத்திரிகைகள் நெருப்புப் பெட்டி முதலான வஸ்துக்களை விற்பனை செய்துப் படிப்பில்லாமலே காலத்தினை வருகிறார்கள். அனேகம் பிள்ளைகளை, கேவலம் சிறுவராய்த் திட்டுவதும், இரக்கவும் தெருக்களில் பெற்றோர் அனுப்பி விடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்பவர்கள் முக்கியமாகத் திருடர்களும் தன்மார்க்கங்களுமாவார்கள். தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புவதைவிட இப்படித் தெருக்களில் தாழ்த்துவது தங்களுக்கு லாபமாக இருப்பதால், பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்ப இஷ்டப்படுவதில்லை. இந்தப் பிள்ளைகளுடைய கதி என்னும் என்பதைக் கவனிப்பதாயில்லை.

பிரான்சு, ஸ்பீட்டின்காந்து, டீடெர், இந்த தேசங்களில் கிழந்தாபடிப்புப்பிறந்தவர்களைப் பிள்ளைகளிடம் சம்பளமேவாக்குவதில்லை. ஆர்மனியேசத்தில், தகப்பன் சம்பளம் கொடுக்கத் தகுந்த ஸ்திதி யிரிடுக்கிறதென்று தெரிந்தால் சம்பளம் வசூல்கப்படும். ஆகிலும் இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திதியில் ஹெய்ஸ் துறப்பிப்பது கலப்பானதால், வெருபேர்த்தப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சம்பளம் வசூல்கப்பட்டாலும், வெருசொந்தத்தான் வாங்கப்படும். அனேக பெரிய பட்டணங்களில் பிரதம வித்தை பிளாச் செலவே பித்தல். ஸ்பீட்டெர், டீடெர், இந்த தேசங்களில் பிரதம வித்தையும் மத்தியதர வித்தையும் செலவில்லாமலே கிடைக்கும். எத்தத் தகப்பன் தன் பிள்ளையை பள்ளிக்கு அனுப்புவதால் ஷூடந்தை அடைபடியான ஸ்திதியி் வருகிறதே அவன் இந்த ஷூடந்தைக்கு சுட்டாக பொதுப்பணமாயிவரிப்பணத்திலிருந்து உதவி பெறுவதுமுண்டு. பெல்ஜிய தேசத்தில் எவன் தான் எவ்முயென்று வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறதே அவனுடைய பிள்ளை செலவில்லாமல் வித்தை பெறும்

கடும். டென்மார்ச் என்ற தேசத்தில், பதினாறு வயது வரையில் பள்ளிக்குப் போக வேண்டியது கட்டாயம். அனேகம் ஸ்கூல்களில் சம்பளமே வாங்குவதில்லை. ஆயினும் பெற்றோர்கள் அனேகர் சம்பளம் வாங்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குத் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்புவது பெருமையாக நினைக்கிறார்கள். எவ்வளவு ஏழையாலும் பிள்ளையைப் பட்டினி போவோனையன்றி படிப்பில்லாமல் விடுத்த மாட்டான்.

அமெரிக்காதேசத்தில் எத்தன்கிராமமானாலும், இருபது பிள்ளைகள் சேருகிறதாயிருந்தால் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று ஸ்தாபிப்பது கட்டாயம். இன்னும் உயர்ந்த மத்தியதர பள்ளிக்கூடங்களுக்கு முன்பே அவைகளிலும் சம்பளமே வாங்குகிறதில்லை. சம்பளம் வாங்காதிருப்பதுடன், பிள்ளைகளுக்குப் புல்தகவ்களும், பலகை, காகிதம் முதலானவைகளும் இனாமாகவே கொடுக்கும் படியான ஏற்பாடு எடுத்தகொண்டிருக்கிறது. அமெரிக்காதேசம் குடியரசு நாடாகையால், பிரதிமனுஷனுக்கும், எளியோனானாலும், தனிகனாலும், ராஜ்யத்திற்குரிய பங்குசெலுத்தும் சுதந்தரம் உண்டு. ஆகையால் ராஜ்ய அதிகாரிகள் தேசத்தில் ஒவ்வொருவனுக்கும் வித்தை பயிற்றுவிக்க வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேசாபிமானமாகிய பெருங்குணத்தை விர்த்திபண்ணுவது படிப்பினுடைய முக்கியக் கருத்தென்பது அவர்களுடைய கொள்கை. ஜனங்களுக்குத் தரைத்தனத்தார்பெய்யக் கூடிய என்மைகளில் வித்தையைவிடப் பெருநன்மை யில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட என்மையை ஜனங்களுக்குத் தரைத் தனத்தார் இனாமாக அளிக்கமுடோது, தரைத்தனத்தினிடத்தில் ஜனங்களுக்கு அபிமானமுண்டாவது இயல்பு. எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களும் அவ்வவ்விடத்து ஜனசமுதக்தாலேயே மேல்விசாரணை செய்யப்பட்டு நடத்திவரப் படுகின்றன.

இத்தியா தேசமாகிய மோது தேசத்தில் வித்தியாபிவித்தி செய்வதைவிட அவசியமான முயற்சி வேறொன்றில்லை. தனம், ஒழுக்கம், தைரியம், தேசாபிமானம் முதலிய வட்டசனங்கள் மோது தேசத்தாரருக்கு வேறு எவ்விதமாயும் உண்டாகக் கூடியதில்லை. ஆகிலும் அங்கிலேயர் ஆதிரையில் வித்தியாசாலைகள் ஸ்தாபித்த

போது இந்தக் கருத்துக்கொண்டு ஸ்தாபித்ததாகத் தெரியவில்லை. முக்கியமாக ஸ்கூலர் உத்தியோகத்துக்கு வேண்டிய அங்கிலேய பாஷையின் அறிவை ஹிந்துக்களுக்குப் போதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டா யிருந்ததா கத்தெரிகிறது. எண்ணம் எப்படி யிருந்தாலும் இதுவரையில் அங்கிலேய தரைத்தனத்தாரின் முயற்சியால் மேக்கு உண்டாயிருக்கும் என்மைக்கு அளவில்லை. ஆகிலும் இதுவரையில் மேல் தரபடிப்பையே கவனித்து வந்தார்களெய்யன்றி சாதாரண ஜனங்களுடைய வித்தியாலாபத்தை அதிகமாகக் கோரவில்லை. இப்போதுதான் சில காலமாக கீழ்த்தர வித்தையையும் கவனித்து வருகிறார்கள். ஸாட் ஸிப்பன் ராஜ்யநிதியாயிருந்தகாலத்தில், அவர் 'கமிஷன்' * ஒன்று ஏற்படுத்தி, பிரதமவித்தை விர்த்தியாவதற்குவேண்டிய ஆலோசனை சொல்லும்படி கற்பித்தார். கற்பித்தும், முடிவாய்ச்சொன்ன ஆலோசனை ஐரோப்பிய அமெரிக்கா ஏற்பாடுகளுக்கு ஒவ்வினதாகத் தேறவில்லை. கவர்ன்மெண்டார் செய்த தீர்மானமாவது: "ஜனங்களுக்கு வித்தையுடனும் பொறுப்பை எம் பூர்ணமாக அவ்விசரிக்கிறோம். அங்கேரித்தம், எங்கள் பொக்கிஷ ஐவேதாக்குத் தக்கபடியே கிறைவேற்ற முடியும். கிவ்வாறு அரை குறையாக கிறைவேற்றவதிலும், கவர்ன்மெண்டாரின் முறைமை யென்ன வென்றால், தரைத்தனத்தாரால் லாமல் மற்றவர்கள் செய்யும் முயற்சியோடு போட்டிபோடாமல், முதலில் வழியை மட்டும் காட்டி, ஜனங்கள் தாங்களே வித்தியா ஸ்தாபனங்களை காட்டி நடத்தச் சக்திபெற்றதும், தரைத்தனத்தார் வித்தியாப்பிரயத்தினத்தினின்றும் விவகி விவோர்கள், நிரவிய சகாயமட்டும் செய்வார்கள், மற்றச்சம்பந்தம் ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்."

இப்படி, இத்தியா கவர்ன்மெண்டார் செய்த தீர்மானத்துக்கும், ஐரோப்பிய அமெரிக்காதேசங்களில் எம் மேற்குறித்தவாறு நடத்தேறிலரும் ஏற்பாடுகளுக்கும் வித்தியாசமுண்டு. ஜனங்களுக்கு வித்தையப்பயிற்சி செய்வியப்பதில் பணச்செலவைக் கவனிப்பது தகாத. எவ்வ

* ஒரு கிஷ்யைப்பற்றி சொல்கிறதே தேசிக்க அறிவாக சொல்கிற பிளசுமட்டமாக இருக்கிற இவ்விதம் 'கமிஷன்' என்று சொல்பதே.

ளவு செலவானாலும் அப்பொறுப்பை துறைத் தனத்தார் வகிப்பது சியாயமும் கடமையுமா மென்பது அவர்கள் கருத்து. இங்கே, வித்தை அபிவிருத்தியானாலும் ஆகாவிட்டாலும் கவர்ன்மெண்டார் எவ்வளவு திரவியம், இந்த விஷயத்துக்காக மிருக்கலாமோ, அவ்வளவுக்குத் தாஸ்பிரவஜுகள் பாத்தியப்பட்டவர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். இதனால் இத்தேசத்தில் வித்தியாபிவித்தி அதிகமாகவில்லை.

இஸ்ஹ்ரோப்பிய தேசங்களில் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவன் ஒருவனையும் இல்லவே யில்லை. இவ்வொத்து தேசத்தில் இப்படித் தெரியாதவன் தூற்றுக்குப் பத்துப் பேர் தான் உண்டு. மது தேசத்திலேயோ எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவன் தூற்றுக்குப் பத்துப் பேருடையே லில்லை. தூறு ஜனங்களில் 90-பேர் கையெழுத்துப் போடத் தெரியாதவராயிருப்பார்கள். மேலும், பள்ளிக்கூடங்களில் எவ்வளவு பேர் படித்துவருவா வருஷம் தயாராகிறார்களோ, அத்தத்தொகையைவிட ஜனப்பிறப்பு ஜாஸ்தியாவதால், எழுதப் படிக்கத்தெரியாத ஜனங்களின் தொகை மொத்த ஜனசங்கையின் தாமாஷாப்படி ஜாஸ்தியாய் வருகிறது. அதாவது, பத்த வருஷத்துக்கு முன்னால் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர் 100 - க்கு 90 - ஆனால் இப்போது 100-க்கு 91-ஆகும்.

சம்பளம் வாங்கிப்படிப்பிக்கும் விதமே இப்படி இருக்கும்போது, சம்பளம் வாங்காமலே ஏழைகளைப்படிப்பிக்கக் கவர்ன்மெண்டார் எத்தனிப்பார்களென்று காம் நினைக்கவேண்டியதிடில்லை. மது தேசம் கத்த ஏழைத்தேசமானதால் தர்மப்படிப்பை முற்றிலும் ஸ்தாபிப்பது முடியாது. பிள்ளைகளிடம் சம்பளம் வாங்காமலே இருக்கலாமே ஒழிய, போதிக்கும் வாத்தியார்கள் இறுமாகப் போதிக்க மாட்டார்கள். மற்றச் செலவுகளும் உண்டு. இந்தச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய தொகை வரிவருவதெய்தே கிடைக்கக்கூடியது. அதாவது, ஜனங்களே கொடுக்க வேண்டும். மது தேசத்தில் ஏழைஜனங்கள் கோடிக்கணக்காயுண்டு. இந்தக் கோடிக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு இறுமாகக் கல்விப்பிற்றுவிக்க வேண்டுமானால், கோடிக்கணக்கான திரவியச் செலவு செய்யவேண்டும். இவ்வளவு செல

வையும் வரியாகக் கொடுக்க மது தேசத்தாருக்கு சக்தியில்லை மென்பது தின்னம். ஆகிலும், சில பெரிய பட்டணங்களில் ஆரம்பஞ்செய்து பார்க்கலாம். ஆகிற செலவைக் கவர்ன்மெண்டார் பாதியும் முனிசிபாஸிடியார், பாதியுமாக ஒப்புக்கொள்ளலாம். இவ்வாறு தர்மப்படிப்பைத் தவிர, கவர்ன்மெண்டார் வித்தை விஷயமாய் ஜனங்களுக்குச் செய்ய வேண்டியது வேறொன்றுமண்டு.

ஹ்ரோப்பாவில் ஏழைஜனங்களுக்குக் கைத்தொழில் பயிற்றுகாத தேசமில்லை. மது தேசத்தில் இந்தப்பயிற்சி எங்குமில்லை. இதுவரையில் மது தொழிலாளிகள் தங்கள் தங்கள் பெற்றோர் அல்லது மற்றத் தொழிலாளிகள்கூடச் சேர்த்து வேலை கற்றுக் கொண்டு தேறிவந்தார்கள். இனி இவ்வாறு அடையும் பயிற்சி போதாது. ஹ்ரோப்பியருடைய போட்டி மேலிடவதால், மது தேசத்து எல்லாத் தொழிலும் யத்திரங்களால் கடத்த வேண்டி வருகிறது. இப்படிப்பிதாய் நேரிடும் வேற்றமைக்கு அனுகூலமாக முன்போல அனுபோகத்திலேயே கிடைக்கும் அறிவு போதாமல், புத்தகங்களின் மூலமாயும் தொழிற்சாலைகளில் கற்றுக்கொள்ளுவதினாலும், தேர்ச்சிபெற அவசியம் மிகுந்து வருகின்றது. பழைய கைத்தொழில்கள் அழிந்துபோயின; புதிதாக துணி நெய்தல், காகிதம் செய்தல், நெருப்புக்குச்சி, மெழுகுவர்த்தி, னோப் * முதலானவை தயார்செய்தல், இம்மாதிரியான புதுத்தொழில்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவைகள் முன்போல தொழிலாளிகளால் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் தனியாகச் செய்யப்படாமல், ஏராளமான முதல் வைத்து, யத்திரசாலைகள் ஸ்தாபித்து, முதலாளிகள், மேல் விராரணை செய்வோர், தொழிலாளிகள் இவர்கள் ஒரு கூட்டமாய்ச்சேர்த்துழைத்து பெரும் அளவாய்த் தயாராகவேண்டி யிருக்கின்றன. இந்தப்புதுமைக்குத்தக்க வித்தையை மது தொழிலாளிகள் புதிதாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது கவர்ன்மெண்டார் சகாயமன்றி நிறை வேறாததக்கதல்ல.

ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

* சவுக்காரம்.

நகைப்பைத்தியம்.

ஹிந்துக்களுக்குள் ஆபரணங்கள் நிமித்த
முண்டாதும் தீங்குகளும் அவைகளைப்பற்றிய

தர்மம் சித்தாந்தங்களும்.

உத்தமகுணங்களும் தர்மமங்களுக்குத் தழைத்
தொங்கி வந்த பரதகண்டமங்கிய நமது தேசத்
தில் கையாசைமீறிப் பைத்தியம்போல் மாறி
ஸ்மதிகளையும் புருஷங்களையும் ஆட்டத் தொ
டங்கியிருப்பதாலும் அதன் தோஷங்கள் இப்
போதே சொல்லி முடியாதகையாலும், அது
மேன்மேலும் அதிகரிக்காமல் இப்போதே தடுக்
கவேண்டியது கட்டாயமென்றுணர்ந்து இப்பி
ரபத்தம் எழுதலானேன், இதிற்கண்ட அபிப்
பிராயத்திற் சேரக் கூடிய ஒவ்வொருவரும்
அதை எத்தமட்டில் அனுஷ்டானத்திற்குக்
கொள்வொ முடியுமோ அத்தமட்டிற் கொண்
வொவேண்டுமென்று பிரத்தியேகமாகப் பிரா
த்தித்துக்கொள்கிறேன். ஆற்றுவெள்ளம்போல்
இப்போது அணைகட்டாது புறண்டழிக்கும் ஆப
ரணப் பைத்தியத்தின் சங்கியை ஆரம்பத்தில்
தடுப்பது கடினமாக இருந்தாலும் அவ்வருத்
தத்தை யோசிக்காமல் ஏறம்பூரக் கல்லுத்
தேயுமென்ற பழமொழிப்படி ஒவ்வொருவரும்
மூயற்சி செய்தால் கருதியவண்ணம் சித்திரா
கு மாகையால், கம்மால் என்ன வாருமென்று
மனத்தளராமல் ஒரேதீர்மானச் சித்தமாக முய
ற்சி செய்து இதிற்கண்ட அபிப்பிராயத்தைக்
கொண்டு செலுத்தவேண்டும்.

கைப்பைத்தியம் பிடித்தது இப்போது பத்
திருபது வருஷமாகத்தான். அதற்குமுன் கை
யாசை யிருந்தாலும் பைத்தியம்போல் ஆறு
விலை, ஆகையால் சமீபகாலத்தில் முனைந்து
வேருன்றிவரும் தீங்கைக் களைவது ஒரு கடின
மான வேலையென்றெண்ணலாகாது. தொன்று
தொட்டு வந்த தேஷமாக இருந்தால் ஒரு
வேலை மிகுந்த சிரமம் எடுக்கவேண்டியவரும்.
அவ்வாறில்லாமையால் அதை நிவர்த்திக்கவே
ண்ணும் ஒவ்வொரு உத்தமபுருஷனுக்கும் மனம்
ஊக்கமடைவதற்குக் காரணமாக யிருக்கிறதே
யன்றி தளர்வதற்குக் காரணமில்லை.

I. நகையுறிபத்தி.

முற்காலத்தில் அநாகரிகமான காட்டுஜனங்
கள் அஞ்ஞானம் கிறைந்து மிருகப்பிராயமாய்
விலங்குகள்கொன்று கட்டுஞ்சுடாமலுக் தின்று
சஞ்சரித்து வருங்காலத்தில், அலங்காரஞ் செப்
துகொள்ளும்பொருட்டு பற்பல எலும்புகளா
லும் மரக்கட்டைகளாலும் கற்காடுகளாலும்
தாழ்த்த உலோகங்களாலும் ஆபரணங்கள் நிர்
மித்து அணிந்துகொண்டார்கள். பிற்காலத்தில்
நாகரிகம் பெருகப்பெருக, அறிவு கூடக்கூட,
ஆபரணங்களுக்குறைந்த சீரானஸ்திதியையடைந்
து அங்கிலேயர்முதலிய அன்னியதேசத்தவர்
கள் சர்வக்ஷேமங்களையும் மேம்பாடுகளையும்
பெற்றிருக்கிறார்கள். அநாகரிகங்கூடி அறிவு
குறைந்திருக்கும் நிலைமைக்குரித்தானது கை
யென்றும் அநாகரிகங்குறைந்து அறிவு கூடிய
ருக்கும் நிலைமைக்குரித்தானது கையின்மை
யென்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த சித்தாந்தத்
தைப் பவலகைப் பிரமாணங்களால் பிற்பாடு
தெளிவாகவும் விஸ்தாரமாகவும் காண்பிக்க
லாம்.

தற்காலத்தில் அலங்காரத்திற்கு மாத்திர
மல்லாமல் மற்றேக காரணங்கள் நிமித்தமாக
வும் கையை உபயோகப்படுத்தியும் பெருகிய
யும் வருகிறார்கள்:—

- (க) வரவெல்லாஞ் செலவாதாமல் செட்டா
ய்க் காரியடக்கும்பொருட்டு ஆபரண
சையை வளர்த்தல்,
- (உ) செட்டாய்க் செலவுசெய்து மிருதிவருகிற
தொகை கைவிட்டுப் போகாமல் முதல்
சேர்த்தல்,
- (ஈ) அன்பில்லாப் பெண்கரை யன்பின்வழி
செலுத்தி வசப்படுத்தல்,
- (ஈ) மனைவியின்மேல் புருஷனுக்குள்ள அன்
பை திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் காட்டல்,
- (இ) அத்தலத்தைக் காப்பாற்றல்,
- (ஊ) பெருமை சம்பாதித்தல்,
- (ஐ) வழியாத்திரையில் திடீரென்று கேடுகூடு
செலவுக்கு வழிதேடல்,
- (அ) உலகவழக்கம் அனுசரித்தல்,
- (ஊ) வேதவாக்கியம் காப்பாற்றல்,
- (ஐ) கடன்காரரை மேசப்படுத்தல்,
- (இ) தட்டார்களுக்குப்பிழைப்புக்கொடுத்தல்,

- (மஉ) உலகவாழ்க்கை அகிச்சயமென்றும் கள்ள
டறு காக்கியென்றும் ஓர் கொள்கை யறு
சரித்தல்,
- (மஉ) காது மூக்குகளி னுள்ள துவாரங்கள்
அடைபட்ட வேண்டுமென்றல்,
- (மச) எசகீகம்பெற்ற அந்நிய இராச்சியத்தவர்
க்குள்ளும் நகை எடமாட்டமுண்டென்று
உதாரணங்காட்டல்,
- (மஇ) நகைப்பெருக்கம் நாகரீக அங்கமாக நனை
த்தல்,
- (மசு) தேகத்தில் அவர்ணம் இருந்தால் கத்த
மென்று மொழித்தல்,
- (மள) ஒரு குன்றுமணிப் பொன்னணிய ஒரு
கோடிப் புண்ணியஞ் செய்திருக்க வேண்
டுமென்று நினைத்தல்,
- (மஅ) தேகத்திற் பொன்னில்லாமல் ஸ்திரீகளைப்
பார்ச்சுக்கூடாதென்று கூறல்,
- (மக) காணக்குரள் நகை பெருகிக்கொண்டி
ருப்பதால் அது எவ்வளவோ கெடுத
லென்று பட்டாலும், அதை நிறுத்தமுடி
யாதென்று அணுகரித்தல்,
- (மஉ) சம்பாத்திய சந்திவில்லாத ஸ்திரீகட்குக்
கையிருப்பாக ஏதாவது செய்யவேண்டு
மென்று சமாதானங் கூறல்,
- (மக) நகையில்லாவிட்டால் கல்ல வரன் கிடை
யாதென்றும், கிடைத்தாலும் மாமி முத
லோர்கள் அன்பாய் எடுத்தமாட்டார்களென்றும் என்னுதல்,
- (மஉ) பெண் இராச்சியமாகையால் பெண்களின்
டப்படி எடக்கவேண்டுமென்று நினைத்தல்,
- (மக) நகை யணிவதால் இராச்சியத்திற்குத்
தோஷமென்னவென்று தர்க்கித்தல்,
- (மச) ஆலயங்களில் சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும்
கிட்டிருக்கும் ஆபரணங்களைக் காண்
பித்துச் சகல ஆசாபாசங்களுங் கடத்த
தெய்வசொருபத்திற்கே ஆபரணம்பேன்
மொனல் கேவலம் ஆசாபாசங்களி லாழ்
ந்திக் கிடக்கும் மானுடனென்மத்திற்கு
என்கூடாதென்று வழக்காடுதல்,
- (மஇ) அலங்காரக் கைத்தொழில் பேணாவிட்
டால் மாண்பிவிமொன்கையால், ஆபரணங்

- கைத்தொழில் மாளாதிருக்கும் பொருட்
டுப் பேணுதலென்றல்,
- (மசு) மரம்பைத்தவன் தண்ணீர் வார்ப்பானு
கையால் கையினால் மனிதர் கஷ்டப்பட
சுகவாள் செய்யப்போகிறானுவென்று நி
னைத்தல்,
- (மள) சுகவரசிருஷ்டியிற் காணப்பட்ட பொன்,
வெள்ளி முதலிய உலோகங்கட்கும் நவ
ரத்தங்கட்கும் என்ன உபயோகமென்
றும் மடக்கிக் கேட்குதல்,
- (மஅ) கையாலாகாதவனான நகை யென்னத்
திற்கென்று ஆகேஷிப்பானென்று இதழ்
தல்,
- (மக) மிகுதி வைக்கும் பொருளை் கடன்காரரி
டம்கொடுத்தால் மோசம்போமாகையால்
நகையிற் சற்று ஷ்டம் வந்தாலும் அதிற்
போட்டுத் தேகத்தி லணிக்ந்தகொண்டால்
முழுமையும் மோசம்போகாம விருக்கு
மென்று நகையில் முத்திட்டுக் காப்பாற்ற
லென்றல்.

மேற்கூறியகாரணங்கள்தான் பிரதானமாக
ஆபரணம் உபயோகிப்பதற்கும் பெருக்குவ
தற்கும் ஆதாரமாக ஜனங்கள் சொல்லிவரு
கிறார்கள். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நகையா
வனுள்ள ஜனங்களுடன் வாயாடினால் இன்
னும்சிலகாரணங்கள் வெளிப்படலாம்.

மேற்கூறிய காரணங்கள் ஏன் கைக்கொள்
ளக்கூடா? மேற்கண்ட காரணங்கள் தர்ம
சாஸ்திரங்கட்கும் சர்வஜனங்களின் பொது
கண்மனையப்பற்றிய லெளகிக தர்மமங்கட்கும்
விரோதமாக விருத்தாலும், சரீரககத்திற்கும்
ஆத்மரணங்கட்கும் விரோதமா யிருத்தாலும்
அவைகளைத் தள்ளிவிடவேண்டும். சத்தியம்
சமாதானத்துக்கும், அபிவிருத்திக்கும், பொ
துக்காரணமாயுள்ளது, நகைப் பெருக்கத்தா
லும், நகையாசையாலும், சத்தியம் குன்றி
அசத்தியம் மேலிடுமாதில், நகையாசையைத்
தொலைக்கவேண்டும், அதுபோலவே இரக்கம்,
தயை, உதவி, காருண்யம், பந்து அபிரா
னம், முதலிய உத்தமகுணங்கள் குன்றினால்
அப்போதும் நகையாசையை விடுக்கவேண்டும்.
சன்டை, சச்சாவு, மனஸ்தாபம், கடுமொழி,
வஞ்சனை, வெளியில் அலைந்தவரும் புருஷ

ஹக்கு அன்பாதரவில்லாமல் முகம் கண்டி,
மனம் ருன்றி, இணக்கமின்றி உபேகசுடாகாட்
டும் தன்மை, முதலிய துற்குணங்கள் கைகப்
போரையால் வருமாகில் உடனே கைகயா
ரையை வேரோடறுக்கவேண்டும். ஆபாண
இச்சையால், கொடூர களவு, காமம், சுட்டுறவு,
முதலிய மகாபாதகங்கள் டேரிமோகில் அதை
ஒருகிழிவுங்கட வைக்காமல் களையவேண்டும்.
குரோதம், லோபம், மதம், மாச்சரியம் முத
லிய துர்க்குணங்கடக்கும் ஆகாரமாக வீருக்கு
மாகில் அப்போதும் கூடாதென்று விலக்க
வேண்டும்.

கையால் உதெயில்லாத கனியானம் டேரி
ட்டெதனால் வியாதிபும் பலவீனமும் அங்குறின
மும் பொருத்திய சந்திகள் உண்டாவதற்
குக் காரணம் ஏற்பட்டால் கைகயாவ வில்லா
மற் செய்யவேண்டும். ஆபாணப் பைத்தியத்
தால் வைதவ்வியம், விபசாரம், மானுவமான
யில்லாத்துணிவு, காணக்குறைவு, சாகாசம்
முதலிய தீமைகள் டேரிட்டால் அவைகள்
விலகும் பொருட்டு அதை உடனே கைவிட
வேண்டும்.

போக்கிய பதார்த்தங்கள் வினாவிக்கக்கூட
யதும் அடைவிக்கக் கூடியதுமான, ஜீவித
முதல்கள் * சேத்தமுதலாக மாறுவதற்குச் சார்பு
வரும் பகஷத்தில் அப்போதும் கைகயின்மேல்
இச்சை யொழிக்க வேண்டும். ஆத்மவஞ்
சனைக்கும் பரஹிம்சையில் அலகாயித்திந்தும்
காரணபூதமா யிருக்குமாகில் அவை மீறித்த
மாக்கவும் கைகப் போராவில் யொழிக்க வேண்
டும். ஐக்கியபத்திய மின்றிச் சுவய் காரிய
புத்தி மேலிட்டு மேனோக்கிழுத்து பொருமை,
கோள் முதலிய துற்குணங்கள் ஜனிக்கு
மாகில், அப்போதும் ஆபாணப் பைத்தியத்
தைத் தள்ள வேண்டும். கைக யானையால்
சான்றிரம் மேம்பாடடையாமல் தடைப்பட்டு
காளுக்கு நாள் ருன்றிப்போவதற்கு இடம்வக்

* பலவகை முயற்சியில் செலுத்தப்பட்டு ஆய
மடையாமலிருக்கக் கூடியதும் உபரியாக லாபம்
கொடுக்கக் கூடியதுமான முதலுக்கு 'ஜீவிதமுதல்'
என்று பெயர். அவ்வாறு லாபம் கொடுக்கக்கூடிய
முயற்சியில் செலுத்தப் படாமல் காளுக்கு நாள்
ஆயம் வுக்கூடிய முதலுக்கு 'சேத்தமுதல்' என்று
பெயர்.

தால் அவ்வாறாக கெடுதலென்று நீக்கவே
ண்டும். கைகப்பித்தால் தெய்வபத்தி குறை
யுமாகில் அது உதவாதென்று ஒழிக்கவேண்
டும். கைகயில் அழுத்திக்கிடக்கும் முதலெ
ல்லாம் ஜீவித முதலாக்ருவதால் பஞ்சம் முதலிய
வறுமை கோய்கள் நீங்குமாகில் அப்பெரிய
லாபத்தை உத்தேசித்து அலங்காரம் பெரி
தென்றெண்ணும் வறுமைகோப் நீங்கும் வழி
தேடவேண்டும்.

எஸ். இராமசுவாமி அய்யர்.

தமிழ் மொழி வளர்த்தல்.*

அல்லது

தமிழ் பாஷையை அபிவித்தி செய்யும்
மார்க்கங்கள்.

கனவாள்களே !

இன்று நாள், உங்கள் அனுமதிப்படி, மேற்
கூறிய விஷயத்தைத்தொட்டு நீண்டதை உப
நியாசம் செய்யுமுன் இம்மாதிரிச்சங்கம், இப்
படிப்பட்ட விடத்தில், இப்படிப்பட்ட காலத்
தில், கூடிய பெருமழிச்செய்கைக் குறித்துச்
சிறிது வெளியிடவேன். இத்தகைய சபையொ
ன்று இதற்கு முன்னமே கூட வேண்டிமென்ற
என்னும் இந்தச்சபையிலுள்ளவர்களிற்பெரும்
பான்மை யோருடைய ஞானத்தில் உதயமா
யிருத்தது மன்றி, அதற்கு வேண்டிய பெரு
முயற்சிகளும் அவர்முன் செய்யாதொழித்தவர்.
ஆகிலும், ஏதேன காரணங்களாலோ, அது
அப்போது பிரத்தியக்ஷத்தில் கை கூடினதாக
வில்லை. அது இப்போதுதான் தெய்வவருள்
பிறந்து, சபையோருடைய நற்காலமேலீட்டி
னாலும், அவர்களுடைய தவப்பேதம் முயற்சி
வன்மையும் ஒன்று சேர்த்ததனாலும், காரிய
மாய் சிறைவேருக்கண்டோம். ஏற்கனவே, இத்
த மலியாள எட்டில், தமிழ்மொழியின் அரு
மை பெருமைகளை அறியத்தக்கவரெனும்,
அறித்தவரெனும், அகப்படட்டுகொள்வது அரி
து. அகப்பட்டாலும், அப்படித் தமிழில் அபி
மானமும் விற்பத்தியமுடையோர் ஒருங்கு
சேர்ந்து, ஒரேயிடத்தில் வந்து, ஒரே பொது

* இது திருவணந்தபரம் தமிழ் பரிசுச்சங்கத்தினுள்
ஓர் உபபக்கியாசமாக இயற்றி வளிக்கப்பட்டது.

கோக்கத்தோடு பாடுபட்டுழைக்கக் காண்பது அரிதினும்ரிதே. அது அப்படியிருக்கையால், இப்பொழுது இந்த ஹோ கணரயின்கீழ் இந்த சபை சிறந்த சபா ரத்னங்களாய் விற்றிருக்கும் கணவான்களை இந்த மகத்தான காரியத்திற்குத் தலையெடுத்துவைக்க, அன்போடு கூடியிருக்கக் காணப்பெற்ற காட்சி இந்த ஊர் செய்த தவமோ, மற்ற யார் செய்த தவமோ அறிகிலேன். பசுமரங்கள் தழைத்து, கீர்வனம் நிலவனம் பொருந்திய இவ்விராஜ்ஜியத்தில் இத் தனை கண குளிரும்படியான காட்சி அரிதே. தேசைவறுத்துச் சொரிந்தாலும், அதைக் களி வர்க்கங்களோடு பிசைத்து உண்டாலும், அது இஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பொதுவை விஷயமாக முன்னிட்டிப்பேசும். இன்பக்கிளர்ச்சிக்கு ஒருபோதும் ஒப்பாகாது. எத்தனை அன்னசத்திரம் கட்டினும், எத்தனை லக்ஷம் பேருக்குப் போதனம் அளிப்பினும், இந்தப்புண்யத்திற்கு நடு ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில், அன்னம் அன்று பசிகேட்கும்; கல்வி, மின்று, ஆத்மபரிசையக் கேட்கும். என்றும் அழிவில்லாத செல்வம் கல்விச்செல்வமே. என்றும் கொடாத விளக்கு கல்விவிளக்கே. கல்வியினும், சுயபாஷையில் கல்வியை வளர்க்குதல் யாவருக்கும் இனிதே. இப்படிப்பட்ட காரியத்திற்காகவாம். இங்கு நாம் இந்தச்சபையாகச் சமைத்தது. இது ஒரு கேவல சங்கதியன்று. ஆழ, அகல, அமர்ந்த யோசித்தால், இது போன்ற கூட்டத்தின் பிரயோஜனங்கள் நிகர்க்க நிகர்க்க வளரும். ஊக்கம், ஒற்றுமை, விடாமுயற்சி, பொது ஈன்மை கோக்கம், சுதேசாபிமானம் இத்தனையும் சேர்த்தால் முடியாதபொருள் இவ்வுலகத்திலுண்டோ? இல்லை. பொதுஈன்மையின்றிறத்த தர்மமும் பேதும் உலகத்திலுண்டோ? இல்லை. உலகத்தில், கல்விசீர்திப் பொதுஈன்மையாவது சாத்தியமோ? இல்லை. கல்வியில், சுயபாஷையில் கல்விக்கும் பெருமை மற்றெதிலுமுண்டோ? இல்லை. ஆகையால், சேசர்களை, நாம் எடுத்திருக்கும் காரியம் இவ்வளவு மகத்தவமுடையது. அதிற் செய்யவேண்டிய நடவடிக்கைகள் கடல்போலவிரிவுடையன. கடலும் பல அனியாகையால், இந்தச்சபையோன்ற அனேக சபைகள் இத்தென்னாடு எங்கும் தழைக்கப்

பெற்றாலும், நாம் எண்ணமில் காரியம்மென்னம் உன்னங்கை செல்விக்களி யாகும். அனேகம் காரியங்களை முன்னிட்டு அனேகம் சபைகள் கூடுகின்றார்கள். அவைகளில், சில தழைக்கின்றன, சில இருத்தவிடத் தெரியாமல் அத்தோகதியாய்ப்போகின்றன. சபையோர் மன்றும் செய்கையும் காலத்தோடு ஒத்துக்கூடியனும், சபையுழுவோருன்றி, அகலக்கினைவிட்டு, ஒங்கியுயர்ந்து உல்லாசமாய் வளரும். அன்னவர் மனமிரண்டுபட்டு, வருத்தமான வேலைசெய்து வரும் போது, 'சட்டி கட்டது, கை விட்டது' என்று சசித்தால், முயற்சி குன்றி, வலியற்று, சபை அடியோடே சாயும். ஆகையால், கணசேசர்களே, தெய்வ கிருபையாலும், நாம் செய்த தவத்தினாலும் இங்கு சேர்த்த இத்திருவளத்தைத் தமிழ் பரில் சங்கமாகிய பசுஞ்செடியை, நாம் ஒவ்வொருவரும் தண்ணிய நீராகிய மன ஒன்றுமையால், எவ்வோரும் ஆதரித்து, மேன்மேலும் தழைத்து வளரச்செய்து, கேட்போர்க்கு இன்பம் பழுத்து, கடியிருப்போருக்கு அறிவே ன்ணும் குளிரிழைக்க கொடுக்கும்படி செய்ய முயலுகிறீர்களென்று, அனந்தத்தரம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, இன்று நான் மேற்கொண்ட விஷயத்தைக்குறித்து என் சிற்றறியில் தோன்றிய சில மெய்மொழிகளை இந்தச் சபைக்கும் காணிக்கை யாக்குகிறேன். அதைப் பொது மையுடன் கேட்பீர்களாக:—

தமிழ் மொழியை அபிவிருத்தி செய்யும் மாரக்கங்களை எடுத்துக் கூறுமுன், அப்படிச் செய்வது இக்காலத்தில் அவசியமோ, இல்லையோ என்ற சந்தேகம் இவ்வொருவருக்கும் தோன்றவில்லையாயினும், பிரச்சங்கமுறையில் அதைப் பற்றி விவகரிப்பது பொருத்தம் ஒன்றன்று. ஆகவே, அதைப்பற்றிக் கவனிக்கும்போது, ஆதியில், தமிழென்னும் இனிய மொழி இத்தென்னித்தயாவிலுள்ள எல்லோரும் விட்டிடினும், சாட்டினும் அநாதிகாலமாய் வழங்கிவந்ததும், இப்போது வழங்கி வருவதுமான நம் தாய் பாஷையென்பது சொல்லாமலே விளங்கும், மைல்கிருதம் முதலியபாஷைகள் பூர்வகாலத்தில், விசேஷமாய் வடஇந்தியாவிலும், சிறப்பானமை தென்னிந்தியாவிலும் சிறந்த வழங்கிவந்திருந்தும், அது-எத்தனையோ காலத்திற்கு

முன் யாது காரணத்தாலோ பேசும்பாஷையா யிருந்த வாழ்வு அகன்றது. அது எவ்வளவோ பெருமையுடையதாயிருந்தும், அது இப்போது அம்மொழியிற் கல்விபயிற் பண்டிதர்களிடம் மட்டுமே சிறுபான்மை வழக்கத்திற்குப்படுதே தவிர, விட்டிலும் வெளியிடத்தும் உலாவிய நிலைபெறும் தன்மையதாயில்லை. இது மிகவும் விசனிக்கத் தக்கதே. இத்தென்மொழியோ, அப்படிக்கின்றி, முற்காலத்தைப் போல், இப் பேரமுதம் ஜனங்களுக்குத் தாய் பாஷையாகவே இருக்கின்றது. ஒரு பெரியவர் சொல்லியது போல் “எம்மைப்பெற்றதும் தமிழ், வளர்த்ததும் தமிழ், எம்மைத் தாலாட்டித் தூங்க வைத்ததும் தமிழ்.” எத்தனைதான் அங்கிலேயம் முதலிய அன்னிய பாஷைகளைப் படித்தாலும், விட்டிலவந்தால், எம்க்குத் தமிழன்றி வேறென்றுக்கும் இடமில்லை. மறுபாஷை கற்பது, கடலைக்காணப்போவதுபோல், பார்ப்பதற்கேயன்றி அறுபவிப்பற்கல்ல. கடல்வெள்ளம் பார்க்க எத்தனை அழகாயிருந்தாலும், அதன் உப்பு அதை விட்டு ஒருபோதும் போகாது. எப்போதும் கடற்கரைப்பிருக்கலாமென்றாலே, அதுவும் முடியாது. எம் உண்டு, உடுத்து, உறங்கி, உற்சாகம் கொள்ள வேண்டுமானால் விட்டுக்கு வரவேண்டும். காடுகற்றியும், “தினாகடலோடியும்,” தேடிய பொருளைக் கொண்டு, பழப்படி உள்ளக்களிப்புடன் விட்டுக்குத் திரும்புதல்போல, உண்மைத் தேசாபிமானிகள், அங்கே பாஷைகள் இப்போது எவ்வளவுதான் சிறப்புற்றிருந்தாலும், அதில் எவ்வளவு அறிவாகிய பொருளடங்கியிருந்தாலும், அதில் அவர் எவ்வளவு விற்ப்தியடைந்த நியுனராயிருந்தாலும், அவ்வறிவை யெல்லாங்கொண்டே தங்கள் சுயபாஷையை முன்னுக்குக் கொண்டு வருபவரே யொழிய, அதைப் பழமை யென்திகழ்த்து கைவிடவால் வர். அப்படித் தைவிடுவது, உலகத்திலுள்ள பலவாறு தேசங்களில், உலகமுண்டான காலத்தொட்டு, ஒரு தேசத்திலும், ஒருகாலத்திலும் ஈ.எதும்புதொட்டு ஒருஜாநியிலும் எடுத்ததாயில்லை, ஆகையால் இப்போது தமிழ்மொழி எம் தாய்பாஷையாயிருப்பதனுடையே அதை அபி

விர்த்தி செய்வது அவசியமே. யென்று கடைப்பிடிக்கலாம்.

இரண்டாவது, இத்தமிழ்ப் பாஷையே விர்த்தியடையத்தக்க அவ்வளவு எல்ல பாஷையோ, அன்றோ, என்று பார்த்துக்கால், இவ்விஷயத்தில் அதன் சிறப்பும் பெருமையும் இவ்வளவு அவ்வளவு என்று வரையறுக்க முடியாது. தமிழ் என்னும் மொழிக்கு இன்பம் என்னும் பொருள் படுவதுனுடையே, அப்பாஷையைப் பேசுவோர்க்கு அது விளைவிக்கக்கூடிய இன்பத்தின் அளவை ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளலாம். அன்றியும், இப்பாஷையில், அநாதிகாலத்தொட்டு, பற்பல விஷயங்களைப் பற்றி அரிய பெரிய விதவாக்கள், தங்கள் அறிவிற்குள்ளிய உண்மை மொழிக்கேச் சேமித்து வைத்த பெட்டகங்களுக்கு ஒப்பான தீவ்ய கிரந்தங்களின் தொகையும், அவைகளிலடங்கிய மாதிரியாதிரியங்களும், உண்மைக்கருத்துகளும் எடுத்துரைக்கப் போனால், அவை சொல்லிலும் அடங்காது, எட்டிலும் அடங்காது, என்னுளுமாகாது, மற்றொவராலுமாகாது. இதனால், அது எவ்வளவு விரிவும் அமைப்பும் உடைய பாஷை யென்று பட்டப்பகல் வெட்டவெளிச்சமாகத்தெரியும். ஸம்ஸ்கிருதத்துடன் தோழமையுற்றுச் சோ, சோழ, பாண்டிய அரசர்களால் தொன்று தொட்டு ஆதரிக்கப்பட்டு, முன்று மகாசங்கங்களில்கூடிய மகா வித்வான்களாலும் ஐளவை, திருவள்ளூர், கம்பன், பட்டணத்தாடிகள், தாயுமான சுவாமி கள்முதலான அனவிறத்தகவிச்சிங்கங்களாலும் வளர்ச்சியுற்று, செங்கோலம் சிறப்புற்றோர்க்கிவரு கிறஇம்மகாபாஷை இக்காலத்திலுமட்டும் அபிவிர்த்தி செய்யத்தக்க தன்மென்று வெற்றுரை பிதற்றுவோர், (இக்கடல்குழித்த உலகத்திலுண்டெனில்,) அவர் பித்தராயிருப்பார் போலும்! அப்படிச்சிந்தையற்றுப்பித்தரித்திரியப்பேதை களைப்பற்றி இங்கு எடுத்துக் கூறுவதற்கு எவ்வாற்றினும் காலம் நெருங்கவில்லை. ஆகவே, தமிழ்மொழி, முன் பெரிப்போர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டுச் சிறப்புற்று வந்ததுபோல், இக்காலத்திலும், இக்காலத்துப் பெரியோர்களாலும் சாமான்னியராலும், தங்கையாலாகுமட்டும், ஆதரிக்கத்தக்கபாஷையென்று இதனால்விளங்கும்,

முன்னுவது, இத்தமிழ்மொழி இதுவரைக்கும் எவ்வளவோ பெருமையுற்றிருந்தும், அது இப்போது பலகாரணங்களால் அடைந்துவரும் கூர்னை தசையை உற்று கோக்கினால், அதை நாம் இப்போழுது எவ்வளவோவருத்திப் பாடுபட்டுக் கைதுக்கி கிண்பெறச் செய்ய வேண்டியது அவசியம். அது சுயபாஷையாயிருப்பதனாலும், கல்பாஷையாயிருப்பதனாலும் அதை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டிய அவசியத்தை இரட்டிக்கின்றது. கனவான்களே, இங்காலத்தில் தோட்டி முதல் தொண்டமான் வரையில் அங்கிலேயபாஷை கற்கப்போனது கமது சுயபாஷையைத் தலையெடுக்க. வோட்டாமற் செப்கின்றது. அதில், தாம் கற்கும் கல்வி திணையளவையாயினும், அதைப் பிளையளவாகவேண்ணி, அங்கிலேயபாஷையே தம் கள் உடன்பிரப்புப் போலவும், மற்றச் சுயபாஷைகளைப் பேசினால், காஞ்சிரங் காணைச் சுவைப்பதுபோலக் கசப்பாயிருக்குமென்றும் பாவித்து எப்போதும் இங்கிலேயப் பேசுவதிலேயே, மகாவிதகன் சொன்னதுபோல, “சதுக்கிவிழுந்து மன்னையுடைத்தாலும்,” அதைப் பெருமையென்று செருக்குவர். அனேகர், அனேகர்! இவர்களுக்கு என்னதான் கல்லறிவு பிறந்து, சுயபாஷாபிமானம் முதலியன உண்டாகின்றனவோ. அது ஈசனுக்கேவெளிச்சம். அங்கிலேயபாஷை, முக்கியமாய், கம்மையாளும் நீதிபராகிய அங்கிலேய ராஜாங்கத்தார் பாஷையாயிருப்பதனாலும், அதில் அனேக அறிவு விளக்கத்திற்கேற்ற துண்களிருக்கின்ற காரணத்தாலும், அன்றியும், இப்போது இந்தியாதேசம் முழுதும் ராஜாங்க விஷயமாகவும் மற்றும்சில் துர்லபமான பொதுகோக்கங்கன் விஷயமாகவும், முற்காலமெல்லிருந்தும் போல் பொதுபாஷையொன்று சிதறபாண்மையில் அவசியமா யிருக்கின்றதாலும், நாம் இயன்ற அளவுக்கு அதைக் கற்கவேண்டியது அகத்தியத்தான். தடையிலலை. அத்தப்பேருதவியையும் பெரும்பாக்கியத்தையும் என் வாக்காவிதமுத்த கையிடவேனல்லேன். ஆனாலும்; என் பர்களே, அதற்கு எவ்வளவு அவசியமிருத்தாலும் அதற்காக சுயபாஷையைக்கைநெருவிடவேண்டுமா? ‘அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிடலாமா’?

‘குளிக்கப்போனவர் சேற்றைப்பூசிக் கொண்டு வருவது,’ அழகோ? இப்படிச் சொல்லுவதனால் என் அங்கிலேயம் படித்த கன்றியை மற்றது கிட்டே னென்று சபையார் தப்பென்னக் கொள்ளக் கூடாதென்று தாழ்மையாய் எச்சரிக்கை செய்துகொள்ளுகிறேன். இல்லை, இல்லை. யார்மந்தாலும் அதை என் மற்றேன். ஏனெனில், அவ்வங்கிலேயமின்றி என் இப்போது இவ்வாறு எடுத்துரைக்கத் துணிவு பெறமாட்டேன். அவ்வங்கிலேயம் முன்னிருந்த நிலையும் அது காலாந்திரத்தில், அத்தேசத்தோருடைய முயற்சியினால் வளர்ச்சியுற்று, இப்போதிருக்கின்ற அற்புத நிலையும், பார்த்த பயனன்றோ, இப்போது என்னை இம்மொழிகள் சொல்லத் துண்டியது? மேலும், எவ்வளவுதான் மற்றொரு பாஷையைப் படித்தாலும் அதனால் கம்முடைய சுயபாஷையைக் கையிடக்கூடாதென்ற உட்கோளுக்கு அங்கிலேயரே சாட்சி பகர்வார்கள். அதெப்படியென்றால், கம்மை இப்போது அங்கிலேயர் ஆண்டிருவதுபோல முன் அவர்களுையே ‘சார்மன்ஸ்’ என்னும்ஜாதி யார் அடக்கியாண்டு வந்தபோது, அவர் அங்கிலேயரட்டில் ‘சார்மன்ஸ்’ பாஷையை கிடைத்துத்தப் பார்த்தும் முடியாமல் ராஜாங்க பாஷையுங்கூட அங்கிலேயமாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று, அங்கிலேய ஜனங்கள் தமது சுதேசாபிமானத்தாலும், ஊக்கத்தாலும், ஒற்றுமையாலும் ஒரேபிடியாய்க் கடைப்பிடித்துச் சாதிக்கவில்லையா? முன்னமே கைக்குச் சுயபாஷாபிமானம் இருக்கவேண்டியதுபோக, கம்மையாளும் பெரியவர்களே, கைக்கு இவ்விதமாயும், இப்போது தேரிட்டு அங்கங்கே சொல்லியும், புத்தி புக்கடிவரும்போதும் அதைக்கேளாமல், “சுயபாஷை மான்டாலும் கைக்கென்ன” “எல்லாம் அங்கிலேயமாய்ப் போனாலும் வருவதுகொண்டே” என்று ஏமாற்றியிருக்கத்தலையிதிபோ? ஆகையால், கனவான்களே, இவ்வெல்லாக் காரணங்களாலும், கம்முடைய பாஷையை, எவ்விதத்திலும், எவ்வாறுத்திலும், முன்னுக்குக்கொண்டு வருவதற்கு இதுவே சமயம்! கம் துரைத்தனத்தாருடைய கருணமும் நீதியு மமைத்த ஆளுகையிலேயே இதை நாம் சாதித்துக் கொள்ளாவிட்டால்

பின் எப்போது சாதித்துக்கொள்ளுகிறது? கா
ந்துள்ளபோதே யன்றே தூற்றிக்கொள்ள வே
ண்டும்? மேல்வருங்கதி யின்னபடி. என்றதை
யாராவெடுத்துரைக்க வசமாகும்? ஏம் எனத
யும் உண்மையாய், தின்மையாய், ஓயாமற்
கேட்டால், அதற்கு அங்கிலேயர் கருணை
யோழிசைத்து, கைக்கு அணுகலம் செய்ய
ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள். கல்விச்சாலைகளில்
சுயபாஷைகளை இப்போதைப்போல் “சிரட்
ஸ்டீரைக்கொண்டு சமுத்திரம் இன்னபடி”
என்பது போலவன்றி ஏராளமாய்ச்சொல்லு
விற்கும் அவசியத்தை ஏம் உண்மையோடு
குறையிடுத்து கொண்டால், அந்த அபேகை
எடக்காத தொன்றற்று, இந்தப்படி எம் சுய
பாஷைகள் கைதாழ்த்து வருவதற்கு அங்கி
லேயப் பயிற்சியே ஒருகாரணமாயிருத்தும்,
அதுவே இரண்டுகாரணங்களாகத் தீர்கின்றது.
அதுஎப்படியென்னில், எம்மவர் அங்கிலேயம்
படிப்பதே சுயபாஷைக்குச் சற்று தளர்ச்சி
யைக் கொடுப்பதுடன் இங்கிலிஷ்படித்த எம்
மவர் சுயபாஷையை மறத்தோர் அல்லது,
வேண்டுமென்றே, அல்லது, சுயபாஷையை
யறியாமலிருப்பதனால் அத்தனைக்கும் அங்கி
லேயம் பாடமேறியிருக்குமென்ற பெய்யான
அவஸ்தைபாராட்டியோ, அல்லது, அங்கிலே
யம்படித்த முதிர்ச்சியில் தங்கள் வாழ்வு
அதற்கே போதுமானதாய் மற்றொன்றுக்கு
சேரமில்லையென்ற வெறுஞ்சாக்குச் சொல்லி
யோ, அதைக் கைவிடுவதனால் அதற்குக்
கடைசியாக அவர்களிடமாய் வாக்கடிய
ஒருசகாயமும் அற்றுப்போயின்றது. இவ்விரண்
காரணங்களும் போதாமல் அங்கிலேயத்தில்
யாதொரு சம்பந்தமுமின்றி, பழமையே
பெரிது, இப்போது எடக்கிறதெல்லாம் கலியின்
சேஷ்டையென்று வாளாவிற்குக்கும் கர்னாடக
குறைய (விஸக்குகொழிவாக) சிற்றறியும்,
குறுதியுன்னமும், பொதுவோக்கக்குறை
வும், சேரம்பலும்சேரவே, சுயபாஷைத் தளர்
ச்சிக்கு முன்றுவது காரணம்பிற்த்து சுய
பாடை பாடையேதும் நிலைமையில்வந்து விடு
கிறது. இத்தனை இடையூறுகளின் மத்தியில்,
இன்று இவ்ரு கடியகனவரங்களைப்போன்ற
பொதுவெப்பிரியர்கள் சுயபாஷைகளை (இவ்வி

டத்தில் தமிழை) முன்னுக்குக் கொண்டுவர,
எவ்வளவு ஊக்கத்துடனும் உறுதியுடனும்
உழைக்க வேண்டியதென்று தானேவிளங்கும்.

இத்தப்படியாக, தமிழ் பாஷையை அபிவிர்
த்திசெய்யவேண்டியது அவசியமென்று மூன்
றுகாரணங்கள் வருத்துக்காட்டினேன். அவை
யாவன:—

முதலாவது, தமிழ் எம் தாய்பாஷையாயிருப்
பதனாலே,

இரண்டாவது, தமிழ்மொழி, விரித்திசெய்
வதற்கு ஏற்றபாஷையாயிருப்பதினாலே,

மூன்றாவது, அது, பலகாரணங்களால்,
தற்காலம் கைதாழ்த்து வருவதனாலே.

இதற்கு, இனித் தமிழ் பாஷையை அபி
விரித்தி செய்யும் மார்க்கங்கள் இன்னவை
யென்று, எனக்குத்தோன்றிய மட்டும் எடுத்த
துக்கறவேன்.

(இன்னும்வரும்)

தி. லக்ஷ்மணபிள்ளை.

அங்கிலேயரின் குணகுணங்கள்.

அங்கிலேயர் எமது தேசத்தைக் கைப்பற்றி
யாளத்தொடங்கி சுமார் ௧00-வருஷங்களாகி
ன்றன. சென்ற 100-வருஷகாலமாக இத்தேசத்
தில் உத்தியோகம் காரணமாகவும், வர்த்தகம்
காரணமாகவும், இன்னும் பல ஜீவன்வமை
காரணமாகவும் இவ்ருவது வசிக்கும் ஐரோப்
பியர்தென்கை ஏராளமான தென்றே சொல்
வத்தரும். அப்படி யிருத்தும், அவர்கள் எம்
மோடும், எம் அவர்களோடும் தங்கு தடை
யின்றித் தாராளமாய்க் கலந்து பழகுவது
சிந்தியின்மையால், இரு தேசத்தாரும் ௨0,
௩0-வருஷகாலம் வரையில் ஒரே தேசத்தில்
ஒரே இடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்த போ
திலும், ஒருவர் மற்றொருவருடைய குணகுண
ங்களை உள்ளபடியறியச் சிந்தித் வகையின்றிப்
பொய்விட்டது. இதனால் இருஜாதியாரும் இத்
தேசத்தில் என்றென்றைக்கும் அங்கியர்களாக
வேயிருந்த ஜீவித்து வருகிறார்கள். எம் அங்கி
லேயஜாதியாருடைய குணகுணங்களை யுள்ள
படியறியவேண்டுமானால், அவர்கள் சொத்ததே
சத்திற்குச் சென்ற அவர்கள் மத்தியில் வசித்

துக்கொண்டு அவர்களோடு கலந்து பழகிவர வேண்டும். அங்கிலேய ஜாதியாருடைய பிரபலிபமான ஒரு குணமென்னவென்றால், அவர்கள் எப்போதும் அச்சியர்களைக் கண்டால் எளிதில் அவர்களோடு கலந்து பேசாமல் மெளனம் சாதித்து, அவ்வந்தியர்களை நெருங்காமல் ஒதுங்கிப்புகாம். இந்த ஒரிக்குணம் அச்சிய தேசத்திலிருக்கும் போதும், அச்சியர்கள், பரிச்சியமில்லாதவர்க ளிவர்களைக் கண்டபோதும் மட்டும் வருகிறதேயன்றி, தங்கள் சொந்த தேசத்திலும் தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் பழகினவர்களைக் கண்டவிடத்தும் வருகிறதில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் வெகு சல்லர்ப்மாயிருந்து, தங்களுக்கு இயற்கையான குணங்களை எல்லாம் ஒளிக்காது காட்டி யொழுகுவார்கள். இது அவர்களுடைய ஜாதிக்கே இயல்பான குணமாயிருந்தலால் பொதுவாய் அவர்களுடைய குணகுணங்களை யறிந்துகொள்ள எாம் அவர்களோடு முதலில் நெருங்கிப் பழகவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் தூரிலின்று பார்த்தால் அவர்கள் குணகுணங்கள் உள்ளபடி மெக்குச் சிறிதும் விளங்காது; அவர்களைப் பற்றி எம் புத்திக்குப்பயிற் அபிப்பிராயங்க ளெல்லாம் தப்பாயிருக்கும். இத்தேசத்தில் இருஜாதியாரும் ஒருவரோ டொருவர் நெருங்கிப் பழக வகையின்றி, தூரத்திலிருந்தபடியே ஒரு ஜாதியார் மற்றொரு ஜாதியாரைப்பற்றி, மதிக்க முயல்வதால், இரு ஜாதியாரும் ஒருவரைப் பற்றி யொருவர் வினா தப்பிப்பிராயங்கள் கொண்டு ஆளுவோர்க்கும் ஆளப்படுவோர்க்கும் அதிக அனுதாபமின்றி யிருக்கவும், சில சமயங்களில் ஒருவரை யொருவர் தூஷித்துத் தூற்றவும் ஹேது உண்டாகிறது.

இதற்கு, எாம் அங்கிலேயரின் குணகுணங்களை யுள்ளபடி யறியவேண்டுமானால், அவர்கள் தேசத்திற்குச் சென்று அவர்களோடு கலந்து பழகியே யறியவேண்டுமென்று சொன்னோம். அப்படி அத்தேசத்துக்குப் போய்ப் பார்த்து வரும் பாக்கியம் எம் தேசத்தார் எல்லோருக்கும் கொடுத்து வைக்கப்படவில்லை. எம் தேசத்தவரில் கற்றத்தேர்த்து கைப்பொருளுள்ளவர்களும் அத்தேசத்துக் குளிர் பனிக்கும், இத்தேசத்துக் குருட்டாசாரங்களுக்கும் பயத்த

சமுத்திரத்தைக் கடந்து போக அஞ்சி நிற்கிறார்கள். இவ் விடையுடனானுக்குத் துணிந்து அத்தேசத்துக்குப்போய்வரும் பாக்கியம்பெற்ற எம் தேசத்தார் சிலர், அவர்கள் நடுவேயிருந்து பழகிய பின், அவர்களைப்பற்றிக்கொள்ள மபிப்பிராயங்கள், காமித்தேசத்திலிருந்து அவர்களைப் பற்றிக்கொள்ளும் அபிப்பிராயங்களைவிட மேலானவையாகவேயிருக்கின்றன. ஆகையால் எம்மவர்களிலே இங்கிலாத்துக்குப் போய் அங்கிலேயரோடு நெருங்கிப் பழகிவந்தவர்கள் அவர்களைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் கொள்கிறார்களென்று சற்றை விசாரிப்பது ஒக்கும். இந்த விசாரம்செய்த எாம் ஆய்ந்த தேதும் விஷயங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் சமயம் சேர்த்துழி இப்பத்திரிகையில் வெளியிடவெருவோம்.

இப்பொழுது இது விஷயமாய், எாம் ஆய்ந்த லிந்த ஒரு புத்தகத்தைக்குறித்துப்பேசுவோம். எமது தேசத்தவரில் ஒருவரும் பெங்களூ வாகியுமாகிய பாபு டி. என். முகர்ஜி யவர்கள் கஅஅசு - மஹி லண்டனில் வைக்கப்பட்ட பெரிய பொருட்காக்ஷி சாலைக்கு இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட காஷிப்பொருள்களுடன் இத்தேசத்துக்குப் பிரிவிதியாக இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரால் அனுப்பப்பட்டுச் சென்றார். அவர் இத்தேசத்தை விட்டுச் சென்று இங்கிலாத்தில் அமாசகாலம் தங்கியிருந்து, அத்தேசத்தாருடன் ஓட்டியுய்வாடி அவ்விடத்து ன்ளபல விசேஷங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, ஐரோப்பாவிலுள்ள தேசங்கள் சிலவற்றையும் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு, இந்தியாவைச் சேர்த்தார். அவர் இத்தேசத்துக்குத் திரும்பிவந்ததும் ஆங்கிலேய தேசத்திலும் ஐரோப்பாவிலும் அவர் பார்த்ததில்த, விஷயங்களையும், அவ்விடத்து ஜனங்களைப்பற்றி யவருக்குப்பட்ட அபிப்பிராயங்களையும் காணத்தலை வரைந்து அச்சிட்டே, அவற்றை ஒரு புத்தகரூபமாய் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார். அங்கிலேயருடைய குணகுணங்களையும், அவர்களுடைய தேச ஜன ஆசாரங்களையும், அவர்கள் குடித்தன ஏற்பாடுகளையும் பற்றி இவர் சேட்டம் செய்து அறித்தபின் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் விஷயங்கள் எம்மவர் கவனிக்கத் தக்கவனாக யிருக்கின்றன.

“குணசாடிக்குற்றநாடி மிகைசாடி மிக்கக் கொளல்” என்னும் மூத்தோர் வாக்கியப்படி எம்மவர்கள் அவர்களிடத்திலுள்ள குணத்தையும் குற்றத்தையும் ஆராய்ந்தறிந்து இவ்விரண்டில் அவர்களிடத்து மிகுதியாயுள்ள தெனுவென்று பார்ப்பார்களானால், குற்றத்திலும் குணமே மிகுத்திருக்கக் காணுவார்கள். எம் அவர்கள் குணம் குற்றம் இரண்டையும் சரிசமமாக ஆராய்ந்து பார்க்கலாகிய குற்றமாயுள்ளதை விலக்கிக் குணமாயுள்ளதைக் கிரகித்துக் கொள்ள மனமுடையவர்களாயிருப்போமாயின், அவர்களிடத்தில் எம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் மிகவுளவெனக் காணப்படும். அப்பாடங்கள் இன்ன வென்பதைப் பற்றிமேலே சொன்னவர்களுடையது மிகுந்தும் அப்பிராயங்களைக் கொண்டு ஆராய்வு எம்மவர் புத்தி போதனைக்காகக் கீழே சில அம்சங்களை யெடுத்தெழுதுகிறோம்.

தன்னையறுப்பு.

தன்னையறுப்பு, அதாவது சுயசயம் பாராட்டாமை. இக்குணம், அங்கிலையருக் குண்டென்று எம் சொல்லுவதால் இத்தேசத்தில் அவர்களை யறித்தவர்கள் எம் வார்த்தையைச் சிறிதும் எம்பார்கள். ஆயினும் இக்குணம் அவர்களிடத்தில் அதிகமாயுண்டு. எவ்விதத்தில்? நிச்சயமாய்ப் பிறனொருவனுடைய கயத்தை சாடித் தன்னயத்தை மறக்கும்விதத்தில் அல்ல; அக்குணம் எமக்கேயுண்டு. அங்கிலையர் சுயசயம் பாராட்டாதவர்களென்று பின்னெவ்வாறு சொல்லலாமெனிலோ, அவர்கள் தேசத்துக்குப்பொதுவாய் ஒரு கன்மை செய்யும் விஷயத்தில் அங்கிலையரைப்போல் தன்னயம் பாராட்டாதவர்களுடையவிடிலே யென்றுரைத்தரும். ஒருவன் கித்தியப்படி அபலர் அங்கியரோடு பழகுவதில் என்ன தான் சுயகாரியப் புரியாவிருப்பினும், தன் தேசப்பொது விஷயமாய் ஒரு கன்மை செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு காரியத்தை மேற் போட்டுக்கொண்டால், அது விஷயத்தில் தன்னுடைய எல்லாம் வேண்டுமானாலும் அடமாறிவிட்டு, கடைசியில் தான் மேற்போட்டுக் கொண்ட காரியம் கைகூடாது. அதுவே ஒரு

பெரிய கிதாப்பாக எண்ணி மஃமுவது நிபந்தியடைவான். இப்படித் தன் தேசக்கேழ்மார்த்தம் தன்னயத்தைப் பாராட்டாமல்விட்டு, கடைசியில் கஷ்டகதியடைந்த தனவந்தர்கள், தேசோபகாரிகள் எத்தனையோ பேர்கள் அத்தேசத்திலிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அவரவர்கள் நிலைமைக்குத் தக்கபடி பொதுவென்று செய்தவரும் பரோபகாரிகள் எத்தனையோ பேர் களிருக்கக் காணலாம். தமது ஆஸ்தியை எல்லாம் இழப்பதன்றி அவர்கள் மனம் வைத்துப் பரோபகாரம் செய்யும்வகையில் உயிரையும் பறிகொடுக்க வேண்டிவந்தால் அதற்கும் பின்னடையார்கள். உலகப்பிரசுத்தியாய்ச் சரித்திரத்தில் பேர்போன *ஹம்ப்டன் டாப்டன் இவர்களைப்போல் அவரவர்கள் சக்திக்குத் தக்கனாட்டும் அவர்களிருக்கு முற்களில் அல்லது வங்கிரு மிடங்களில் பரோபகார சித்தையோடு பொதுவெழுந்தி செய்த வருபவர்கள் அத்தேசத்தில் ஏராளமாய் உள். இப்படிப்பட்டவர்கள் பொதுவல்லியுமாய்த் தன்னயம் பாராட்டாது பல கஷ்டங்களுக்கும் உள்பட்டு ஒரு கல்ல காரியத்தைச் செய்துவிட்டால், அவர்கள் தாங்கள் பட்ட கஷ்ட கஷ்டங்களைப் பற்றி பெருமை பேசிப் புகழ்த்துகொள்வதில்லை. ஏனெனில், இவர்களைப்போல் தன்னுட்கத்தைப்பாராமல் பொதுவென்று குழைப்பவர்கள் அத்தேசத்தில் எத்தனையோ பேர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு டேவே ஒருவன் தான் செய்த நெகரி யத்தைப்பற்றிப் புகழ்த்துகொள்ளும் புகழ்ச்சியென்னத்துக்காரும், நிர்வான தேசத்தில்ல்லவோ கோவணங்கட்டினவன் கைகீரனாவான். எல்லோரும் உடல்மறைய் ஆடையுக்கும் தேசத்தில் ஒருவன் மட்டும் தான் உடைதறித்திருப்பதைப் பற்றிப் புகழ்த்து பேசிக்கொண்டால் அது என்னமாயிருக்கும். அப்படியேதான் அங்கிலையதேசத்தில் பரோபகாரிகள் நிலைமையும். இப்படி அங்கிலையரில் பெரும்பாலார் பொது ஜனக்கேழ்மையைக்கடியம்மட்டில் தக்கன்சொந்த கேழ்மையை மறந்துழைத்தவரும் பெருந்தன்மையுடையவர்கள் யிருப்பதற்குள் அச்சுறு

யார் உலகெங்கும் பிரச்சியாதி பெற்று இப்புவியில் மற்றெல்லாத் தேசத்தாரையும்விடக் கீர்த்திப்பிரதாபத்தில் மேன்மை பெற்றுச் சிறந்து வாழ்கிறார்கள்.

நூதன சிந்தை.

இக்குணத்திலும் அவர்கள் முன்சொன்னது போலவே யிருப்பார்கள். அத்தேசத்தில் ஒருவன் என்ன ஐக்கவரியவானானாலும், தன் வீட்டு வாசலில் பிடி பென்று வந்தவனுக்கு 'ஐயோ!' என்று இரங்கி அனாதைகளைக் கொடுக்க மாட்டான். இப்படிப்பட்டவர்களை நாம் கல்வெட்டுகள் குறாரங்களென்றே கசக் துரைப்போம். தனியாக ஒருவனுக்குப் பிச்சை கொடுக்கச் சிறிதும் மனம் வராத இவர்கள், பாடசாலைகளுக்கென்றும், வைத்திய சாலைகளுக்கென்றும், விநோதசாலை, புத்தகசாலை முதலிய இன்னும் பொதுசுலப பிரயோசனமான ஸ்தாபனங்களுக்குள்ளும் ஆவிரம் பதினாயிரமாகவும், லட்சம் பத்துலக்ஷமாகவும் கணக்கு வழக்கின்றிக் கொடுப்பார்கள். இப்படி லக்ஷக்கணக்காய்த் தர்மஞ் செய்கிற ஒருவரிடத்தில் தெருவில் போகும் பிச்சைக்காரன் எவ்வளவு "ஐயா, ஒரு காசு" என்று வையை நீட்டினால் அவனுக்கு அரைக்காசாக கொடுக்கா தெழிவதோடு அவனைப்பிடித்து உடனே போலீசாரிடம் ஒப்புவித்து விடுவான். இதற்கெல்லாம் காரணமென்னவெனில், அங்கிலேயர் எப்போதும் எல்லா விஷயத்திலும் ஒரு சிபமம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அனுஷ்டானத்தில் அந்த சிபமம் தவறாது நடந்து கொள்ளுபவர்கள், பிச்சை கொடுக்கட்டும், அல்லது ஒரு கிரூத்து செய்யட்டும், அல்லது வேடிக்கை செய்யட்டும், அல்லது வேறு என்னதான் செய்யட்டும் எல்லாவற்றிற்கும் அததற்கேற்ற சிபமம் ஒன்றுண்டு. காரியத்தில் என்னதேடி வருவதாயினும் அந்த சிபமம் தவறாது. எடுத்துக்கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். கமிட்டித்தில் அந்த ஏற்பாடு சுத்தமாகஇல்லை. பிச்சை பாத்திர மறித்திட வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கொள்கையாக கிருப்பதுடன் கம்முடைய சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்கொள்கைப்படி அவர்கள் சிறிதும் பிரழாமல் காரியத்தில் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்; காமோ பிச்சை யிடும் பொழு

தும், மற்றப்படி வேறு தான் தர்மம் செய்யும் பொழுதும் அக்கொள்கையை மனதில் வைத்துச் சிறிதும் எடப்பதில்லை. நாம் பாத்திரமறித்து பிச்சை கொடுக்காமையால் தினம் எத்தனை யோ அபாத்திரமானவர்களுக்குப் பிச்சை கொடுத்து, தேசத்தில் வினாக்கச்சோம்பேறித் தனத்தை விருத்தி செய்கிறோம். நாம் இப்படி அபாத்திரங்களுக்குக் கொடுக்கும் பிச்சையால் கமக்கு தருமம் விளையுமென்று வினாய் மனோராச்சியம் செய்து கொள்கிறோம். வாஸ்தவத்தில் இப்படி நாம் கொடுக்கும் பிச்சையெல்லாம் உற்றுப்பார்க்கப் போனால் "காசைக் கொடுத்துத் தேனைக் கொட்டிக் கொள்வது" போல பாபத்தை விளைக்கு வாங்குவதற்குச் சமாளமே யொழியவேறில்லை. அங்கிலேயர் செய்யும் தருமமெல்லாம் பொதுசுலபத்தை காடிச்செய்து வருகிறார்கள். ஒருசாரிதிக வேலை செய்யத் தக்கவனுக்கு நாம் ஒருகாசு பிச்சை கொடுத்தால் அந்தக்காசைக்கொண்டு அவன் பிழைத்துப் போகிறான். அவன் செய்யக்கூடிய ஒருசாரிதிக வேலை தேசத்துக்குப் பயன் விளைக்காது. கிருதாவில் தானே போகிறது. இப்படி ஒருகாசு தருமம் கொடுக்கத் தக்கவர்களெல்லாம் தங்க ளாலான தொகையை ஒருங்குசேர்த்து, வயிற்றுக்கின்றி வருத்தப்படும் ஏழைகளையும், அப்படியே ஓரிடத்தில் கூட்டி, அவ்வேழைகளில் ஆரோ, பெண்ணோ அவரவர்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி அவர்களாலாகும் வேலையை வாங்கிக் கொண்டு, அத்தொகையை அவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தால் அது எல்லாருக்கும் எவ்வளவு சாதகம் விளைப்பதாயிருக்கும் யோசித்துப் பாருங்கள்.

இதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லி யின்னும் விளக்கவைப்போம். கமது குக்கிராமங்களில் தினந்தோறும் பொழுது விடிந்தது முதல் உச்சி சேரம்வரையில் எத்தனை தடியர்கள் பிச்சைக்குவருகிறார்கள், இவர்களில் பாம்பாட்டிகளென்றும், குடுகுடுப்பாண்டிக ளென்றும், கல்லுளிமக்கள்க ளென்றும் வருகிறவர்கள் கல்ல கொட்டாப்புளித்தடியர்கள்; ஒவ்வொருவனும் இ-ஆள் வேலை ஒருமிக்கச் செய்வான். கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரர்தரும் இவர்களுக்கு ஒரு பிடியரிசி போடுகிறார்

கள். இப்படி ஒருநாளைக்குக் குறைத்தது பத்துப் பேர்கள் பிச்சைக்குவந்தால் ௧௦-ப்படி யரிசியாகிறது. ஒரு கிராமத்தில் சுமார் ௧00-விடுகளிருக்குமானால் அக்கிராமத்தார் மொத்தத்தில் ஒரு நாளைக்குச் செய்யும் தர்மம் நாம் மேலே சொல்லி வந்த கணக்கையே வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் நூற்றுப்பத்து=ஆயிரம் பிடி அரிசியாகிறது. ஒரு ஆழாக்குக்கு ௫-படி வைத்துப்பார்த்தால், ௧,000-பிடி அரிசியும் குறைத்தது ௨௫-படி யரிசியாகிறது. இந்த கிராமத்தார் தினந்தோறும் ௨௫-படி யரிசி தருமத்தில் செலவழிக்கிறார்கள். இந்த ௨௫-படி யரிசியையும் பிடிப்படியாய் பெறுகிறவர்களோ வெறுத்தடியான்களா. யிருக்கிறார்கள். இத்தடியார்கள், விட்டுக்குப் பிடியாகவாங்கித் தின்று விட்டு, கொட்டாவி விட்டுத் தூங்குகிறார்கள்; அல்லது திருட்டுப் புட்டு மோசம் முதவிய குற்றங்கள் செய்து இன்னும் வயிறுவளர்க்கப் பார்த்திருக்கிறார்கள். இந்த ௧00-விட்டுக்காரர்களும் விட்டுக்கு ஒருபிடியரிசியாகக் கண்டபடி விருதாயில் கொடுப்பது மொத்தமாகச் சேரும் ௨௫-படி அரிசியை ஒருநாடு சேர்த்து (அக்கிராமத்துக்குப் பொதுப் பிரயோசனமான) ஒரு வேலை யாரம்பித்த) பிச்சைக்குவரும் தடியர்களிடத்தில் காலுமணிசேரம் வேலைவாங்கிக் கொண்டு ஆளுக்கு ஒருபடியரிசி கூலியாகக் கொடுத்தவந்தால். ஒரு நாளைக்கு பத்துப் பேர்களிடத்தில் அ-மணி சேர்த்துக்குமேல் வேலை வாங்கலாம். இந்தவேலை வினாகத் தானே போகிறது. இவ் வேலையை வினாகப் போக விடுவதைக் காட்டிலும் இவர்க ளிடத்தில் நாம் சொன்னபடி வேலை வாங்கி கிராமத்துக்குப் பொதுவான பாடசாலைக்கு இருப்பிடமாக ஒரு கட்டடம் கட்டக்கூடாதா? அல்லது கிராமத்தார் ஒன்றுகூடிய பொதுவிஷயத்தைப்பற்றிப் பேச ஒரு சாஷு கட்டக்கூடாதா? இன்னும் அவரவர்கள் புத்தி யுத்திக்குத் தோன்றியபடி கிராமத்துக்குப் பொதுப் பிரயோசனமான தோட்டம், சத்தவனம் முதலிய வேலைகள் எவ்வளவோ செய்துகொள்ளக் கூடாதா? கிராமத்தாரிடத்தில் ஒற்றுமையும் கட்டுப்பாடு மிகுந்து, பொதுவிஷயங்களில் கிர

த்தை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றில் தமது புத்தியையும் காலத்தையும் செலவிடத்தக்க பொது ன்மை காடினது மிகுந்தால், இவை யெல்லாம் தானே டுக்கும்; இன்னும் எத்தனையோ உபகாரமான காரியங்களும் எளிதில் செய்து முடிக்கப்படும். எம்மவர்களுக்குள் ஒற்றுமை, கட்டுப்பாடு, பொதுலாத்துக் குழைக்கும் தன்மை இவையெல்லாததிலும் இப்படி எத்தனையோ பொருளும் காலமும் வேலையும் தக்கபடி உபயோகிக்கப்படாமல் விருதாயில் கழிந்துபோய், தேசத்தில் வறுமையும் சோம்பேறித்தனமும் மேலிட்டு வருகின்றன. இப்படி கண்முடித்தனமாய் நாம் பிச்சையிட்டு வருவதினாலும் எத்தனையோ ஜனங்கள் வின்காலப் போக்கு செய்து வயிறுவளர்த்து வருகிறார்கள். நாம் உதாரணமாக மேலே கணக்குப்போட்டுக் காட்டியதுபோல் இந்தேசத்தில் கண்முடித்தனமாய் பிச்சையிடுவதால் இந்தியா முழுமைக்கும் ஒரு நாளைக்கு ௧௬-கோடி மணிசேரம் வின்போகிற தென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காலத்தை வின்போகவிடாமல், ஒரு நாளைக்கு இந்தியா முழுமையிலும் ௧௬-கோடி மணி சேரத்திலாகும் வேலை இச்சோம்பேறிக் கிடத்திலிருந்து வாங்கப்பட்டு வந்தால் தேசக்கேழமத்துக்கு அவசியமான கைத் தொழிலேலைகள் எவ்வளவு டுத்துவரக் கூடும்; அதனால் இத்தேசம் ளாண்டையில் எவ்வளவு வீர்த்திக்குவரலாம், யோசித்துப்பார்ப்புகள். இதை எல்லாம் கணக்குப்பார்த்து எம்கேழமவிர்த்திக் குபயோகப்படுத்திக் கொள்ளாமல் எம்தேசத்தார் கண்ணிசையடைந்து வருகிறார்கள். அங்கிலேயரும் அவர்களைப் போல் வளம்பெற்ற மற்ற ஐரோப்பியர் அமெரிக்கரும் இவைகையெல்லாம் மனதில் வைத்து துட்பமாய்க் கணக்குப் பார்த்து ஒரு காசானாலும், அளாமணி காலமானாலும் பயனின் தில் கழியவிடாமல் பிரயோசனத்தையே காடி உபயோகித்து வருவதால் அவர்கள் வரவா ஐசுவரியவிர்த்தி யடைந்து மேம்பட்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இதிலிருந்து நாம் தருமஞ் செய்வதில் அங்கிலேய ரிடத்திலிருந்து கற்கும் பாடத்தை மனதில் வைத்து டுக்கவேண்டும்.

சரித்திரம்.

இந்நூலுக்கெனத் பூர்வஸ்தி.

ஒரு தேசத்தின் சரித்திரத்தை எழுதப்படுகும் ஒவ்வொருவரும் அத்தேசத்தின் பூர்வஸ்தியையும், அத்தேசத்தார் வர வர எப்படி விரித்தியடைந்தார்கள் என்ற பற்பல விஷயங்களைப் பற்றியும் எழுதும்போது வாஸ்தவமாக உள்ளதை உள்ளபடி எழுதுவதற்கு அவசியமான சமர்சாரம் கிடைப்பது அரிது. இக்காரணத்தால் சிலர் தங்கள் தங்கள் மனதிற்குத் தோற்றிய விதமாய் தற்கால சரித்திரத்தை வைத்து முற்காலத்திலேயே விதமாய்த்தா னிருக்கவேண்டுமென்று யூகித்து எழுதுவார்கள். மற்றும் சிலர் அயல் தேசத்தவர்கள் அக்காலத்தில் என்ன ஸ்திதியிலிருந்தார்களென்று விசாரித்து அதே மாதிரியாக இவர்களு மிருக்கலா மென்று கிளைந்து அப்படியே எழுதுகிறார்கள். இவ்விதமாய் எழுதப்பட்ட சரித்திரம் என்ன பிரயோஜனமாகும்? ஆனால் பூர்வத்தில் வசித்த ஜனங்கள் தங்கள் தங்கள் காரியாதிகளை எங்கேனும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்களா? முதலில் எழுதுவது வாசிப்பது என்னும் விஷயங்களே அவர்களுக்குத் தெரியாதே! உலகத்தின் ஊகீகம் உயர்ந்து மிகுந்த காலத்திலெல்லவோ ஜனங்கள் எழுதப்படிக்கவழி கண்டு பிடித்தார்கள். ஆகையால், மற்றப்படி எழுத தேசத்தின் பூர்வ சரித்திரத்தை அறிவது?

பூர்வத்தில் எழுதுவார்க்குத் தெரியாத காலத்தில் மனிதர் தங்களுக்குத் தெரிந்த காரியாதிகளைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தெரிவித்து, அப்பிள்ளைகள் பெரியவர்களானவுடன் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லி இவ்விதமாய் சமர்சாரங்கள் தலைமுறை தத்துவமாய்த் தற்கால ஜனங்களுக்குத் தெரிகிறதென்று. அப்படித் தெரிந்த காரியங்களை மனிதர் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவுடன் புல்தகமாக எழுதி வைப்பது சகஜம். அப்படி எழுதப்பட்டிருக்கும் புல்தகங்களை வைத்து இப்போது எழுதி விடலாமல்லவோ? அனேக சாஸ்திரங்கள் எழுத தேசத்தில் சமஸ்கிருத பாஷையில் எழுதிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புத்தி சாதுரியத்தில் நிறந்தவர்களென்று எழுத முன்னோர்களை மெச்சும்

படியாய் அனேக கிரந்தங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்படி எழுதியிருக்கும் சாஸ்திரங்களின் எழுத தேசத்தின் சரித்திரத்தில் ஏதாவது ஒருபாகமெழுதப் பட்டிருக்கிறதா வென எஞ்சுத் தேடியும் அகப்படவில்லை. 'இராஜதாய்கணி' என்னும் காவ்யம் தேசத்தைக் குறித்து ஒரு சமஸ்கிருத பண்டிதர் எழுதியிருக்கும் சரித்திரம் அன்றி வேறு புல்தகங்க ளெங்கு மில்லை. இதனால் எழுதப்பட்ட பூர்விகர் சரித்திர மென்பதையே எழுதவில்லையோ வென விசாரித்தால், அவர்கள் எழுதியே யிருப்பார்கள். ஆனால் எழுத தேசத்தின்மேல் அடிக்கடி படைபெடுத்துவந்த மகம்மதியர் முதலான அயல் தேசத்தவர்கள் அச்சரித்திர புல்தகங்களை ஹதமாகிவிட்டார்கள் என்றே மதிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் பாண்டித்தியமடைந்திருக்கும் எழுத முன்னோர்கள் இவ்விஷயத்தில் மட்டுமே முயற்சி செய்யா திருந்தார்களென்று என்ன இடமில்லை.

இப்படி எழுத தேசத்தின் சரித்திரத்தைப் பற்றிய கிரந்தங்கள் எம்மிடத்திலெல்லாமற்போகவே, எழுத பூர்விகர் சரித்திரத்தைப் பற்றிய அறிவு எம்முள்ளாவதற்கு வேறுவழி யென்ன யிருக்கிறது? இதைப்பற்றி யோசித்தால், எழுத தேசத்துக்கு வியாபார விஷயமாகவும் பற்பல காரியமாகவும் வந்துபோன அன்னிய தேசத்தவர்கள் எம்மைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் காரியாதிகளை எம்மோர் சேர்த்து சரித்திரமாக எழுதவேண்டியதாயிருக்கிறது.

பூர்விகர் என்றும் கௌரவமுடையவர் என்று பொருள்படும் ஸ்ரீயி என்றும் ஓர் வகை ஜனங்கள் முதல் முதல் இந்தியாவுக்கு வடபாகங்களில் உற்பத்தியாய் ஈனாவர்த்தியில் வடக்கு கிழக்கு தெற்கு மேற்கு என்னும் காணுக்கங்களிலும் பரவி ஆங்காங்கு குடியேறினார்கள். ஓர் ஐதீகம். ஐரோப்பிய ஜாதியார் எல்லாருமே இவ்வகுப்பினர் தான். தற்கால ஓரிந்தாக்களும் இவ்வகுப்பினர் தான் என்று சொல்லும்படியாக எழுத பூர்விகர் பாண்டியர் சமஸ்கிருதத்தி னுள்ள வார்த்தைகளுக்கும், ஐரோப்பியரின் பூர்வபாஷைகளான 'லத்தின்' 'கிரேக்' பாஷைகளினுள்ள வார்த்தைகளுக்கு மிகுக்கும் சம்பந்தத்தினால் வெளியாகும்; இவ்

விதமாக ஆரியர் இத்துதேசத்துக்கு முதல் முதல் வந்து குடியேறும்போது இவ்விடத்தில் ஓர் வங்கையான இராஷ்டிரர் இருந்ததாக வெளியாகிறது. ஆரியரின் கட்டடமதிகமாகவே, அந்த இராஷ்டிரர் மலைகளிலும் காடுகளிலும்போய் வசித்தார்கள். அப்படி பிறந்தவர்கள் தற்கால யுவைசாகிகளாகிய 'காண்டோஜாதிரார் முதலான வர்களுடன் தெரியவருகிறது.

இவ்விதமாக முதல் முதல் இந்தியாவில்வந்து குடியேறிய ஆரியர் எவ்வித ஜீவனம் செய்து பிழைத்தார்களென்றால், காட்டு மிருகங்களைப் பட்சித்தும், ஆட்டுமெத்தைகளைவளர்த்தும், அப்பால் நிலத்தில் தற்செயலாய் முளைத்துக்காய்ந்திருக்கும் அனேகவித கனிகளைப் புசித்தும், அப்பால் நிலத்தில் பற்பலவிதப் பயிரிட்டும் ஜீவித்தார்கள். பொதுவாக அவர்களைப் பற்றி இம்மட்டும் தான் சொல்ல இடமிருக்கிறது. அப்பால் அவர்கள் விர்த்தியானவிதமே இப்படிப்பட்டதென்று இப்போது அறியவழியில்லை. அனேக காலத்துக் கப்பால் அயல் தேசத்தவர்கள் கம்முடன் வந்து கலந்தபேர்த் நாமிருந்த ஸ்திதியை யவர்கள் சொல்ல எமக்குத் தெரிந்த சரித்திரத்தை இனி யெழுதுவோம்.

மாதர் மஞ்சரி.

ஸாரா மாட்டின் சரித்திரம்.

“அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்; பொருட் பூரியார் கன்னு முன்.”—குறள். [செல்வம்

ஒரு பரோபகாரமான விஷயத்தின் பொருட்டு, எம்முடைய உதவியை, அவ்விஷயத்தில் முயற்சி செய்யும் ஒருவர் கொளும்பொழுது, “எனக்குச் சாவகாசமில்லை” என்று, “கான் ஏறா” என்று, சொல்வதற்கு எாக்கு எழுவுதல் யறிந்திருக்கிறோம். ஆனால், உலகத்தை எம்மாத் கூறுமட்டும், விருத்தி செய்வதற்கு, காலசவகாரமும் பொருளும் அத்தியாவசியம் ஆனவைகளல்ல என்றும், அவை யில்லாமல், ஒரு சக்காரியத்தை முடிக்க விரும்பினோர், தங்கள் இயன்றமட்டும் முயற்சியைத் தான், நிதியானும் பயனை அடைவார்களே யொழிய, இகழ்ச்சியை அடையமாட்டார்கள் என்றும், பின்வரும் சரித்திரத்தால் அறித்துகொள்ளலாம்.

ஸாரா மாட்டின் உள்ளும்பெண்மணி. கிடோ யாக் மெனத் என்னும் பட்டினத்துக் கடுத்த தேயில்பர் என்னும் கிராமத்தில், 1791-ம் வருஷத்தில் பிறந்தான். அவன் உட்புகள் கைத்த விற்பதிலும் கிடைக்கும் அப்ப இவைபத்தைக்கொண்டு ஜீவனஞ்செய்யும் ஏழையாயினும், ஆச்சரியப்படத் தக்க சிறந்த என்மைகளுக்கும் விருத்திக்கும் காரணமாயிருந்தான். அவன் முயற்சியேய்தது சிறைச்சாலைகளின் கிளைவையை விருத்திசெய்யும்பொருட்டே. தானாகவே விரும்பியபடித்தது தவிர வேறு கல்விப்பயிற்சி யில்லாதவனாயும், ஒருகால் வெண்செய்யாவிட்டால், அன்றை ஜீவனத்துக்கு வேறு வழி யில்லாதவனாய் இருந்த இத்த ஏழைப்பெண், தன் சுயபுத்தியினாலும் இரக்கமுள்ள மனதினாலும் மாத்திரம் சிறைச்சாலைகளிலுள்ள தீக்குகளையும் துன்பங்களையும் கண்டு, அவைகளுக்காக மனம்சொந்த, அவைகளை நீக்கும்பொருட்டு ஏற்படுத்தின விசைக்குளைப் பற்றி யோசித்தால், ஆச்சரியமும் மனமகிழ்ச்சியும் உண்டாகின்றன. தன்னுள் சிறைச்சாலையில் இங்ங் ஏற்படுத்தின ஏற்பாடுகளே, அவ்விஷயத்தை கண்ணுணர்ந்த பரோபகாரிகள், தத்துவ சாஸ்திரிகள், இராச்சியாதிக்காரிகள் முதலிய வர்களால், அத்திலேயே தேசமெங்கும் சிறைச்சாலைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸாரா மாட்டின் சிறைச்சாலைகளைப் போய்ப்பார்க்கத் தொடங்கினபொழுது, அவைகளில், குற்றவாளிகளின் குணத்தையும் புத்தியையும் விருத்திசெய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் ஒன்று மில்லை. இப்பொழுதுள்ள பள்ளிக்கூடங்கள், தேவதாவிஷயமான பிரசங்கங்கள், போதனைகள், &c. ஒன்றும் அப்பொழுது கிடையாது. சார்த்தகுணமுள்ள இச்சிறிய ஷையத்தாரி இனையெல்லாம் மாந்திவிட்டான்.

ஒருபெண்பிள்ளை தன்முத்தையை அடித்துமிருக்கத்தனமாக நடத்தினான். அவனைச் சிறைச்சாலையில் அடைத்தார்கள். இரக்கத் துடனும், துக்கத் துடனும், அப்பெண்பிள்ளையைப் பார்க்கும் பொருட்டு, ஸாரா மாட்டின் முதல் முதல் சிறைச்சாலைக்குப் போனான். அவளுக்கு அப்பொழுது இருபத்தெட்டு வயது. ஒருவருடைய சிபாரிசுக் கடிதமு மீன்றிச் சிறைச்சாலைக் கதவைத் தட்டினான். யாரிடத்திலாவது தன் செண்ணத்தை வெளியிட்டால், கிறந்த புத்தி யுள்ளவர்கள்போல், “ஈ உன் வேலையைப் பார்; அந்தப் பெண் பிள்ளையின் துற்செய்கையைப் பற்றி உனக்கேன் கவலை” என்று போடிப்பார்களைப் பயந்து, தன் கிணவை, கூடக்குழியிருத்த தன்பாட்டியாரிடத்திற் கூடச் சொல்லவில்லை. நேரவில் சிறைச்சாலைக்குள் விடமாட்டோ மென்ற சொல்லி விட

* அருள் குறித்த பொருளால் வருகு செல்வங்கள் இத்திரிபுடனும் உளவதால், அருளால் வருகு செல்வமே செல்வமென்று பழகற்றுக்கும் திறந்தது.

* இவைமேல்மேல் இவ்வினத்தொத்தச் சிறைச்சாலைகளும் இன்னும் வே வேகமென்று சிறைச்சாலைகளில் வந்திதம் இருக்கின்றன, இத்திரிதேசத்தில் இங்ங், தன் துறவோ?

டார்கள். ஸாரா மீது பழையும் வேண்டுகொண்டான். பிற்பாடு உள்ளே விட்டார்கள். அவன், குற்றவாளியாகிய பென் பின்னாருடன் சொந்த வுடன், அப்பென் பின்னா “இங்கு ஏன் வந்தாய்?” என்று கோபத்தடன் கேட்டான். ஸாரா தன் இருக்கத்தையும், எல்ல எண்ணத்தையும் பற்றிச் சொன்னவுடன், அவளுக்குக் கண்ணீர் தாடை தரையாய்ப் பெருகிற்று. தன் செய்கை கெட்டதென்று உணர்ந்து, வெட்கத்தையும் விசைத்தையும் அடைத்து, அதற்குப் பின்பு ‘வது தான் கல்லவழியில் நடப்பதற்கு உதவியெய்யும் பொருட்டு ஸாராவை வேண்டுகொண்டான். அக் கேட்க! எத்தனை ஆத்தூயக்கன் கல்லபுத்தி சொல்லா ரின்றியும், சண்மர்க்கத்ததைக் காட்டுவா ரின்றியும், இரக்கப் பவவாரிந்தியும் குற்றக் கடலில் ஆழ்ந்து குழிப்போகின்றன.

அக்காள்முதல் தன்மரணம் வரை ஸாரா மாட்டி டுள் கிரேயாட்மென்ட் கிதைச்சாவியிற்றென குற்றவாளிகளை கல்லவழிக்குத்திரும்பும்பொருட்டு உழைத்தான். தையல்வேலியினால் தினம் முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்தான். வாரத்தில் ஒருநாள் வேலையை விட்டு விட்டுக் குற்றவாளிகளுக்காக உழைக்கவும், மேலும் கல்லவழி நான் முடிபுமோ அவ்வளவு நான் அவர்கள் பொருட்டுக்கல்லத்ததைச்செய்வழிக்கவும் தீர்மானம் செய்தகொண்டு, அவர்களுக்கு எழுதவாசிக்கச்சொல்லிச் கொடுத்ததொடலும், தான் அவர்களுக்குப் புத்தகங்களை வாசிப்பதும் தி, கண்டதனும் சொல்லியவந்தான்.

அன்றியும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் ஒருமித்தகூடம், மதவிஷயமான புத்தகங்களை வாசித்து, க்வாபியைத் துதித்து வணங்கும்படிக்கு ஏற்பாடு செய்து, தானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து தொழுது வந்தான். முதலில் அகோர் “அதனாற் பிரயோசனமில்லை” யென்ற சொன்னார்கள். அதற்கு ஸாரா “அதனாற் எனக்குப் பிரயோசனமிக்கிறது; உங்களுக்குக் இருக்கக்கூடாது? நான் அதுபவத்தினுற் பேசுகிறேன்; நீங்கள் அப்படிப் பேசவில்லை,” என்று சொன்னான். தான் அவர்களுக்கு “மேல்அதிசாரியாக இருக்கவேண்டுமென்று அவன் சிறிதும் விரும்பவில்லை. தானும் அவர்களுடன் உழைத்தானே. தவிர வேறில்லை; அவர்களுக்குப் பக்தி விஷயமாய்ப் பிரசங்கித்து வந்தான். குற்றவாளிகள் கூட அவன் பிரசங்கங்களை ஆவன உடனும் கண்ணிப்புடனும் கேட்டு மிழ்த்தார்கள். அவன் பேசியிருந்த அன்பினால், அவன் சொன்னபடி செய்தார்கள். கொடிய பாதகங்களுக்கு அவளிடத்தில் தெனவுடகமாய்ப் பேசத்தன்மையில்தான்.

பிற்பாடு, தன்னகை வடைத்தவர்கள் சோம்பலா பிராமல் வேலை செய்யும்படி துண்டினைத்தான்.

இரண்டு கனவான்கள் அவன் மூயற்செயல் கண்டு மிழ்த்து. இருபது ரூபாய் கொடுத்தார்கள். அதை ஆவனடன் பெற்றுக்கொண்டு, குழைததைக் உடுப்பு களுக்குகாரும் துணிகளை அப்பணத்ததைக் கொடுத்து வாங்கி, மாரிசி உடுப்புகள் தன் கிசெத்தரிடத்தி விருத்த இரவல்வாங்கி, அவ்வுடுப்புக்கிப்போல் துணிகளைத் தைக்கும்படி தன்னையடைத்த பெண்ணின் களுக்குச் சொன்னான். அப்படித் தைக்கப்பட்ட உடுப்புக்கிவிற்று, கிடைத்த இலாபத்தை வேலை செய்த பெண்பின்னாளுக்குக் கொடுத்தான். இவ்விதமாய் மொத்தத்தில் ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கு உடுப்புகள் தைத்து விற்றப்பட்டன. இதனான்குடைய பயன் இருவகைப்பட்டது. குற்றவாளிகள் வீண் பொழுது போக்காமல் வேலைசெய்து கொண்டுருத்தார்கள். அன்றியும், அவர்கள் விடுதலைபெற்று விளியே, போரும்பொருது, ஜீவனத்தின் பொருட்டு பழையகுற்றங்களைச் செய்யும்படி கேரிமால், அடைபட்டிருந்த காலத்திற்செய்த வேலைகளைக் கிடைத்த இலாபப்பொருது முதலாகக்கொண்டு, கனவனாய்ப் பாபெட்டுப் பிழைப்பதற்கும் இடமாயிற்று.

ஸாரா மாட்டி டுள் இவ்விஷயத்தை வெகுமுக்கியமென்று நினைத்தான். விடுதலை வடைத்த பின்னும், “குற்றவாளி” யென்று மற்றவர்களால் இகழப்பட்டி. விவகற்புதவினனும், ஒரு பக்கமும் வேலைகிடையா தறினனும், தரித்திரத்தின் சிக்கலுடியாகக்கொண்டெயினனும், மறுபடியும் குற்றத்தையே செய்தாரினும் பிழைக்க விரும்புவர் அகோர். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஸாரா பவவிதமாய் உதவியெய்தான். மற்றவர்களிடத்திற் சொல்லி அவர்களுக்கு வேலை ஏற்படுத்துவித்தான்; அவர்களுக்குப் பழைய வேலைகளை வாங்கிக்கொடுத்தான்; அவர்களுக்கு முதலில் வேண்டிய கலப்பை, மண்வெட்டி, கொடரி முதலிய ஆயுதங்கள் வாங்கும்பொருட்டு, கொஞ்சம் பணமும் தனக்கையிருத்து கொடுத்தான்.

பொதுமையுடன் அகோ வகுறங்களுக்கு உழைத்தபின், அவன் கீர்த்தியெங்கும் பரவிற்று. தன்பட்டியார் மன்னத்தக்குப்பின், அவன் கிராமத்தையிட்டுவிட்டு, கிரேயாட்மென்டப்பட்டனத்தில் இரண்டு அறைகளை வாட்கைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு, அக்கேயிருத்தான். தன் பாட்டியார் விட்டுப்போன் சொற்பவரும்படி தன் செவவுக்குப் போதாமற் போனனும், தன் கொணகையிற் பேசினான் ஆசைப்படுக்காகத் தையல்வேலையை விட்டுவிட்டான். கனவான்களனுப்பின கொடைப் பணங்களில், தன்சொத்தச் செலவுக்கென்று குறிப்பிட்டவைகைய மீத்திதான் தான் எடுத்துக்கொண்டு; மற்றவை யாவற்றையும் குற்றவாளிகளை கல்லவழிக்குக்கொண்டெயினவருவிலேயே செலவிட்டான். அப்பட்டனத்தான் நன்றி யறிததுடன்

அவருக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்ன சம்பளத்
தைத்தான் பெற்றுக்கொண்டால், குற்றவாளிகள்
தன்னைக் கவியக்காரியாக நினைத்து, சிறைச்சாலை
அதிகாரிகளுடன் சேர்த்து, தனக்குப்பயத்து, அவர்
பை மறந்து விடுவார்களென் றெண்ணி, மறுத்து
விட்டான், “சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு என்ன
மாய் நுழைந்தது என்றுபா? என்றோருக்கு, “நான்
ஒத்தகாகஜிவிக்ரேபிடு அதற்குத் தீங்கு விளக்கக்
கூடிய சோதனை செய்வது, கத்தியின் கூர்மையைச்
சோதிக்கும்பொருட்டு குழந்தையின் கழுத்
தில் வைப்பதுபோலாகும்; எனக்குக்குறையென்று
யில்லை” என்று பதிற்சொன்னான்.

அடுத்த வருஷத்தில் அவன் வியாதிகளால் தன்
பயிபடுத்தப் பட்டான் அப்பட்டணத்தார் சம்பள
மாகவின் தி தங்களுக்குப் பெருதவி செய்தவளுக்கு
இருமாக, வருஷத்திற்கு 150 ரூபாய் கொடுக்கத்
திர்மானித்தார்கள். அவன் அத்தகுப் பின் வருகான்
ஜிவிக்ரேபிடு அப்படியிருந்தும், தான் சாவதற்குச்
சிவமாதங்களுக்கு முன் வரையும் தன் உழைப்பைப்
பிறுத்தவிலலை. அவன் சாவதற்குச் சற்றுநேரத்துக்கு
முன் “கவாமிக்கு வந்தனம்! கவாமிக்கு வந்தனம்!”
என்று இருமுறைசொன்னான். அவனை அவன் பிறந்த
நேரில்ட்டி மீர்மத்திற் புதைத்தார்கள். கிரேபியாகி
மேளந்பட்டணத்தார் அவன்பெயரைநிலைநிறுத்தும்
பொருட்டுத் தங்கள் வேதங்கோவிலில் அவன் ரூப
கசின்மமாக ஓர் ஏற்பாடு செய்தார்கள். “பொருட்
தெல்லாம்” சிறைத்த தனவாசிகள் அநேகர் புத்தியின்
றிப் பெயரின்றி மாண்டு போயிருக்கிறார்கள். “அரு
ட்டசெல்லம்” சிறைத்த ஸாரா மாரபுடின் என்னும்
ஏழைத் தையற்காரியின் பெயர் எவரும் புழப்பபடு
கின்றது.

பணமும் சவகாசமுயின்றிமனைவிரும்பத்தடனும்
பொறுமையுடனுஞ் செய்யப்படும் காரியங்கள் பல
தனி பெருவேள்யம் ஆய் பெருகுமின்றன. பொ
றுமை யிருந்தால் சிறுவனியைக்கொண்டு பெரிய
மனைகளையும் பெயர்த்து விட்டன.

“மெய் வருத்தம்பாராள், பரிசோக்கார், கண்ணுச்சார்,
எவ்வெவர், ஜெமயுமேற் கொள்ளார், செவ்வி
அருமைபும்பாராள், அவமதிப்புக் கொள்ளார்,
கருமமே கண்ணுயினார்”

G.P.R.

சாவித்திரி சரித்திரம்.

முதலாவது அத்திரம்.

என்பிறப்பையும் குழந்தைப்பருவத்தையும் பற்றி
நான் பிற்பாடு கேள்வியுற்றவையைத்தான் கூறக்

உடம்பு. 10 தக்காள்.

கடும். அவையென்னவெனில், நான் திருநெல்
வேலி ஜில்லாவில் கோவித்தப்பராசுமென்னுமிராமத்
தில் சப்பய்யருக்கும் இலகூரியியம்மாளுக்குமமுதற்
புத்திரியாகவும்இரண்டாவதுகுழந்தையாகவும் பிறந்
தேன். நான் பிறப்பதற்கு ஏழு வருஷங்களுக்கு
முன்பாக என் தமையனாகிய கோபாலன் பிறந்தான்.
அவன் முதற்குமாரனானதினாலும், அவர்களுடைய
சகியானதற்கு அநேக வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு
ஜனரித்ததினாலும், என் தாய்தந்தையர் கோபாலனை
வெகு அருமைபாராட்டினவன் து வந்தார்கள். முதற்
புத்திரியாகிய நான் பிறந்தவுடனும் அவர்கள் ஆரக்
தத்தையடைத்த சாவித்திரி யென்னும் என் பாட்டி
யாரின் பெயரை என்விட்டு அப்பாட்டியாரைப்
போல் பித்த செல்வத்தில் வெகுளன் வாழும்படி
யென்னை ஆசீர்வதித்ததமன்றி, என்னை என் மாம
னாகிய கந்தையாரின் புத்திரன் இருவருக்கு
விவாகம் செய்து கொடுப்பதாகவும் தீர்மானித்தெய்த
விட்டார்கள். அத்தோ! தாயாரின் குரோதநதியாப்
பென்னுக்கு மாப்பிள்ளை தயாராயிருந்தான்.

என் குழந்தைப் பருவத்தைப்பற்றி நினைத்துப்
பார்க்கும் பொழுது, எனக்கு முதல் முதல் ஞாபகத்
தற்கு வருகிறது துக்கமானதாகவேயிருக்கிறது. என்
முன்னுறைய வயதில் என் தாயார் இறந்து போய்
விட்டாள். அவள் குணத்தைப்பற்றிக்கேள்விதானே
யொழிய நாளறியேன். இவ்வளவு வருஷங்களுக்குப்
பின் நினைத்துப்பார்க்கும் பொழுது, அவள் பிசே
தத்தை மயானத்துக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போகை
யில் நான் துக்குப்பவர்களின் கால்க்கட்டிக்கொண்டு
அழுததும், என் தகப்பனார் கண்ணீர் பெருகு, அவன்
ஊருக்குப்போவதாயும், எனக்குப் பிரியமாயுள்ள
பண்டங்கள் வாங்கிக்கொண்டு சிக்கிரம் வந்து விடு
வாளைன்றும் சொல்லி, என் கண்ணீரைத் தடை
த்து, எனக்கு வானழப்பமும் வாங்கிக்கொடுக்கும்படி
தடுத்திவிட்டது விட்டு விட்டிடு போனதும் குரபகத்
தற்கு வருகின்றன. நான் அவன் வளமையெதிர்ப்
பார்த்து மயானத்துக்குப் போகிற கழியிலுள்ள ஆஸ
மரத்தடியில் அழுக்கடி போயுட்கார்க்கு. கொண்டி
ருப்பேனும். பிற்பாடு பிறர் சொல்வதைக்கேட்டு
நானும் “ஆம்மா செத்துப்போய்விட்டாள்” என்று
சொல்வதைக்கேட்டி விட்டேன். அவ்வயதிலேயே
தாயாரை யிழ்த்தமையால் நான் பட்டக்கட்டங்களைப்
பற்றிகினைக்கையில் என்மனம் பதைபதைக்கின்றது.

என் தாயார் இறக்கும்பொழுது என் தகப்பனுரு
க்குறும்புதவயது, அவர் பதினெட்டு வயதின்வளவில்
பரையிருக்கும் பொழுது நான்கு வயதின் ஒரு
பெண்ணை வியாகுச் செய்து கொண்டாராம் அப்
பெண் பத்தாவது வயதில் வளகுரீயினுவிறந்து
பெய்விட்டாளாம். பிற்பாடு அவர் என் தாயாரை

மணம்பூரித்து கொண்டாராம். அவர்களுையும்கு மிகப் பிரியமுள்ளவர்களாயிருத்ததாக எங்கள் பத்துக்கள் சொல்வதுண்டு.

என் தாயாரிற்றத் தமையருஷத்தில் அவர்மற்றொரு பெண்ணைக் கவியாணம் செய்துகொண்டார். அவ்விவாகத்தைப்பற்றி என்னுட்பகத்திலிருந்தும், பிறர் சொல்வதிலிருந்தும் விவரித்துக் கூறுகிறேன். என் தமையருஷ கோபாலனுக்கு விவாகம்செய்யவேண்டுமென்று தஞ்சாவூர் ஜிஸாவில் ஒரு பெண்ணை ஒப்பந்தஞ்செய்தார்கள். அப்பெண்ணின் தாய் தந்தையர்கள் தாங்கள் பத்து வருஷங்கள் கப்பேணி வளர்த்ததற்குக் கூலி கிடைக்கக்கூலாம் வந்து விட்டதென்று கிணைத்து, கைக்களும் பணமுமாக ஆயிர ரூபாய் கொடுத்துவிட்டால் தங்கள் பெண்ணை விற்று விவெதாகச் சொன்னார்கள். என் தகப்பனார் அதற்குச் சம்மதித்து, முகூர்த்தம் வைத்தபின், தனக்கானும், பெண்விவையென்ன வென்று கேட்ட; அவர்கள் சமயத்தைத் தப்பிவிடக் கூடாதென்றெண்ணி, விசனத்தை யடைந்த தங்கள் பெண் மனைதத்தேற்றித் தங்களுக்கு இரண்டாயிர ரூபாய் கொடுத்து விடவேண்டுமென்றும், தங்கள்பெண் பெயருக்கு அவ்வுளவுவிஷயுள்ள சிலங்கையெழுதி வைத்தவிடவேண்டுமென்றும் சொல்ல, அப்படியே அதே முகூர்த்தத்தில் மருமகனாகவிரும்பின மனைவியாய்விட்டான். இதைச்சொல்லும்பொழுது விசனரும் வெட்டகரும் பொறுத்தருமாயிவை. இப்படிப்பட்ட விவாகங்களைத்தடுக்க இதனுடனுடான தீவிரகளைச்சொன்னார் போதும்வலவா?

அதேவருஷத்தில் எனக்கும் என் தமையனுக்கும் கவியாணம் செய்து விவெதாகச் செய்து, அவனுக்கு வேறொரு பெண்ணைத்திட்டிட்டு செய்து, முகூர்த்ததினத்தைக் குறித்தானபின் கவியாணத்திற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைவெல்லாஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில்; என் தமையனாக சியயிச்சுப்பிட்டிருந்திருஷணன் என்பவன் ஆற்றில் நீந்தி வீணாயாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது திடீரென்று வந்தவென் எத்தரவிழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டு இறந்ததாக்கப்பட்டு வந்தது. எனக்கு அதைப்பற்றி கிணைக்கும் பொழுதெல்லாம் மனம் பதறுகிறது. அம்மரணம் ஒரு வராகத்துக்குப்பின் கேசிட்டிருந்தால், என் கதியென்னமாய்முடிந்திருக்கும்! என் வாழ்காடெல்லாம் கண்ணரும் கம்பலாபுரம்யக்கழிப்பபிறி கமமென்ன? ஒரு குற்றமுஞ் செய்வாத குழந்தைக்கு அவ்விதியை யுண்டெண்ணிவளர்களுக்கு எக்கியமையும்கு இடெல்லாம் அறித்திருக்கும் குழந்தைப்பருஷத்தினையே கவியாணம் செய்தல் புத்தித்தாழ்வன்றோ?

கவியாணம் நடக்கவில்லை. கோபாலனும் திருசெல்வேலிக்குப் படிக்கப்போய்விட்டான்.

எனக்கு ஆறுவயதாகும்பொழுது என்சிறியதாயாராகிய தஞ்சாவூர்ப்பெண் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான். அவளுக்கு அப்பொழுது பதின்மூன்றுவயது. அவன் அழகுள்ள பெண்; தனித்த விஷயுள்ள சிலைகள் கட்டிக்கொள்ளாமட்டான். தன்னைச் சிங்காரஞ் செய்துகொள்வதில் வெகு விருப்பமுடையவன். தட்டையுடையவனைகொல்லலாம் புதறாதிசியாகவே விரும்பின. அவளுக்கு எழுத வாகிக்கத்தெரியும். வந்து சிலவார்களுக்குள் அவன் குணம் வெளிப்பட்டது. நூரின் வீட்டில் ஏகாந்தமாய் ஆளுவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், என் தாய் இறந்ததாள்முதல் வீட்டுக்குவந்தவரைத்தடுத்தகொண்டு என்னை அன்புடன்வளர்த்துவிட்டான். அதைதையப்பற்றித், தன் புருஷனிடத்திற் கொச்சொல்லத்தொடங்கி, சிலவார்களில் அவனைத் தாத்திவிட்டான். அப்பண்ணியவதி வெகு விசனத்துடன், என் அருவதைக்காணப்பிரிய மின்றி, வெளியே விஷயாடப்போயிருக்கும் பொழுது, தன்னூருக்குப்போய்விட்டான். என் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் “அத்தையம்மாள் எங்கே?” என்றுகேட்டேன். அதற்கு என்சிறியதாயாகியசெல்வமயம் “அத்தையுமில்லை, பாட்டியுமில்லை. முண்டையொழிந்தான். சளியன் தொடுத்தது” என்றான். என் கோ வென்றமுதேன். அதற்கு அவன் “என்காலிங்கே முட்டாதே. எங்கேயாவது குழி” என்று சொல்லிக்கொண்டே பிடித்திழுத்து முதலியடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டான். என் தெருவில் விம்மி விம்மி யழுதுகொண்டு கின்றேன். அப்பொழுது என் தகப்பனார் வந்தார். அவர் ஒன்றும் கேட்க வில்லை. திரும்பிக் கூடப்பார்க்கவில்லை. என் துக்கம் அதிகரித்தது. அப்பொழுது தான் என் அத்தை யென்றறித்தேன். “ஆமாம் செத்தப்போனான்” என்பதின் பொருள் அப்பொழுது தான் தெரிந்தது. குளத்திற் போய் விழுந்து இறக்கலாமென்று நினைத்தேன். “ஆனால் தவிர கடிக்குமே. கிணத்திற் போய் விழுத்துவிடுவோமென்றால் ஆணம், கடிக்குமே. ஒரு விஷயமும் தெரியாது; என்ன செய்முது! இவ்வித யோசனைகளில் அழுங்க மாரிவிட்டது. பிற்பாடு என் தோழியாகிய சேஷி தம்பிக்கு வைகுனிக்ஷமுருத்ததனால் அவன் வீட்டுக்குப் போகக்கூடாதென்று என் அத்தையம்மாள் சொல்வியிருந்தது ரூபகத்துக்கு வந்தது. வைகுரியினிலுறங்கலாமென்றுகிணைத்து அங்கேபோகப்பற்றப்பட்டேன். சேஷி வீட்டுச்சேலிற் போனவுடன் வேப்பிலைகள் சிதறிக்கிடப்பதைக்கண்டுபெறத்து திரும்பிவிட்டேன். சாயங்காலம் காப்பாட்டுவேண் வந்தவுடன், பசுமூன் னிருக்க, வெட்டம் பின்னிழுக்க, மென் மென் னவீட்டுருகே சென்றேன். தெருத்தின்மீது வந்தி, குந்த என் தகப்பனார், “சாவித்திரி! உளரேபோய்ச் சாப்பிடு” என்றார். என் தன்மையக் கவிழ்த்து கொண்டு வீட்டுக்குட் சென்றேன். உடனே தேங்கிய

லம்" என்ற என். திருதாயார் "எடுத்துப்பட்டுக் கொண்டு தின்னு," என்றான். என்னைகளிற் கண்ணிர் தளம்பிற்று. ஒன்றுக்குச் சொல்லாமல் சொற்றுப் பாணியிலிருந்து எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு சரப்பிட்டபின், எச்சிலைக்கத்தி செய்த விட்டு திணைத்து கின்றோன். பிற்பாடுசெங்கமலங்கொபத் தடன்சொன்னதாவது:—

"வயிற்றை கிழப்பிக்கொண்டு மண்ணுருப்பொல் நிற்கின்றியே! கம்மா கண்ணக்காண்போல் திரியினைக்கிறாயோ? அது நடவாது. குடத்தை யெடுத்துக் கொண்டு போய் வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் மொண்டுவோ." என்றான்.

தான் அதுவரை, செல்வப் பெண்ணாகவே வளர்க்கேன். தாயில்லாப் பெண்ணுதலால் யாவரும் தாய் போலிருந்தார்கள். வேலை செய்தறியேன். ஆயினும், செங்கமலத்தைக் கோபமுட்பப் பயத்து குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வாய்க்காலுக்குச் சென்றேன். தண்ணீர் மொண்டானவுடன் குடத்தைத் தூக்கமுடியவில்லை. ஓர் வயதான பெண்பினை யிரக்கப்பட்டுக் குடத்தை யிறப்பில் தூக்கிலைத்தான். நான் அடிமேலடிவைவத்து வருத்தத்துடன் கடத்துவரும்பொழுது, அத்தையம்மாவிடப்பற்றி நீனைக்கக் குடம் கைதவறிக் கியே மிழுத்து விட்டது. திருப்பவும் வாய்க்காலுக்குச் சென்று கீர் மொண்டுகொண்டு விடுவது சேர்க்கேன். செங்கமலம். "இவ்வளவு நேரமென்ன?" என்று வினவ, நான் கடத்தைச் சொன்னேன். உடனே யவள் ஆவதுடன் குடத்தைத் திருப்பிப் பார்க்க அது அடியில் அதுவெயிருத்தது. கண்ணைப் பார்க்கவில்லை. அதற்காக அவனென்னை யடித்துத் திட்டினான். நான் மனதிற்குள் பதில் வைத்து கொண்டுள்ளே யொழிய ஒன்றுக்கு சொல்லவில்லை. அன்று முதல் வரவர அடிக்கும் குடம்களும் கிள்ளுகளும் வசவுகளும் சகசமாய் விட்டன. அவையில்லா கள் அரிதாய்விட்டது. நான் கஷ்டப்பட்டதொடு தீர்த்து விட்டதா? செங்கமலத்தால் என் தகப்பனார் பட்ட கஷ்டத்தை வேறொரு புதிய அதிகாரத்தில் தான் கூறவேண்டும்.

காவிரித்தீர்.

தமிழ்ப்பாணை.

தமிழ்ப்பாணை யிலுள்ள இலக்கியங்கள்.

(ச. சாமன முதற்பதி. ப. ௭. அங்கம். இரத்தபது.)

தமிழ்ப் பாணையினுதி யாவர்க்குத் தெரியாதது போலவே தமிழிலே முதன்முதலெழுதப்பட்ட நூல்கள் யாவையு அவை யெவராலெழுதப்பட்டன, எக்காலத் தெழுதப்பட்டன இவையாவும் யாவர்க்கும்

தெரிவரிதா யிருக்கின்றது. தேச சரித்திரங்களில் காலமையானும், முற்காலத்தைய நூல்களில்வாமை யானும், பிற்காலத்து நூல்களியரும் முற்காலத்தைப்பற்றி யெழுதாமையானும், தமிழ்ப் பாணையின் பூர்வசரித்திரம் பேசிருட்டாயிருக்கின்றது.

அகத்தியம்.

அகத்திய ரியற்றிய அகத்தியம் என்னும் பேசிலக்கணமே தமிழின் முன்முதலெழுதப்பட்ட நூலென்பர் அனேகர். அகத்தியம் பன்னீராயிரு குத்திரங்கொண்ட தென்றும், இயல், இசை, காலகம் என்னும் முத் தமிழ்க்கு மிக்கணப் கூறிய தென்றும் கூறுகின்றனர். தமிழ்ப்பாணை தொடர்வியவுடன் ஒரு பேசிலக்கணத் தமிழிலெழுதிய வித்தை கம் பண்டிதர்க்கே புலப்படும். யாதொரு ஒரு காரியத்திற்கும் குத்திரமெடுத்துக் கூட்டும் பண்டிதர் வித்துவான்கள் முதலியோர் "இலக்கியம் கண்டதற் கெவ்வகையியும்பவில" என்னுஞ் சிறுவனார் குத்திரத்தை மறந்து தமிழிலிலக்கிய முன்பெடுத்திரு முன்னேயே அகத்தியர் தமிழிலே யொரு பேசிலக்கண மெழுதினாரெனக் கூறலும் ஒருபெரும் வித்தையே. ஆயினுமென? சப்தசமுத்திரத்தையுமொருமுத்தனவாக்கி புன்னகையிலவையத் தாசுமன்னு செய்தருளிய அகத்தியர்க்கு இலக்கியமின்றி யிலக்கணமெழுதல் ஒரு பெருங்காரியமோ வெனச் சமாதானங்கூறலும், பண்டிதர் பான்மையத்திற் கெட்டியத்திற் கின்றூட்டல் பின்னிச் சிற்றறிவினாராயி கமக்கும்புலப்படும் பெருகனோ?

அகத்திய ரியற்றியதாகக் கூட தொல் காப்பி ருப்பதும் பன்னீராயிரம் குத்தியம். திரங்குடத் தொல்காப்பியராலெழுத் தானப்பட்ட சிலவும், உரையா சிரியர்களை எழுத்தானப்பட்ட சிலவுத் தவிர மற்றவையாவும் மிற்றது போயினவர்க்குத் தோன்று கின்றது. இவ் வகத்தியர்க்கு தொல்காப்பியன், அதம் கோட்டசான், தூராவிகன், செம்பூட்டசேய், வையர்பிகன், காயப்பியன், பன்ம பாசன் கழாரம்பன், அவினையன், காக்கைபாடினியன், கற்றத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிரு மானுக்கிருத்ததாகவும், அவர் தம்பெரைக்கொண்டு வெவ்வேறு பன்னிரண் டிலக்கணங்க்களும், அவைவரு மொருங்கு சேர்த்த புறப்பொருட் பன்னிரு படலமென ஒருதது மியற்றினதாகக் கூறலும், அவற்றுட் தொல்காப்பியமொன்றே கமக்குக் கிடைத்தது. தொல்காப்பியம் தற்காலத்தன்ன மற்றைய தமிழ் நூல்களைப் பார்க்கிலும் முத்தியதாகத் தோற்றுகின்றது. இதுவே தமிழிற்குச் சிறந்த இலக்கணம். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென்னு மைக்தையும் பற்றிச் சொல்லும் இத்தலில் வடமொழிப்

பதங்க ளருமையாயிருந்தலே இது முதியதென்ப தற்கோரத்தாட்சியாகும். இதற்கு இளம்பூரணர், கல்வாடர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், கச்சினூர்க் கெளரியர் என ஐவர்களைச் செய்தன ரெனக்கூறல் வழக்கம். ஆயின் இளம்பூரணருமையில் எழுந்ததிகாரமும் சேனாவரையருமையில் சொல்லதிகாரமும் வழங்கு கின்றன. கல்வாடருமையும் பேராசிரியருமையும் கானேம். கச்சினூர்க்கெளரியருமையே சகலத்திற்கும் பித்தியதம், தொல்காப்பிய முழுவுதற்கு முன்னதம், கச்சினூர்க்கெளிய ருராவல்லபம் உறித்தெருமாத விள்விட்டன்ன். அவர்பேரோ யவர்களுனத்தென்று விரிக்கின்றது. இவர்கூட உரையையு மிறந்தபோகாத படி. காத்த கமக்கச்சிட்டனித்த ஸ்ரீமத் - சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையர்க்குத் தமிழர்யாவரும் என் தம் கன்றியறிவுடையோரர் யிருத்தல்வேண்டும். இவராலேயே தொல்காப்பியமுஞ்சேனாவரையமுங் கிடப்பட்டது. தொல்காப்பிய மிகாலத் தெழுதப் பட்டதெனக் கூறமுடியாது. ஆயிரம் வருடங்க்கு முன்னென்பார் சிலர், ஸ்வாயிரம் வருடங்க்கு முன்னென்பார் சிலர், இருபதினாயிரம் வருடங்க்கு முன்னென்பாரு முளர்.

இக் காலத்திலேயே முத்த மூத்தியிந்திச்சங்க மிழ்ச்சங்க யிருத்ததாகக் கூறு மிருந்த காலம். இன்றளச். முதற்சங்கக் கட ல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையி லிருந்த தெளவும், சங்கமிருத்தார் ஐத்தூற்று காற்பத் தொன்பதினார் எனவும், காலாயிரத்து காற்றாறு காற்பத் தொன்பதினார் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை வேத்தினையோர் பரிபாட ளும், முதலாளையும், முதலுருகும், களரியாவிரை யுமென இத்தொடக்கத்தன வெளவும், இடைச்சங் கம் கபாடபுரத்தி லிருத்ததெனவும், சங்கமிருத்தார் ஐத்தூற்றென்பதினம் செனவும், ஸ்வாயிரத் தெழு தூற்றாறு பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை கவி யுத்தருகும் வெண்டாளியும், வியாழமாலை யகவது மென இத்தொடக்கத்தன எனவும், கடைச்சங்கம் வடமதுரையிலிருத்ததெனவும், சங்கமிருத்தார் காற் பத்தொன்பதினமெனவும், காற்றாறு காற்பத்தொ ன்பதினமர் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை எட் டெத் தொளையும், பேரிசையுஞ் சிற்றிசையுமென் தித்தொடக்கத்தன வெளவும் வித்துவான்கள் கூறு வர். ஆயின் உள்வதைதயுள்ளபடி கூறல் தமிழ்ப்பண் டிதர் குணம்மையின் உண்மையும் அவர்வரையில் வரும்பொழுது உண்மை தீர்மானறிப் பொய்யாகின் தது. ஆகவே சங்கங்க்கப்பற்றிக் கூறுவனவற்றுள் உண்மை யெல்லையு, பொய்யுறவு எல்லையெனக் கண்டு பிடிக்கத்தொடங்கல் பேரோப் பிரயத்தனமா கும். இச்சங்கங்க்குள்ள ஒவ்வொன்று பல்லாயிர வரு டமிருத்ததாகவும், இச்சங்கங்களில் சிலன்; சுப்பிரம

ணியர் முதலிய கடவுளர்-சங்கத்தவராய் வீற்றிருத் தன ரெனவும், இச்சங்கங்க்குத் தெய்விகமான சங் கப்பலகை யொன்றிருத்த் தாகவும், இவ்வித பல கதைகளைக் கூறுவதனாலு உள்ள உண்மையும் மறை ந்தபோகின்றது. கடைச்சங்கத்தி லீயற்றப்பட்டன வாகக் கூறப்பட்டவற்றுட் சிலவே தற்காலத்த வற ந்கும் துல்களூட் பழையன.

இக்காலத்த துல்களிற் சிற பஞ்ச காவியங் க்த - காவியம் ஐத்தி: கித்தா கன், மணி, சிலப். பதிகாரம், மணி மேகலை. குண்டலகேசி, வண் யாபதி யென்பன. இவற்றுள் கித்தாமணியும் சிலப் பதிகாரத்தி வொருபாகமுமே அச்சிடப்பட்ட டிருக் கின்றன. கதிருத்தக்கதேவரிபற்றியகித்தாமணி பதிள் மூன்றிலம்பகத்தில் சிலகளை துதையைக் கூறுவா, கச்சினூர்க்கெளியரானார் செய்யப்பட்டது. சொல் வழகும் பொருளமுதும் கிறைத்துள்ளது. ஆக்கிலேய ராலும் மிகவுஞ் சிறத்தெனக் கணிக்கப்பட்டது. தமிழிற்சிறந்தகாவியங்க்குள் முக்கியமானதொன்று. ஸ்வாயிரத்ததுவற்று காற்பத்தெனக் செய்யுட்கொ ண்டது. கந்தக்கற்க இன்பம் பயப்பது. சோர்குலத் துதித்த இனக்கேரவடிக்களியற்றிய சிலப்பதிகாரம் கோவளன் கதையைக் கூறுவது, புகார்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் என மூன்று பிரிவுள்ளது, கற்றோர் சிலரார் கித்தாமணியினி ன்றுஞ் சிறத்தெனக் கூறப்பட்டது. புகார்காண்ட மே அச்சிடப்பட்டது. * மணிகேசலை சிலரிடத்துக் கையெழுத்தப் பிரதியாயிருக்கின்றது. கணியாபதி, குண்டலகேசி விரண்டும் இருக்கின்றனவோ இரத்த பட்டனவோ தெரியாது. இவையன்றிச் சமண ரிய த்றிய யசோதரகாவியம், உதயணன் காதை, காக குமாரகாவியம், குளாமணி, நீலகேசியெனச் சில சிற காவியங்க்குளது. இவற்றுள் குளாமணி ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளர் யார்க்கால் அச்சிடப்பட்ட டிருக்கின்றது. சொர்க்கவை கிறைத்துள்ளது. தற் காளத்துச் சிற கிற்றத்தங்க்குள் அத்தருச் சமணமா னது ஒன்றுக்கானேம். மற்றவற்றுள் யசோதரகாவி யம் முன்னெருவரா வச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றவை யச்சிடப்படவில்லை.

இவை யன்றி, கற்றிணை, இக் காலத்து ம குதற் தொன்க, ஐக்குறு தா ற்ப காவியங்கள், து, பதிற்றுப் பத்து, பரிபா டல், கவித் தொகை, அகரா னாறு, புறநானூறு என எட்டுத் தொகைகளுள்

* [இவை விரண்டும் குப்பரோனக் கச்சேனா-புத்தி, மே. சாமி சாஸ்யம் அவர்களால் பிறமுதல் பரிசேதித்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. தொல்காண்டியென்ப இரண்டு எழுத்தாலையெழுத, சிலப் திராம் அச்சிக்கின்றது. பெரும்பாலும் அச்சிடப்பட்டிருக்க, செரு வெகாத்தி தொல்காண்டியாகும். -ப-2.]

என, இவற்றுள் கல்லத்துவனார் கவித்தொகை யொன்றுமே பச்சிட்டுப்பட்டிருக்கின்றது. 'கற்றறிந் தோரேத்துக் கவி' யென்றும்பொழுதே யதன்சிறப் புத் தோற்றுகின்றது. மற்றத் தொகைக்குட் சில கைவியழுத்துப் பிரதியாக விருத்தொகைக்கேள்வி. சில விற்றைன்போதும். இவையுமன்றி, திருமுருகாற் றப்படை, பொருசாற்றுப்படை, திறபாணாற்றுப் படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, செகெல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்துப் பாட்டுகளுண்டு. இவையாவும் ஒன்றும் கச்சிற்றுக்கி னியீர் குறையுடன் ஸ்ரீமான் வே. சாபிகைதேவரவர் களா லச்சிட்டுப்பட்டிருக்கின்றன. சிந்தாமணிக் குயிர் விந்த புண்ணியவானது மிகவே, தமிழினுள்ள சிறு பாட்டுக்கென்றிற் சிறந்தவை; யிவைபுத்துமே. இவை யன்றி, காவடி, கள்ளமணி முதலிய பதினெண் நெற் கணக்கெனக் கூறப்படும்பதினெட்டும் சங்கத்திற்குச் சேர்ந்ததாகவே கூறுவர். இவற்றுட் பல கீதிகள் கூறே: கல்லாடியற்றிய கல்லாடமென்னுஞ் சிறந்த தூறுபிக்காலத்திற்குச் சேர்ந்ததாகவே யிருக்கவேண் டாம். அது அக்காலத்திலேயே பேர்பெற்ற தவா யின், இக்காலத்தின் மகிழ்மையை யென் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அதையாரு முப்பேயர்ப்பதைக் காணோம்.

(இன்னும்வரும்.)

தேகாப்பியாசம்.

—0—

ஒருநூலுண்டாகும் பயன்:— தேகாரோக்கியத் துக்கும் சரிசெய்துக்கும். ஆல்பதமானதேகாப்பியா சங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒலேது மிகவும் எளிதும், விசேஷமும், சிவாச்சியுமாய் தேகப்பயிற்சி யென் றபாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஒரீ வதைவழக்கமான தேகாப்பியாசமாகச்செய்துவருகி றவர்களுக்குகருவழகமும், அசைவழகம், மோனியழகம் தள்ளேயுண்டாகும். ஒவ்வொருவரும் கரம்புகளுக்குப் போ துமள அசைவுண்டி அசைவு இறப்பிருத்தபல ப்பட்டக்காரணமாகிறது; கவாசத்தை வேகமாக உள் காங்கி அடக்கிவிடவேண்டியிருப்பதால் கவாசப்பை தாசாரணமாக அதன் தொழிலைச் செய்து அதன்மூலக பண்படவும், இரத்தத்தைச் சுத்திகரிக்கும் அதன் தொழிலை கன்குருகச் செய்யவும் இட முண்டாக்கச் செய்கிறது. அன்றி இரத்ததாசைத்தி விருத்த இரத்த ஒட்டம் வேகமாக ஓடவும், அதனால் இரத்தாசையுமும் இரத்த கரம்புகளும் கன்குருக பண்பட்டு தேகத்தி னுள்ள அசுத்தங்களைச் செவிரத்தில்வெளிப்படுத்தவும் சக்தியுடையனவாகின்றன. அன்றி ஒரம்பொழுது தேகத்தினுள்ள உறுப்புகளெல்லாம் அத்த அமைத்

திருக்க வேண்டியவ் தானத்தில் சரியாய் அமைந்திருக்க செலிவிறுது. தோள்கள் பின்னிட்டு மார்விரிவி றது. இரெப்பு மேலுடலைத் தாங்கி நிற்பதால் சிறுத்து பண்படுகிறது. கால்கள் அவை அமைந்திருக்கவேண் டாய் மாதிரியில் சரியாக அமைகின்றன.

பூர்வீக்களான சிரேக்கர்களுக்குண்டாயிருந்த பஜ பல் பராக்கிரமமும், அவர்கள் உடம்புக்கட்டழகும் அவர்கள் விடாத செய்துவந்த தேகாப்பியாசங்களா லும் அத்தேகாப்பியாசங்களில் ஒரீதல் அதிகவழக்க மாக விருத்ததா லுமே வந்ததென்பதற்கு சந்தேகமில் லை. இன்றைக்கும் அதிகமாகஒழுங்குழைக்கப்பழகும் மனிதன் தன் தேகத்தை அசைவ்வாக அசைக்காதவ னெவிடதேகக்கட்டில் அழகமைத்துகூறுதற்பில்வியிரு த்தவருகவியிருப்பதைக்கொண்டலமே. இத்தருக்காச பணமொன்றுமசெவ்வில்லையா லும் இதை அப்பியசெய்த தற்கவசியமானவெட்டை வெவிலைத்துக்கு எங்கும் குற்றவியில்லையா லும் இவையாரும் அப்பியசெய்கலாம்.

ஒரீவதற்கு அடுத்தமேலான தேகாப்பியாசம் நடத் தலாம். ஒரீவதால் தேகத்துக்குண்டாகும் கசிந்தம் இந்த அப்பியாசத்தாலும் கொஞ்சம் மட்டாக உண் டாகும். ஒரீவதற்குக் கூடாதவர்கள் கால மாலைக் களில் நீண்டதூரம் ஈடை சவாரி போவது தேக ரோகித்யத்துக்கு அது உவமாம்.

வளர்பிராயமான சிறுவர்களுக்கும், வாலிபப்பருவமு ட்டவர்களுக்கும் அவரவர் தேகமும் அவயவங்களும் கட்டிமுறி உறுதிப்பட்டு அழகாய் ஒக்கிவளர் கரும வித்தை சசாத்தவிய்த்தைகள் செய்யப் பழகுவருவது மிகவும் உவமாம். இத்தற்கு சாதகமான கதேச கச ரத்து வித்தைகள் பலவிற்கின்றனவென்பது ஈரட் டெப்புத்தினுள்ள கமது ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தே யிருக்கும்.

இவையன்றி அக்கிலேயர் பழகும் கருமவித்தை களும் அனேக மிருக்கின்றன, அவை யொக்யவொன் றும் குறித்த ஓர் அவயவம், மூட்டு, அல்லது கரம்பை வலிக்கச்செய்து பண்படுத்தி உறுதியுண்டெய்ணத்த தக்கதாக விருக்கிறது. இவ்வித்தைகள் இப்பொ ழுது சாதாரணமாக இத்தேசத்துப் பாடசாலைக் களில் இத்தகையதெற்றப்பட்ட போதகுசிரியர்களால் மாணுக்கர்களுக்கு வலிக்கட்டாயமாய்க் கற்பிக்கப் பட்டுவருகின்றன. தேகாப்பியாசத்தின்மூக்கியத்தை யும், தேகமனோகந்தத்திற்குமிடத்துக்கும் தேகாப்பி யாசம் வேண்டியதின் அகவியத்தைதயும் அதியாத ஈம்மனோர் இதை அருகவியமென்று சொல்லி இதை ப்பற்றி அசரித்தையாகவும் அருவறுப்பாகவும் பேச வதன்மே. அது பிசகு. தெரியாமையால் அக் கன் அப்படி பேசுகிறார்கள். பின்வருவதை வாசித்து யோசித்துப் பார்த்தால் அவர்கள் கொண்டது தப் பெண்ணென்று விளங்கும்.

“வெருகாஸத்திற்குமுன் இருந்தோர் நிலைமை புத் தத்திற்கே இடம் கொடுத்த வந்ததினால் அவர்கள் கேவலம் யிருகப் பிராயமான தேக பலமானது மனோபவத்தினால் கிந்ததென்றெண்ணித் தேகாப் பிரயாசம் மாத்திரஞ் செய்தவந்தார்கள்:

தேகாப்பிராசத்தான் வித்தையின் உத்தேசம் என்றும், ஒன்றைப் பலமாய்த் தாக்கி எப்படிப்பட்ட உழைப்பிற்கும் பின் வந்ததானே வித்தையின் தேர்த்தவன் என்றும் அவர்கள் எண்ணி யிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் ரூரென்றும் கௌரவ குறையவர்களென்றும் பேர் பெற்ற சிற்சிலர் வாசிக் கத் தெரிந்திருந்ததினாலேயே பண்டிதர்க ளென்று எண்ணப்பட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் கையெழுத் துப்போடத்தக்க அளவு எழுதப்பயின்றிருந்தால்ல லாரும் அவர்களை மந்திரவாதிகளென்று சந்தேகப் படுவார்கள்.

காகரிகம் விரும்பி ஆக ஆக படிப்பும் கலைவியா னாரும் மனிதனுடைய நிலைமையைத் தாழ்த்த மாட் டாவென்றும் தேகவலியுள்ள ரூரெருவன் படிப் பாலியாயிருந்தால் அதன் கௌரவம் அதிகரிக்க அது இடங்கொடுக்கிறதென்றும் மணிதர் புத்தியிற் பட்டது.

பொருளையும் கல்வி யிருத்திருக் ஒரு துணையா யிருந்தது. எப்படி பெரும்பாலும், அக்காலத்தில் மடங் களினுள்ள தறவிகள் மாத்திரம் கல்விமான்களையி ருத்ததினால். தேகபலமங்கிரம் உடையவராய்ப் புத்தி பலமில்லாத மற்றவர்களிடத்தில் அத்திறவிக ளுக்குச் சொல்வாக்கு அதிகரித்தவர இடமிருந்தது.

இப்படியே கௌரவப்பட்டத்தில் அங்கிலையார் புத்தி பெருகிப் பஸ்பட்டது. மனமுயற்சியின் விருத்தி யைத் தடுக்க முயன்றகாலம் போயிற்று.

பிறகு இம்மனமுயற்சி அதிகரித்து, இன்றவரை யில் அல்வாதே யிருக்கின்றது.

குளிரானதேசத்தில் உஷ்ணம் குறையாம விருக் தும்புட்க் கண்ணாடிக் கூடலெய்த் து அதில் வெள்ள ரிக்காரை முற்றவிப்பதெப்பால் இக்காலத்தில் குழக் கைப் புகுவதைப் பித்கவருத்தி மனோவிரும்பி செய் துவருகிறார்கள். தேகத்தைப் பாதுகாக்காமல், அது தானே திடப்பட்டமென்று விட்டுவிட்டு மனமு யற்சிலேயே கவலியுள்ளவர்களையிருக்கிறார்கள்.

அந்தகாலங்களில்தொழில் பாவங்களைக்குறித்த இப்புத்தகத்திற் சொல்வது அசுவியமன்று. மணித ஜன்மங்களில் தேகபோஷணை முக்கியமானதென்றும் மனோ வியாபாரத்திற்குத் தேகசுகம் உடன்தயான தென்றும் ஜன்மங்களுக்கு வரவாத் தெரிவித்தன.

தேகசுகத் தப்பினால் மூலையும் தன்னிலை குலைந தது. அதனால் மனோவியாபாரம் தடைப்படுகிறது. வியாதி உபத்திரவத்தால் புத்தியின் கவி குறைந்து, கற்பனாசக்தி ஒளிமங்குகிறது. பெரும்பாலும் சாரீர உழைப்பின்மையால் அஜீரணம் நேரிடுகிறது. ஒரு காலங்களிலும் அஜீரணத்தால் ராஜ்யவஷ்டம் நேரி டலும் கூடும்; நேரிட்டதாய்க்கொள்விருக்கிறது.

தேகமும் புத்தியும் நாம் பெற்ற பெருஞ்செல்வம்; அவைகளைச் சரியாய்க் கையாவேது நமது “கடமை” ஆகையால் அவ்விரண்டையும் உரிமான அளவு காம் பயிற்சி செய்யவேண்டுமென்று ஜன்மங்கள் இப்பொ ழுது அப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார்கள்; இது வேரு ஸ்ஸது.

கிறவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் வித்தைகளில் சிலம் பப் பயிற்சி வெகு கிந்தத் தென்பது என்னுடைய கருத்தாகையால் மற்றப் பாடங்களோடு இதையும் கிரமமாய்க்கற்பித்து வருகிறேன். இச்சிலம்பட் பழக் கத்தால் தேகசுகம் அதிகரிப்பதும், மனவெழுச்சி யுண்டாவதும் தவிர வேறொரு கன்மமயுமுண்டு— கருடி பழமினவனுக்கு இவைகளை வேலைகளில் மனோ தையியம் குறைகிறதில்லை.

மற்றவர்களுக்குச் சிறிதேதும் பிறப்பில்லாத விடத்தில் பழக்கத்தினாலே கருடி பழமினவன் கை தங்கள் கைக்குக் கையுறைபொஸ்பலமாய்ப் பிறத் துக்கொண்டிருக்கின்றன. மற்றவர்கள் நாம் இறப்பது லிச்சயமென்று நினைக்கு பிடத்தில் இவனுக்கோ கொஞ்சமேனும் புயயில்லை. தேகாப்பிராசத்தின் பிர யோசனம் இன்ன இன்னமென நாம் சந்தேகமறத் தெரிந்திருந்தும் எமது தேகத்தைக் கொஞ்சமேனும் பயிற்சியெய்யாதிருத்தல் வெகு ஆச்சரியகரமாயிருக் கிறது. கம்மங்களில் ஆயிரம் பேரில் ஒருவன் கூட எதையேனும் கையினால் பிடித்துத் தொங்கும்பொ ழுது காலக் கையிருக்கும் இடத்திற்கு உயர்த்தச்சக் தியற்றவனாயிருக்கிறான். என்னாலும் அப்படிச் செய் கிறது கருடி. வித்தையில் முதல் அப்பிராசமாம்.

அங்கிலையார் கையினும் காலினும் கவியமைந்தவர்க ளாயினும் இந்நிப்பிறும் குறையிற் பலம் குறைந்த வர்கள். பழைய பிரதிமங்களில் வெகு அழகாய்த் தோன்றும் இந்நிப்பைப்பற்றி இருக்கும் பலமான கரம் புகள் கமக்கு இல்லாதது போலத் தோன்றுகிறது.

இந்த் கரம்புகள் பருத்திருப்பதினாலேயே இன் னைக் கசரத்தப் பழனென்கின்றது அங்கிலையார் இந்நிப்பைப்பார்த்து நான் சொல்லமாட்டுவேன்.

ஒருவன் தேகவலியுள்ளவனாயிருப்பதற்கு நாம் பு அதிக புஷ்டியை யடைந்திருக்க வேண்டுமென்று அவ் சிலம் அன்றென்றாகம் அறிபவென்றும்.

கசரத்துப் பண்ணுகிறதினால் முத்தவில் கரம்புகள் பெருக்கின்றன, ஆயினும் சிலகால் சொன்றிப்பு கரம்புகள் கிறத்து அழுத்திக் கம்பிப்போகின்றன.

ஏனெனில் கரம்பின் சந்துகளில் கொழுப்பு அதிக மாக ஏதுமிருக்கில்லை.

மேற்கண்டவை கருதுவீதான பழகிப் பிள்ளைகளுக்கு அல்லித்தையைப் போதிப்பதில் கீர்த்தி பெற்ற ஒருவர்* எழுதியவர்களாகியவர்கள். தேசப்பயாசத்தின் முக்கியத்தையும் அவசியத்தையும் பற்றி இவர் சொல்லியிருப்பதைவிட நாம் அறிகமாயச் சொல்லி வந்திருந்த நியதித்தயிலே.

ஹிந்து மதத்தின் கட்டளைகள்.

கருதில்மிருதிகளின்படி.

1. மெய்பேச வேண்டும்.
2. கடமைகளை சரியாய் கிறைவேற்றவேண்டும்.
3. அத்தியயனஞ் செய்வ வேண்டும்.
4. ஆசாரியருக்கு குருதகூறனை கொடுக்க வேண்டும்.
5. அவரை கௌரவிக்க வேண்டும்.
6. மாதாவை கௌரவிக்க வேண்டும்.
7. பிதாவை கௌரவிக்க வேண்டும்.
8. அநிதியைப் பூஜிக்க வேண்டும்.
9. பெரியோர்களை மதிக்கவேண்டும்.
10. சிரத்தையோடு அல்லது எவ்விதமாவாவது கொடுக்க வேண்டும்.
11. கிரீட நுஷ்டமான நடத்தையோடு கடக்க வேண்டும். வேறுவிதமாக நடக்கக் கூடாது.
12. ஆசாரியருடைய நடத்தையையே யிருந்தபோதிலும் கிரீட நுஷ்டமான யிருக்கிறதைமட்டும் அனுசரிக்க வேண்டும். வேறு நடத்தையை அனுசரிக்கக் கூடாது.
13. சந்தேக விஷயத்தில் சாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் எப்படி சொல்வார்களோ அப்படி நடக்க வேண்டும்.
14. சத்தியத்தை விடவேண்டாம்.
15. தர்மத்தை விடவேண்டாம்.
16. க்ஷேமத்தை பாஸ்திரமிக்கக் கூடாது.
17. பாக்கியத்தை பாஸ்திரமிக்கக் கூடாது.
18. பழப்பையும் குருபுத்தேசத்தையும் பாஸ்திரமிக்கக் கூடாது.
19. தேவபிரிவுக்குடைய சேவையைப் பாஸ்திரமிக்கக் கூடாது.
20. புரத்தியாருடைய சொத்தை ஆளிக்கக் கூடாது.

ஸ்ரீகீத வாஸ்திரப்படி.

21. பம்பத்தியோடு பகவானை பூஜிக்கவேண்டும்.
22. தானஞ் செய்யவேண்டும்.
23. தபம் அதாவது ஆலோசனை செய்யவேண்டும்.
24. சாஸ்திரத்தின்படி நடக்கவேண்டும்.
25. பகவானை சரணம் அடையவேண்டும். அவர் உன்னை காப்பாற்றுவார்.
26. பகவானை நம்பினால் அவர் உம்முடைய யோசனைகளுக்கான விடையார். அவர் இஷ்டம் கிறைவேறும்.

ஸ்ரீபாகவதப்படி.

27. பகவான் கிருட்டிந்தனர்களுக்கு சந்தோஷமானதும் ஹிதமானதுமான வற்றை செய்வதினாலே பகவானை பூஜிக்கவேண்டும்.
28. சத்தியத்தை பகாவேண்டும், உபதேசிக்க வேண்டும்.
29. சத்தியத்துடனும், தயையுடனும் எல்லோரையும் நடத்தவேண்டும்.
30. தபசோமும், சநியோமும் இருக்க வேண்டும்.
31. பொறுமையுடன் நடக்க வேண்டும்.
32. விவேகத்துடன் நடக்க வேண்டும்.
33. சமம் அதாவது மனதை ஐயிக்க வேண்டும்.
34. தமம் அதாவது இந்திரியங்களை ஐயிக்க வேண்டும்.
35. அந்வினைபுடன் நடக்க வேண்டும்.
36. பிரம் சாரியத்துடன் நடக்க வேண்டும்.
37. தானபாகி யிருக்க வேண்டும்.
38. வித்தையை அப்பியளித்துக் கொண்டுருக்க வேண்டும்.
39. கருணைக்குக் காயங்கள் ஒரு வழிப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
40. சந்தத்துடனாக இருக்கவேண்டும்.
41. பெரியோர்களை சேவிக்கவேண்டும்.
42. பிரபஞ்ச விஷயத்தில் ஆசையின்றியிருக்க வேண்டும்.
43. உபயோகமற்ற செய்கைகள் வீண் என்று அறியவேண்டும்.
44. மவுனமாக இருக்கவேண்டும்; அதாவது வீண் வார்த்தைகளைப் பேசக்கூடாது.
45. தன்னைத்தான் அறியவேண்டும்.
46. எல்லோருக்கும் கொடுத்துப்பிறகு தான் புரிக்கவேண்டும்.
47. தன்னைப்போலவும், தனக்குப்பெரியோர்களைப் போலவும் எல்லோரையும் பார்க்கவேண்டும்.
48. பகவான் குணத்தைகளை கேட்கவேண்டும்.
49. அதுகளை உபதேசிக்கவேண்டும்.
50. அவரை ஸ்மரிக்கவேண்டும்.
51. பகவானை சேவிக்கவேண்டும்.
52. பம்பத்தியுடன் அறியுதல் நடக்கவேண்டும்.
53. தன் தாய்ந்தை பகவானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.
54. தன்னுடைய ஸகியத்துடன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.
55. பகவானுக்கு தன்னைத்தான் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

விசேஷக் குறிப்புகள்.

— 0 —

அமெரிக்காவிலுள்ள 'சிக்காகோ' பட்டணத்து தபாலாபீஸில் தபால் முத்திரை குத்தும் மின்சார யந்திரங்கள் 4 - இருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் 6 - ஆண்டுவேலை செய்கின்றது. ஒரு யந்திரம் ஒரு மணி வேளையில் 23,000 கடிதங்களுக்கு முத்திரை குத்தும். இப்படிப்பட்ட யந்திரங்கள் 4 - இருந்து வேலை செய்து வரும் ஆய்லில் போக்குவரத்தாகும் தபால்கள் எவ்வளவு விரைகு மென்பதை நாமேயோ சித்தப்பர் தத் கொள்ளலாம்.

இந்நிலைக் காலவாயில் இரண்டு ஸ்திரீகளும் ஒரு மனிதனும் ஒரு சிறு பட்சியேழிச் செல்வையில் ஒரு வருஷக்காலம் அச்சிறு பட்சியின் மேல் தாக்க அது தலை கவிழ்த்த போய் விட்டது. பட்சியேழித் தவிரதன் பட்சு உடைத்த பலகை மொள்ளைப் பிறித்தக் கொண்டு தப்பித்தக்கொண்டான். மற்றஸ்திரீகள் இருவரும் ஒருவரை பொருவர் கட்டிப்பிறித்தக்கொண்டு தவித்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஒரு ஸ்திரீ பட்சியேழித் தவிர்த்துக்கொண்டதைத் தாவிப்பிறித்தக் கொள்ள அஞ்சலிட விட்டாள். அவர்கள் மூத்திர்போக விடாமல் தாக்கிக்கப்பாற்றிற்று. தண்ணியில் விசித்தருடைத்தவரைத் தாய்க்கொண்டு அழுங்காது பித்தத்தருக்குக் காரணம் இன்னொருவர் போயித்திப்ப் பாராக்கள்.

மாண்புமிகு தங்கிய நகர மன்றாரணியார் அவர் பரி
வார்த்தையில் இத்தியர்கள் சிலரைத்தமது பணியார்
கராக கைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சில வருஷ
ங்களை முன் ஸ்டண்டில் நடத்த பொருத்தாணிக்கு
இத்தேசத்தி யிருந்த பல வீதபொருள்கள், செம்
பொருள்கள் போகவையோடு பல ஜாதி மதத்தா
கள், தொழிலாளர்கள் கூட காசிய சாஸனிய மாகி
காட்டுவதற்காகக் கொண்டுபோகப்பட்டார்கள். அப்
பொருதுமுதல் மன்றாரணியார் அவர்கள் தமது
இந்திய பிரஜைகள் மீது அவருக்குள்ள பிரியத்தைக்
காண்பிக்க இத்தியர்களில் சிலரைத் தமது அண்
மனை சேவகத்தி ஸமஸ்த்த கைத்துக் கொண்டாள்
கள். அவர்களோடு தாம் சேரில், பேசவேண்டு, மெ
ன்றது இம்மையவு முதிய பருவத்தில் முன்னி வை
த்துக்கொண்டு றிவித்துத்தானி பரவையுமும் பேசக் கற்
றுக்கொண்டார்கள். இப்பொழுது மன்றாரணியார்
இந்திய பணியார்களையே தவிர சேரில் அவர்கள் கய
பரவையின் கட்டுவனிடிலும், அப்பொழுதில்
சாதாரணமாகப்பேசவும் கூறாமையாபுடையித்திய
யார்க்கிருக்கிறார்கள். எங்கே பொருளும் மன்றாரணிய
யார் அவர்கள் விட்டிப்போவதில்லை, அவருடைய
அரண்மனையில் அவர்களுக்காகத் தனியிடம் கட்
டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், வெனியில் போரும் பொ
ருதும் அவர்களைத் தமது பரிவாரத்தோடு அமைத்
துக்கொண்டு போவதன்றி அவர்கள் ஜாதி மத ஆசா
ரப்படி அவர்களுக்குத் தனியாக சாப்பாடு முதவிய
வை தேடிக்கொடுக்கும்படி உத்திரவு செய்திருக்கி
யார்கள், இது அரண்மனை உத்திரவோகஸ்தர்க்கே

காரியஸ்தர்களுக்கு அதிக தொகையாக வீடுகளை
தென்று அம்மியேய பத்திரிகைகளினால் தெரிய வரு
கிறது. இருந்தாலும் மஹாராணியாபாஸர்கள் அவ
ருடைய இந்திய பணியார்களிடம் அதிக அபிமான
முறையாகக்காட்டி...கருவதால் அரசாங்கம் உத்தி
யோகஸ்தர்கள் அவர்களுக்கு இடையூறு தன்மும்
தெய்யத்தனியாத, அவர்கள் கூடவருபதால் தன்
மருத்த விஷயம் தன்மபகனைப்பற்றி மட்டும் முது
முதுத்த பேசுவதற்குக்கொண்ட தெளிகிறது.

“கிறிஸ்தியன் காலேஜ் மாடஸர்ஸ்”

இப்பத்திரிகையின் மூன்று மாதத்துக்குள்ளாகியும், ஷாக்கின் என்பவர், கிரேக்கிய தத்துவஞானியாகிய ஸாக்ரட்டீஸ் என்பவரின் சரித்திரத்தினை விருத்த, இத்தேசத்துக்குள்ளேயுள்ள கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வகையில் பற்றி யெழுதியிருக்கிறார். இன்னுள்ளி தந்தேசத்துக்குள்ளாகியும், மதாசாரங்களுக்கும் கீழியியல்பின் துள்ளாடிக்கொண்டிருக்கக் காணத்திஸ், அவ்வப்பத்திரிகையின்மேல், தந்தேசத்துக்கே விசேஷத் துள்ளி, அதே அபாயத்தின் கடியப்பட்டுப் பரிதயிக்குங் கண்ணுடைய இக்கியாசத்துக்களைக் காண்க விரும்புமே தேசாபிமானிகளும், அதருடைய கொள்கைகளை யறுசெய்கவேண்டும். அவ்வகையினிவ்வாறாகும்.

- (1) தன்மனசாங்கிக்கு - விரோதமாய் நடக்கக் கூடாது.
- (2) அறிவைச் சம்பாதிக்க - விரும்பின், - தன் அறிபாளையை முதலில் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாம் தெரிந்தவர் போல் பித்தநலாகாது. தெரியாத - விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசப்புகலாகாது.
- (3) சாதி பேதத்தைக் - கொண்டு உண்மையை ஒளிக்கலாகாது. சமூக சாதிபாணையும் மெய்யறிவைப் போதித்துக் கீழ்த்திருந்த வேண்டியது கம்முடைய கடமை.
- (4) மாணம் கேரிலிக்காலத்தும் - உண்மையைக் கைவிடலாகாது. கஷ்டங்களுக்கு அஞ்சிக் கடமையை அடக்கை செய்யலாகாது.

இஞ்ஞானி, ஏழ்ப்பதாயது வயதில், மூடர்களால் துன்பப்படுத்தப்பட்டு, பொய் சொல்லி உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள மறுத்து விஷத்தைக் குடித்து மரித்தார்.

இதேதகஞ்சினைகயில் ஜார் லாஸ்டஸ் என்பவர்திருக்
குறியைப்பற்றி பெறுகியிருக்கிறார்.

மா-மா-ஸ்ரீ பி. வீரராகவது நாயுடு. மதுரையில் இது சமூகத்தின் முந்தைய தந்தை. கீழ்க்கண்டவர்கள் பற்றி உறுது ஆகாமல் காண்ப்பதற்குப் பிறகு அம்மக்கள் பற்றி பற்றி யெழுதி அங்கிலேய ஜூனியர் மேம்பாட்டு வாரியத்து வீதிநியமனவதற்கும், எம் அத்தருமாயுடு யெழுப்பத்தகு கரணமாயும் பி. பேராபேதக்கன யெழுத்துக்காட்டிச் செய்த பிரகடனமெனும் இச் சமூகமையே பிரகடனப்படுத்தலாம்.

சி று வ ரீ க் க ர ன ப க் க ம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

என் சின்னஞ்சிறு தேசர்களே! இந்த விசை உங்களுக்கு வாசிக்க எதைப்பற்றி மேழதலாம்? போன விசை? (கோடும்புலி?) யென்று தலைப்பெயரிட்டுக் கொண்டு மனுஷரில் புலிபோல் கொணையானவர்கள் என்று சொல்லப்பட்ட சிவனையானவரே யெழுத்துக்காட்டினேன். புலிக்குள்ள குணங்களில் கோடும்புலி ஒன்று. இது அம்மிருத்தின் தியானம். புலியை இன்றொரு வித்திலும் உபமானமாகக் கூறலாம். அதாவது அந்தருள் தேகவியும் தைரியப்ராக்கிரமமுமே யாம். “அவன் புலி” யென்றால் புலியைப்போல் தைரியப்ராக்கிரமமுள்ள குரன் என்று அர்த்தம் கொள்ளும். புலியைப்பற்றி இவ்வளவு பழக்கமாகப் பேசுகிறேனே. நீங்கள் எல்லாரும் புலியைப் பார்த்துண்டோ? புலி தூக்கமிருக்கும். உங்களுடையவும் என்னுடையவும் முப்பாட்டனாக விருந்தகாலத்தில் கிராமத்தின்களினுள்ள ஜனங்கள் புலிபோன்ற காட்டு மிருகங்களை வடிக்கடி பார்த்திருப்பார்கள். ஏனென்றால் அப்பொழுது கிராமங்களுக்குச் சமீபத்தில் பெரியகாடுகள் அதிகமாக விருந்தன. அவைகளில் வசிக்கும் புலி, தகாய் முதலான கொடியகாட்டு மிருகங்கள் அடிக்கடி அத்திப் பொழுதில் கிராமங்களில் தலமுத்து இரைதேட வருவதன்மேலும் இராக்ஷஸங்களில் குடியானவர்களைத் தொழுவதில், கட்டிமிருக்கும் ஆடுமாடுகளையும் பல சமயங்களில் குஞ்சு குழந்தைகள் மனிதர்களையும் அடித்துத்தின்னு உருகிவிட்டுப்போய்விடும். புலிகளில் கரமாயிசத்தின்னு உருகிவிட்ட ஜாதிக்கு நாமாயிசம் தீர்ன்* என்றுபெயர், இவ்வகைப் புலிகள் ஆடுமாடுகளிருந்தாலும், மோப்பத்தால் மனிதர் இருக்கும்படம் அறிந்து சென்று அவர்களுடைய கொன்று தின்னப்பார்க்கும், முன்காலத்தில் குடிஜனத்தொகை அதிக இருக்கையின்றி ஜனங்கள் குடியிருப்பு ன்தலங்களைச் சுற்றிச் சமீபத்தில் அடவின்கர் அதிகமாக விருந்தனவால் அவற்றினுள்ள காட்டு மிருகங்கள் கிராமங்களில் பிரவேசித்து குடிக்கின் கால்களைக்கிச் சேதம்செய்து, அவர்களை இன்னும் பலவித அபாயங்களுக்கும் உன்னாக்கி வந்தன. இப்பொழுது அந்தக் காலமெல்லாம் போய் புலியைப்பார்ப்பதும் அருமையாய் விட்டது. இதனைன்றால் உம்மையாரும் அங்கிலையர் அராக்ஷஸியில் முன் அடவியாக விருந்த கிளவிகள் யாவர அறிப்பீடு சாகுபடி கிளவிகளாக மாறிவிட்டன. கலன்மென்

டாரும் ஜனங்களை உதைக்கும் காட்டு மிருகங்களே வேட்டையாடிக் கொடுவோருக்கு வெகுபடி கொடுத்த கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவைகளை அதுஞ்செய்து விட்டார்கள். இன்னும் காட்டுப் பிரதேசமான இடங்களில் அடம்செய்து வருகிறார்கள். நாடுககர்கள் விசாரப்பட்டுப் பரவி காசர்களும் வித்திலுக் ஆக்காட்டு மிருகங்களுடைய உபத்திரவம் கட்டோடே யொழிந்து வருகிறபடியால், இக்காலத்துச் சிறுவர்கள் முற்காலத்தவர்களைப்போல் அவைகளைக் காண்பது கூடானமையாக விருத்திபெற்றது. இப்படியுமறிந்து விட்டதால் இன்னும் சில தலைமுறையில் நாடுககர்களில் பிறந்து வளரும் சிறுவர்களுக்கு புலி, சிங்கம், இவையெல்லாம் ஒன்றைக்கொம்பு மிருகம் போல் கட்டுக்கதைப் பிராணிகளாகப்போய் விடுமல்லவா? அப்படியப்போனால் ஜனங்களுக்கு அபூர்வமான இயற்கைப் பிராணிகளைப் பற்றியுள்ள அறிவு இல்லாமற்போய், விடுமல்லவா? அப்படியப்போகாப்படி அபூர்வமான பிராணிகள் வஸ்துக்கள் இவற்றின் இயல்பு விவரங்களைப்பற்றிக் கற்போர்கேரில் பார்த்துப் புத்திவித்தி யடையவேண்டுமென்றென்னென்னார் வினோதசாஸனங்களும் யிருகாதி யதிகைய சாஸனங்களும் எப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இவைகளைப்பற்றி இங்கு விரித்தலாக்கிற் பெருகும். உங்களில் சிலர் உங்கள் பெற்றோரோடு இம்மிருக சாஸனங்களை யாவத போய்ப்பார்த்திருக்கலாம். ஆனால் உங்களில் பெரும்பாலார் புலியென்று சொல்லக்கேட்டதன்றி அதைப்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் என்று கனைக்கிறேன். அப்படியப்பட்டவர்கள் உபயோகத்திற்காகப் புலியின் படமொன்று சம்பாதித்து வந்ததைக்கேட்டு அச்சிட்டுக் காட்டுகிறேன்.

‘லிங்கெல்லித்தை’

இத்தவிசை எனது சிறுதோழர். தொழிகளுக்குச் சொல்லவேண்டிய முக்கிய விஷயம் இன்னொன்று. என் சிறு தேசர்களே! நீங்கள் ‘ஸர்க்கஸ்’ என்ற ஹார்ஜைகளைக் கேல்விப்பட்டிருப்பீர்களோ?

*Man-Rater. 1 ஈற்றொரு யாத்திரைகளை.

‘ஸர்க்கஸ் வித்தை’ யென்றால் என்ன தெரியுமோ? சென்னைப் பட்டணத்திலுள்ள சிறுவர்களெல்லாம் இவ்விரண்டையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ‘ஸர்க்கஸ்’ என்பது ஒரு இங்கிலாந்துவந்தை. இத்தகு முதலாத்தம் குழிவாயோடும் ‘வையாளி விதி’ இவ்விருத்த ஆணையோடும், குழிவாயேற்றம், இன்னும் பல கருகு வித்தை கலாத்தவித்தைகள் செய்யும் விஷயாட்டி இடத்துக்குப்போய் வழங்குகிறது. இப்போர்ப்பட்ட வேடிக்கை வினோதமான சாமர்த்திய வித்தைகள் தான் ‘ஸர்க்கஸ் வித்தை’. இவ்வித்தையாடிக் கதைகள் ஸர்க்கஸ்கம்பெனி’ யென்று சொல்வது. இந்த ஸர்க்கஸ் வித்தையாடிகள் எமதுகிராமங்களில் வந்து வித்தையாடும் வித்தையாடிகளைப் போலவே ஊராலாய்ச் சுற்றி வித்தையாடி வருவார்கள். ஆனால் இவர்கள் அவர்களைப்போல் கேவலமாக விருத்திரதில்லையர் அங்கியோர்கள் அவர்கள் அலாசுக்கும் எத்தத்தொழிலையும் கெளரவ முன்னதாகச் செய்துகொள்வதென்பால், இந்த வித்தையாடிகள், கருத்தெடுத்தேற்ற தளவிடக்கொண்டு பெருக்களவையாய்ச் சென்றுபோன விடங்களில் யாவரும் அவர்களை மதிக்க வித்தையாடி வருகிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் செய்யும் வித்தைக்குவேண்டிய குழிவை, ஈய், குளக்கு முதலிய பலவித யிருக்கையின் வித்தையாடப் பழக்கி அவர்களைக்கொண்டே கொண்டு போவதோடு அவர்கள் வித்தையாட மிகவும் பெரிதான கூடாரமொன்றும், அந்தச்சுற்றி வேடிக்கைபார்க்கவரும் ஜனங்கள் உட்கார காந்தவி “பெருகி”என்றமுதலானவைபுத்தங்கள் சொத்தத்தில் தயாரிசெய்து போகு மிடங்களைல்லாம்கொண்டுபோகிறார்கள். எமது வித்தையாடிகளைப்போல் கடுத்தெருவில், கூத்தாழுவிலு இருகாசுக்கு வயிற்றி வடித்துக்கொண்டு வளையவளையங்கு கிறதில்லை. அவர்கள் கூடாரத்தைச்சுற்றி மறைவுகட்டியிருக்கும். உள்ளே போகிறவர்களுக்கு அவர்கள் உட்காரும் இடம், வசதி, செனகியும் இவைக்கேற்றது 4, 3, 2, 1, 1 என்று பலவிதமாகக் கட்டணம் விதித்து வசலில் சீட்டுவிற்பார்கள். அவர்கள் வரவைப் பிரமாதப்படுத்தி அவர்கள்செய்யும் வித்தையாடிக் புக்கு அநிசயமான சித்திரப்படங்கள் முதலானவைகளை தெருக்கவறுகளில் ஒட்டி. செவைப்ப பாக்காமல் கண்டோர்மனைதைக் கவரும்படி வியம்பாரு செய்வார்கள். இவ்வாது ஆடம்பரங்களெல்லாம் செய்வார்கள். செய்து கடைசியில் ஆயிரம் பதிலாய் மென்று சம்பாதித்துக்கொண்டு போவார்கள். “செய்வன திருத்தச்செய்” என்னும் எமது ஓனவை வாக்கியத்தை யுணர்ந்து நடப்பவர்கள் இவர்களோ? எம் மயக்கனோ? அருமைச் சிறுவர்களோ? கீழ்க்கேள் உங்கள் சிறு புத்தியைக்கொண்டு யோசித்துச் சொல்லுங்கள்.

இப்படிப்பட்ட ‘ஸர்க்கஸ் கம்பெனி’ யென்னும் இங்கிலாந்து வித்தையாடிகள் இச் சென்னைய்பட்டணத்தில் வந்து 2-வாமிருத்து வித்தையாடிகள்கள், இப்படிப்பட்ட வித்தையாடிகள் பெரியபட்டணங்களிலின்றி காட்டுப்புறப் பட்டணங்களில் வந்து வித்தையாடுவதில்லையாம் இவர்கள் ஆடும் வித்தையாடிகளெனவே யென்பதைப்பார்க்கு காட்டுக்கு முள்ள என் சிறு தோழர் தோழிகளுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று மாயாண்டியாயி என்ரு ஒரு ஆல்சயன் டாலிற்று, ஆகவே, விவேக சிந்தாமணி பத்திராதிபரைக்கண்டு அந்த ‘ஸர்க்கஸ் கம்பெனி’ மாணேஜருக்கு என் கருத்தைத் தெரிவித்து ஒருகடிதம் எழுதிச்சொன்னேன். அக்கடிதத்தைப்பார்க்கத்தான் அந்த மாணேஜர் பத்திராசிரியர்பெருக்கு மரியாதை துக் கொடுத்தென்று அனுப்பினார். அங்கியோர் மரியாதையரித்தவர்கள் என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணமாம். அந்த கடிதக்கொடி பத்திராதிபரோடு அவர் பெரு மாட்டையையும் உள்ளேவிட எழுதியிருந்தது. (கென்னக்காரர் ஸ்திரீகளிடம் எப்போதும் கணிரம் பாராட்டுவதற்கு இது ஒரு அடையாளம் பார்க்கிறீர்களா?) பத்திராசிரியர் எனக்காக எழுதிக்கேட்டதால் அந்த கடிதக்கடை என்னிடம் கொடுத்தார். தான் என்னேடு என்-மதுதோழி ஒருத்தியையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு ஸர்க்கஸ்கூடாத்துக்குப்போனேன். அங்கேபோய் என் பார்த்து ஆட்டங்களில்மிக அநிசயமானவை குழிவை யேற்ற ஆட்டங்களே. மற்றவையெல்லாம் கருடிவித்தையும், கலாத்த வித்தையும், கோணங்கி, ஈய், குளக்கு இவைகள் ஆடும் வேடிக்கை விஷயாட்டுகளும். அங்கே கடத்த கசரத்து வித்தைகள் மிகஎன்றாக விருந்தன. ஆனால், அவை எமதுவித்தையாடிகள் தெருவில்வந்து ஆடும் வித்தையாட விட அருமை யானவையாக வில்லை. அவர்களைவிட இவர்கள் மிகஎன்றாகவும் குறும்பாகவும் ஆடப்பழகி யிருந்தார்கள். அங்கே கடத்த குழிவை யேற்ற வித்தையாடிகள் மிகஎன்றாக விரந்தன. அங்கே அவர்கள் பார்த்தேனிடம். அவர்கள் செய்யும் குழிவை யேற்ற வித்தையாடிகள் சிலவற்றைச் சித்த பித்து அவர்கள் போட்டிருந்த பட்டங்களின் அக்கணவாந்தி உங்களுக்கு விளக்கத் தெரிவிக்க உத்தேசித்திருந்தேன். ஸர்க்கஸ் மாணேஜரும் அப்பட்டங்களுக்குதய அச்சுக்கட்டைகளை, அவர் ஆட்டங்களின் பார்த்தக்கூடாத இப்பத்திரிகையை வாசிலுக்கு சிறுவர்கள் சந்தோஷத்துக்காக இதில் பதிப்பித்துக் காட்ட இரலை கொடுப்பதாகச் சொன்னார். அவர் திரொன்று பெய்களுக்குப் போக வேண்டித்தால் அந்த அச்சுக்கட்டைகள் கிடைக்காமற்போய்விட்ட

டன அடைபற்றி நான் விவரமாயெழுத விருத்தையும் விட்டுவிட நேரிட்டது. அக்ஷரட்டங்களைப் பார்த்த ஒரு சிறுதோழியை அவர்களிட சாக்ஷியைப்பற்றி கமது சிறுவர் பக்கத்துக்கு எழுதச்சொன்னேன். அவன் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தை அப்படியே பிரசுரிக்க அவன் சம்மதிக்கவில்லை. ஆதலால் அவன் எழுதியதை மனதில்வைத்துக் கடியவனரையில் அவன் எழுதியதுபோலவே நானும் எழுதுகிறேன்:—

“நாங்கள்போகிறதற்குள் 8-ஆட்டம் ஆய்விட்டது. ஆனாலும் நான் பார்த்தமட்டும் சொல்கிறேன். ஆகிற இடம் 60-அடி அகலமுள்ளது. அதைச்சுற்றி சிறைச்சுறும் மேலே உடாரமும் போட்டிருந்தது. அந்த தொண்டிக்குள் 20-அடி அகலமுள்ள வளைவான இட மிருக்கிறது. அதைச்சுற்றி ஒருமுது உயரம் 2-அடி அகலத்துக்கு சுவர் எடுத்திருக்கிறது. மற்ற இடங்களிலெல்லாம் கற்காலி போட்டிருக்கிறது. கலியாணன் வளைவுக்குள் ஒருகுதிரையின்மேல் 8-வயதள்ள பையன் ஒருவன் ஏறிக்கொண்டு அதைச்சுற்றி ஓடுகிறான். அந்தப் பையன் ஜேஷம் ஒன்றுமில்லாத அக்குதிரையின் முதுகுமேலேயே கொண்டு ஆடுகிறதும், குதிக்கிறதும், பின்னையும் குதிரை ஒம்பெர்முதே பாய்த்து ஏறுகிறதும், அவன் மேலே ஏறி ஆடுகளையில் மற்றவர்கள் குதிரையைச் சவுக்கால் அடிக்கிறதும், அது வேகமாக ஓடும் போது ஏணிபோதுள்ள சட்டக்கதவுகள் மூன்றைக் கொண்டு வந்த குறுக்கேவைக்கிறதும், அந்தக் குதிரை ஒழுவந்த அக்கதவுகளை யெல்லாம் தாண்டித் குதித்துக்கொண்டு ஓடுகிறதும்; அந்தப் பையனும் குதிரையே மேலே பிறுத்தகொண்டு ஒரு பாய்ச்சலாக

மேலே பாய்த்து உடனே துடுகிறகுதிரையின் முதுகுமேலே கின்றபடி குதிக்கிறதும், இப்படியாக மிகவும் ஆச்சரியமாக ஆடிவிட்டு உள்ளே போடுகிறான். 18-வயதள்ள பெண் ஒருத்திவந்து அவன் மாதிரி குதிரையே மேலிருந்து விளையாடிவிட்டுப் போடுகிறான். அப்படியே அவனைவிடப் பெரிய இன்னொரு பெண்ணும் உந்து குதிரையே மேலே ஆச்சரியமான வேகத்தைக்கடன் செய்து சுவரி செய்து போடுகிறான். அதேபெண் இரண்டு கம்பத்தில் கட்டிய இரும்புக் கம்பியிலேறி ஜேழே விழாமல் அதன்மேல் ஒத்தைக் காலால் கின்றிருள். அப்படியும் இப்படியும் ஆடுகிறான். அதில் உட்கிருண். உட்காந்து எழுந்திருக்கிறான். அதில் சாய்த்து கொள்கிறான். மறுபடியும் எழுந்திருக்கிறான். இவ்வளவும் கையை தூக்கவைத்துக்கொண்டு ஒரு விரத்தகடையகல் முள்ள அக்கம்பியில் ஜேழே விழாமல் செய்கிறான். அப்படியும் கோணங்கள் வந்து வெடிக்கை செய்கிறார்கள். எல்லாரும் சிரிக்கப்பரிசாகமாய்ப்பேசிக்கொள்கிறார்கள். கடைசியில் கலியாணன் வளைவான பள்ளத்தைத் தண்ணீரால் நிரப்பி அதில் படுகுகளை விட்டு விளையாடுகிறதும், மீள்பிடிப்பதும், கடைசியில் எல்லாரும் அதில் தவறி விழுந்து, அப்படியும் தண்டாடிச்சுத்தலித்துக்கொண்டு கரை யேறிப்பிழைக்கிறதற்காக எறக்கிறார்கள். இதோடு ஆட்டம் முடித்து போகிறது.”

இந்த விசை நான் சிறுவர்களை பக்கத்தை வளர்த்தி இப்பத்திரிகையில் அதிக இடத்தை அடைத்துக் கொண்டே நென்று பத்திரசரியர் குதுமுறுக்கிறார். ஆகையால் நான் உடனே விடை பெற்றுக்கொண்டு என் கடைசியை இந்த மட்டோடு கட்டுகிறேன்.

மாணாண்டி.

அறிவைப் பரவச்செய்யும் சபை (ஏஜன்ஸி).

உபகார சங்கம்.

கமது விண்ணப்பத்தில் குறித்தபடி அறிவைப் பரவச்செய்யும் விஷயத்தில் கம்மோடு ஒத்துழைக்க உடன்பட்டு உபகாரிகளாக அவர்கள் பேரை நினைந்து செய்துகொண்டவர்களுக்கு எல்லாம் வரலாற்றுப் பத்திரிகையோடு விவேக சிந்தாமணி முதல் சஞ்சிகையும் மாநிரிக்காய் ஆணப்பிவிருக்கிறோம். அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான ஏற்பாட்டின் கருக்கத்தையும் விவேக சிந்தாமணியின் கடைசியில் பிரசுரஞ்செய்தோம். அதை வாசித்துப்பார்த்து அதில் கண்டிருக்கிற விதிகளுக்குள்பட்டு உபகாரிகளாக உறைக்கப் பிரிய முன்னவர்களை எல்லோரும் பின்வருகிறபடி வாக்குறுதி கொடுத்து எமக்குக் கடிதமெழுதக்கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

“ஐயா:—“அறிவைப் பரவச்செய்யும் சபை ஏற்பாடு” இன்னதென்று நான் வாசித்துக் கிரகித்துக்கொண்டேன். அதில் கண்டிருக்கிறபடி அறிவைப்பரவச்செய்யும் விஷயத்தில் ஐய ஏற்பாட்டுக்குள்பட்டு ஒத்துழைக்க மனப்பூர்வமாகப் பிரியமுள்ளவளுக்கு விருக்கிறேன். உபகாரிகள் உறைக்கவேண்டிக்கோரப்படும் விஷயங்களில் என்னுடையமட்டும் இஷ்டப்பட்டுழைக்கக் கட்டுப்பட்டவனு யிருப்பதோடு, அப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் எதிலாவது ஒத்துழைக்க எந்தக்காரணம்

திருவாவது எங்குக் கடாமையாக கேரிட்டால் அதற்குள்ள காரணகாரணங்களை எழுதித் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவனாக விருப்பப்பென்னதும் இதனால் வாக்குறுதி செய்து கொடுக்கிறேன். ஆகையால் எப்போதும் உபகாரங்கூடத்தில் சேர்த்துநீங்கும் ஒருவராகப் பதிலு செய்துகொள்ளக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

பேர்.

விவாசம்.

இதுவரையில் உபகாரிகளாகச் சேர்த்தவர்களும் சேரப் பிரியமுள்ளவர்களும் ஷட் வாக்குறுதியைப்படிக்க கையொப்பம் செய்த திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள அறிவைப் பரவச்செய்யும் சபை (ஏஜன்ஸி) காரியதரிசிக்கு அனுப்பக்கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இந்த வாக்குறுதி காரமாகக் வந்ததும் இவ்வுபகாரங்கூடத் து மெம்பர்கள் மாதந்தோறும் செய்யவேண்டிய உபகாரம் இன்னதென்று அடுத்த சஞ்சிகையிலிருந்து அவர்களுக்குத் தெரிவித்து வருவோம். இந்த மாதத்தில் உபகாரிகள் செப்தம்பெரிகள் இன்ன வெப்பதைப் பற்றிச் சிலரிடமிருந்து கமக்கு ரிபோர்ட்டு வந்திருக்கிறது.

திருவனந்த புரத்திலிருக்கும் மூல உபகாரி வயது மிகச்சென்றவராலினும் (57 - வயதென்று எழுதுகிறார்) இது விஷயத்தில் மிக ஊக்கத்தோடும் உற்சாகத்தோடு முனைத்து வருகிறார். விவேகசிந்தாமணி வெளியானதும் மொத்தமாக 20, 30 காபிகள் தருவித்தித் தெருக்கள் தோறும் சென்று தக்கவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கையொப்பம் சேர்த்து அவர்களை கேரில் இது விஷயத்தில் ஓத்தாசைசெய்ய உற்சாக முட்டி வந்ததன் மீது ஏற்பாட்டிற் கண்டபடி திருவனந்த புரத்தில் கிளைச்சபை யொன்றும் கூட்டி விவேகசிந்தாமணியைக்கொண்டு ஓர் பிரசங்கம் நடத்தி கமக்கு ரிபோர்ட்டுனுப்பி யிருக்கிறார். அவர் அனுப்பிய ரிபோர்ட்டு இது:—

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்தாபிதமாயிருக்கும் அறிவைப்பரவச்செய்யும் சபையுடைய கிளைச்சபை 1067-ஆம் ஆண்டு 7-வது ரூபர்த்தம்மீதமுமயன்று திருவனந்தபுரம் பென்ஷன் ஒவ்ளியர் இரங்கநாதபிள்ளையவர்கள் வீட்டில் கூடியது.

1. ஸைகோர்ட்டு வக்கீல் சேஷையங்கார் அக்கிராசனாரியுத்தார், 13-மாணுக்கரும்-பெரியவர்களும் கூடியிருந்தனர்.

2. சிப் எஞ்சினீர் ஆபீசு ஹெட் கிளர்க்கு கப்பையாப்பிள்ளை விவேகசிந்தாமணியை வாசித்தார்.

3. அத்தகு இரங்கநாதபிள்ளை வியாக்கியானம் உரைத்தார்.

4. அறிவு இன்றியமையாத தென்பதைக்குறித்து வாசித்தகாட்டி அர்த்தம் பண்ணியதில்

மாணுக்கர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மனசில் சில ஞான அறிவு பரவினதால் பாலகர் அகமகிழ்ந்து எல்லாருக்கு ஸ்துதி செலுத்தினர்.

5. ஷட் சபையின் காரியதரிசி சுவாமியாத ஸ்ரீரங்கன் அறிவை பரவச்செய்யும் சபை என்ற ஆலம் விநாயக ஸ்டீடு மூன்று மாதமாகிறது. அதில் ஒரு கிளை 500 மயில் தூரமான திருவனந்தபுரத்துக்கு வளர்ந்து எட்டி கிளைச்சபை ஒன்றை ஸ்தாபித்திருக்கிறது. ஸ்ரீரங்கன் என்னும் பட்டணத்தில் ஏகதேசம் 12 காரியகைந்துரத்தில் ஒரு பெரியவட விருத்தும் கிறித்த. அது ஏகதேசம் 4 எக்கர் விஸ்தாரத்தில் பட்டர்ந்திருக்கிறது. அகிலுடைய அடியில் 10,000 பேர் உட்கார ருளிர்த்த கிறித்தான். அது போலவே இந்த கிளைச் சபையும் 10,000 பேருக்கு அறிவென்னும் சிரேஷ்ட தண்ணிறை கொடுக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமியையும், பிறகு சுவாமியாதயரவர்களையும் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்”

சென்றையிலுள்ள அறிவைப்பரவச்செய்யும் சபை மெம்பரும் அதன் உபகாரியுமாயிவ பண்டிதர் கே. கோபாலாசாரியர் அவர்கள், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சில விடங்களில் கேரில் விஜயஞ்செய்து இச்சபைக்கு ஒத்தாசையாக மிகவுழைத்தவர்திருக்கிறார். அவர் ஸாச்சியார்கோவில், மன்னார்குடி, ஏனங்குடி, முதலான விடங்களில் அனேகரை கேரில் கண்டு பேசி விவேகசிந்தாமணிக்கு அநேகவகை கையொப்பங்கள் சேர்த்தவர்திருக்கிறார். மன்னார்குடியில் இரேசாபெடாத்து கிங் திருவழைத்ததற்கு ஒத்தாசையாக விருத்தரவிய ருளிரியல் சேர்மோன் வெங்கடராமய்யர் அவர்களுக்கும் மற்ற கனவான்களுக்கும் ஓரம் இருதய பூர்வமாய் வந்தனமுளிப்பதோடு அவர்கள் இதுவிஷயத்தில் உற்சாகம் குன்றாது விடாமுயற்சியோடுவழைத்து வருவார்களென்று கோருகிறோம்.

மேது புதுவாயல் உபகாரியும் இது விஷயத்தில் அதிக ரொத்தையோடுவழைத்துவருமெனதாசுச் செய்தி பெட்டியிருக்கிறது.

பாண்டியக்கோட்டை, சங்கராபரமங்கோவில், இவ்விடங்களிலுள்ள மூல உபகாரிகளும் இது விஷயத்தில் பாடுபட்டுவழைத்துவருகிறார்களென்று அறிவிக்கிறோம். மற்ற உபகாரிகளும் இச்சபைக்கு அகவர்கள் உழைக்கும் உழைப்பையும் அதன் பயனையும் அப்போதைக்கப்போது கமக்கு எழுதிக்கேரீவிப்பவர்கள் என்று கோருகிறோம்.